

Αφιέρωμα

NANOΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Περιεχόμενα

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΘΑΝΟΥ: Τετράμηνο στην αποθήκη της ζωής.	5
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ: «Θεατρίνα»	7
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΜΟΤΟΥ: Την επόμενη μέρα (μου) έλειπες	8
ΑΡΙΣΤΟΥΛΑ ΔΑΛΛΗ: Η μαύρη ομπρέλα	9
ΑΡΙΣΤΟΥΛΑ ΔΑΛΛΗ: Τα κλουβιά	10
ΒΑΛΙΑ ΚΑΡΑΜΑΝΟΥ: Επισκέπτης	11
ΒΑΣΩ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ: Δειλινάζει νωρίς	13
ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΚΟΥΡΟΥ - ΧΡΟΝΗ: Την επόμενη μέρα...	14
ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ: Την επόμενη μέρα	16
ΕΒΙΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: Γροθιά στο στομάχι	17
ΕΛΕΝΗ ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ: Την επόμενη μέρα την αναζητούσαν ματαίως.	19
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΤΕΡΑΚΗ: Μάνα	20
ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ: Παγωμένο χαμόγελο	21
ΚΑΙΤΗ ΠΑΥΛΗ: Εδώ θα μείνω	23
ΚΑΙΤΗ ΠΑΥΛΗ: Μηλίτσα	24
ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ ΑΛΟΓΟΣΚΟΥΦΙ: Πότε Κάπλαν-Πότε Διάολος	25
ΚΑΤΙΝΑ ΒΛΑΧΟΥ: Ο έρωτας της επόμενης μέρας.	27
ΚΛΕΙΩ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗ: Όταν πήγαιναν για ύπνο	29
ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΔΡΟΥΓΚΑ: Η βαλίτσα	30
ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΔΡΟΥΓΚΑ: Ο κύβος ερρίφθη	31
ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Επιστροφή από τη Μόρα	32
ΛΙΖΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΔΟΥ: Η επόμενη μέρα	33
ΜΑΡΙΑ ΓΥΦΤΟΓΙΑΝΝΗ: Πες μου Ταξίαρχε	35
ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΖΙΑΝ: Οι Λέξεις-Κλειδιά της κάθε επόμενης μέρας.	36
ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΖΙΑΝ: Φήμες λένε πως η επόμενη μέρα είναι κοντά.	37
ΝΑΝΣΥ ΕΞΑΡΧΟΥ: Τέλος εποχής	39
ΣΟΦΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ: Μαύρη Βέρα	40
ΣΟΦΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ: Χωρίς τίτλο	42

ΣΟΦΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ: Μάνα	42
ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΜΕΤΑΞΑ: Κομήτης	44
ΤΙΤΣΑ ΔΕΡΝΙΚΟΥ: Η δική μου επόμενη μέρα	45
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ: Έλειπες	46
ΧΡΥΣΟΦΙΛΗ ΚΟΝΤΟΥ: Η μοναξιά της	47
ΚΩΣΤΙΑ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ: Επόμενη μέρα	48
ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ: Μια επόμενη μέρα. Ευθύγραμμη και ομαλή.	49
ΚΑΛΛΙΡΟΗ ΜΑΚΡΗ: Ή επόμενη μέρα	51
ΠΑΥΛΙΝΑ ΠΑΜΠΟΥΔΗ: Η επόμενη μέρα	52
ΑΝΘΟΥΛΑ ΔΑΝΙΗΛ: Την επόμενη μέρα	54
ΝΑΤΑΣΑ ΑΒΟΥΡΗ: Κουδούνια	56
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΝΔΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Την επόμενη μέρα	57
ΖΩΗ ΣΑΜΑΡΑ: Ταξίδι στην Εδέμ	58
ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ: Ζήλεια	60
ΦΩΤΕΙΝΗ ΤΕΝΤΗ: Η βιτρίνα	61
ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΒΕΝΤΟΥΡΗ: Η επόμενη μέρα μετά από σένα	62
ΔΕΣΠΟΙΝΑ Καϊτατζή - Χουλιούμη: Τώρα, εγκυμονούσα γυναίκα η ζωή	63
ΓΙΟΥΛΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ: Ο Μύθος της Επόμενης Μέρας	65
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Μπούμπης και Λαουρεάνα.	66
ΔΑΦΝΗ ΜΠΙΤΖΑΡΟΥ: Την επόμενη μέρα	68
ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΟΝΤΑΡΓΥΡΗ: Η επόμενη μέρα	69
ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΙΑΚΟΥ: Η επόμενη μέρα / κόκκινο χιόνι	70
ΒΑΛΤΕΡ ΠΟΥΧΝΕΡ: Κάποτε	71
ΒΑΛΤΕΡ ΠΟΥΧΝΕΡ: Η μηχανή	72
ΒΑΝΙΑ ΣΥΡΜΟΥ: Άδεια Κορνίζα	74
ΦΩΤΕΙΝΗ ΦΛΩΡΟΥ: Εριφύλη ή Υακίνθη	76
ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΟΥΣΚΑΡΙΝΗΣ: Οιδίπους, μία ημέρα μετά	78
ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗ: Το δύστυχο	79
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ: Η επόμενη μέρα	81
ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΝΔΗΣ: Όπως η αρχή	82

ΚΛΑΙΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑΔΟΥ: Θεία Ρήνη	83
ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΑΚΡΟΓΙΩΡΓΟΥ: Οχτώ	85
ΔΑΝΑΗ ΤΣΟΥΛΙΑ : Ο «τρακτερίστας»	87
ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΖΕΒΕΛΕΚΑΚΗΣ: Ούτινος η επόμενη μέρα	89
Κ. Ζ. ΚΑΠΕΛΩΝΗΣ: Μια φωτογραφία παλαιά	91
ΟΛΓΑ ΤΣΙΦΟΠΟΥΛΟΥ: Η επόμενη μέρα	93

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΘΑΝΟΥ: Τετράμηνο στην αποθήκη της ζωής.

Μ' ένα πινέλο αραχνωτό να βάφει πορφυρά λοβούς και μεσολόβια. Με τα μαλλιά του λυτά να ανάβει χίλιες φωτιές, να καίει λέξεις και κινήσεις να δαγκώνει εγκεφαλικές συζυγίες. Πού εξαφανίστηκαν οι σκέψεις μου; Πώς χάθηκαν τα λόγια μου; Που κρύφτηκαν τα βήματά μου;

Δεχόμαστε επίθεση αγάπης, μάνα. Βάστα γερά!

Δεν μ' αρέσει αυτό το κόκκινο, με τρομάζει. Άηχη η απάντησή μου.

Εννιά δίνει το άθροισμα του δωματίου, μανούλα μου, όλα θα είναι καλά.

Γιαγιά, μα!

Αιμορραγεί ξανά, επείγον χειρουργείο, χρειαζόμαστε την υπογραφή σας.

Τα εγκεφαλικά κύτταρα βάφονται ερυθρά. Τα πρόσωπα στην αναμονή χλωμά.

I

Σταλάζουν οι οροί ρυθμικά, ορχήστρα καλοκουρδισμένη κι εγώ κερνάω υποσχέσεις, τάζω καλούδια σε μένα, όλα άφωνα.

Θα σου διαβάσω στίχους κάθε μέρα.

Θα σε ξυπνώ με μουσικές.

Θα ανοίξω στις καμένες συνάψεις σου νέα μονοπάτια.

Θα σε ταξιδέψω παντού.

Θα σου λέω κάθε μέρα «σ' αγαπώ»

Και θα σ' αγαπώ.

Μόνο μη φοράς κόκκινα, να κοίτα πόσα χρώματα, ντύσου κάποιο άλλο.

II

Πρέπει να μάθεις να περπατάς ξανά.

Έλα στράτα, στρατούλα, μπράβο!

Θυμήσου, να έτσι κρατάμε το κουτάλι, θάυμα!

Κάνε πρόβα τη ζωή ξανά

Μάθε να ζεις.

Έλα στράτα, στρατούλα, μπράβο!

III

Η Παναγιά η Φανερωμένη ξετρυπώνει κάτω απ το μαξιλάρι μου, μεταμορφώνεται σε μπαστούνι δυνατό, με ταΐζει ιδέες και φράσεις όμορφες, άρθρωση και έμπνευση.

Πώς βρέθηκε η Σκέπη της πλάι μου;

Κι εγώ τρέφομαι δεκτικά και επίμονα, αντλώ νερό Αμόλυντο και πίνω με πάθος.

Μεθώ από τη δεύτερη ευκαιρία. Ευγνωμονώντας φωνάζω:

Αντίο αποθήκη. Φύλαγε σε παρακαλώ μόνο φωτεινά θαύματα!

Βιογραφικό

Η Αγγελική Θάνου γεννήθηκε στα Κανάλια της Μαγνησίας και κατοικεί στο Βόλο. Υπηρέτησε την Προσχολική Εκπαίδευση ως Νηπιαγωγός και ως Σχολική Σύμβουλος Προσχολικής Αγωγής στην Μαγνησία και στις Κυκλάδες. Είναι Διδάκτωρ του Παιδαγωγικού Τμήματος Προσχολικής Εκπαίδευσης στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Έχει μια κόρη και ένα γιο και τη μεγάλη χαρά να καμαρώνει τρεις εγγονές. Αφότου έχει αφυπηρετήσει ασχολείται συστηματικά με τη συγγραφή. Δώδεκα βιβλία φέρουν το όνομά της.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ: «Θεατρίνα»

Ακούει έναν οξύ, ενοχλητικό, ρυθμικό θόρυβο. Ανοίγει τα μάτια. Θαμπώνεται από το άσπρο φως. Πάντα την ενοχλεί αλλά τώρα- όπως αντανakλά στους ψυχρούς λευκούς τοίχους- είναι ανυπόφορο. Προσπαθεί να ανασηκωθεί αλλά κάτι την κρατάει. Κοιτάει τα χέρια της. Οι καρποί της δεμένοι. Και οι αστράγαλοι δεμένοι. Με κόπο κινεί ακόμη και το βλέμμα της. Πρέπει να ξυπνήσει από αυτόν τον εφιάλτη. Κουνάει ό,τι μπορεί από το σώμα της. Ο θόρυβος σταματά –είναι μια πρόοδος... ίσως ξυπνάει-. Μια άγνωστη κοπέλα σκύβει πάνω της. «Ηρεμήστε θα σας λύσω τώρα. Είχατε μια κρίση» και την βοηθάει να ανασηκωθεί. Κοιτάει γύρω. Ένας νεαρός ντυμένος με φόρμα εργασίας καρφώνει το τελευταίο καρφί στα παράθυρα. Νιώθει το καρφί μπηγμένο στο κεφάλι της. Τίποτε δεν βγάζει νόημα. Η νοσοκόμα σχεδόν απολογείται «Οι γιατροί φοβήθηκαν πως θα κάνετε κακό στον εαυτό σας». Θυμάται! Το σπασμένο κρυστάλλινο ποτήρι, το χυμένο κόκκινο κρασί πάνω στο λευκό τραπεζομάντηλο, τις φωνές του, τα υψωμένα οργισμένα χέρια του, την ενοχλημένη φάτσα της μάνας του, το ειρωνικό χαμόγελο του πατέρα του, τα φοβισμένα βλέμματα των παιδιών. Θυμάται την καρδιά της να σφυροκοπάει θαρρείς και θα πεταχτεί από το στήθος, μια ζέστη αφόρητη, ένα βούλιαγμα, μια βεβαιότητα θανάτου -όχι και τόσο ανεπιθύμητου-, αυτόν να την ταρακουνάει και να της φωνάζει: «Θεατρίνα! Θεατρίνα!». Ζητάει τον υπεύθυνο γιατρό.

Την επόμενη μέρα, χωρίς δισταγμό, υπογράφει μια στοίβα χαρτιά ως αντίτιμο της ελευθερίας της. Στο «σπίτι» παίζει την σκηνή όπως ακριβώς την σκηνοθετούσε ολόκληρο το προηγούμενο βράδυ. Φτιάχνει ήρεμα τρεις μικρές βαλίτσες. Τις φορτώνει στο αυτοκίνητο χωρίς άγχος. Δένει με την ησυχία της τα παιδιά στα καρεκλάκια. Κινείται σε κατεύθυνση άγνωστη. Αφήνει πίσω τον φόβο. Η παράσταση έλαβε τέλος. Οι προηγούμενες πράξεις γράφτηκαν και σκηνοθετήθηκαν ερήμην της. Οι τίτλοι τέλους, όμως, αποδείχτηκαν δική της υπόθεση.

Βιογραφικό

Η Αγγελική Στεφανίδου γεννήθηκε το 1968. Είναι απόφοιτος του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του ΑΠΘ και πιστοποιημένη από το ΕΚΠΑ επιμελήτρια κειμένων. Έχει εργαστεί για μια εικοσαετία σε ανώτερες διοικητικές θέσεις στον τραπεζικό χώρο. Από το 2012 εργάζεται στην ιδιωτική εκπαίδευση ως φιλόλογος. Ζει στη Θεσσαλονίκη, είναι παντρεμένη και έχει τρία παιδιά.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΜΟΤΟΥ: Την επόμενη μέρα (μου) έλειπες

Την επόμενη μέρα (μου) έλειπες. Και άρχισες να (μου) λείπεις για πάντα.

Εκτός από τις στιγμές που σε ονειρεύομαι.

Κι από αυτές που εμφανίζεσαι μπροστά μου στα ξαφνικά, οπουδήποτε, και μάλλον μόνο εγώ σε βλέπω (αλλά ούτε καν εγώ δεν μπορώ να σε αγγίξω).

Ααα, κι εκτός από τις φορές που πετάγεσαι μέσα στο μυαλό μου για να γελάσεις με κάτι αστείο που βλέπουμε (γιατί μαζί το βλέπουμε) ή για να με μαλώσεις όταν δειλιάζω, όταν φοβάμαι, όταν βυθίζομαι, όταν απλά δεν μπορώ άλλο. Ή όταν αισθάνομαι την αγκαλίτσα σου στη μοναξιά, τη χαρά, τη λύπη, την αγωνία μου (γιατί μάλλον μόνο εσύ μπορείς πια να με αγγίξεις). Και όταν -μόνο εσύ- νιώθεις τα μυστικά μου.

Ίσως εκτός κι από κείνες τις φορές που σε σκέφτομαι και χαμογελώ, δακρύζω, κλαίω, γελάω ή ξεκαρδίζομαι. Ή που ακούω ένα από τα τραγούδια που μας συντρόφεψαν στα τόσα και τόσα που ζήσαμε μαζί –θυμάσαι, ε; , μην μου πεις πως ξέχασες, αυτό δεν είναι δυνατόν! Ή τις φορές που εξακολουθώ να θυμώνω που δεν υπάρχουν στην επόμενη μέρα μου, αλλά προσπαθώ να το κρύψω, μην το καταλάβεις και στενοχωρηθείς, γιατί δεν έφταιγες εσύ που έφυγες, δεν το ήθελες –δεν το ήθελες, ε; Ζω διαρκώς μαζί σου την επόμενη μέρα, χωρίς εσένα, μέχρι να έρθει εκείνη η ώρα που θα διαπιστώσουμε εάν θα μπορούμε να είμαστε ξανά κι εντελώς μαζί και την επόμενη επόμενη μέρα. Αλλά δεν θα αποκαλύψουμε ποτέ και σε κανέναν την απάντηση –τάφος!

Μέχρι τότε, δηλώνω πως θα μου λείπεις για πάντα –τι λέω τώρα, λες και δεν το ξέρεις...

ΑΡΙΣΤΟΥΛΑ ΔΑΛΛΗ: Η μαύρη ομπρέλα

Είμαι η κυρία Όδερ. Μάλλον άγνωστη, μία άλλη για τους πολλούς αφού η ζωή μου δεν έχει κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Σχεδόν δεν ξέρω κι εγώ η ίδια ποια είμαι. Θυμάμαι από μικρή, όταν κοιτάζα στον καθρέφτη, το είδωλο μου κάθε φορά ήταν διαφορετικό. Πολλές φορές έβλεπα δύο εαυτούς, μία μέσα στον καθρέφτη και μία άλλη έξω. Ήταν κάτι ανάμεσα σε πραγματικό και φανταστικό. Ήμουν το καμάρι της μητέρας και με έντυνε πάντα σαν κομψό αγόρι. Όταν όμως εγώ καθρεφτιζόμουν σε κάθε λεία γυαλιστερή επιφάνεια που έβρισκα στο δρόμο αντίκριζα ένα όμορφο κορίτσι. Μπερδεύομουν ακόμη πιο πολύ καθώς μεγάλωνα. Το σώμα μου γινόταν ελκυστικά θηλυκό και τα λεπτά μου μπράτσα σε κάθε κίνηση απλώνονταν σαν φτερά χορεύτριας μπαλέτου. Το μόνο που δεν άλλαζε ήταν τα δυνατά και αρρενωπά άκρα μου. Τα πέλματα μου ήταν πόδια δρομέα και δεν έβρισκα νούμερο για παπούτσια. Περπατούσα ξυπόλυτη. Κουβαλούσα πάντα μαζί μου την μαύρη ομπρέλα μου για να κρύβομαι κάτω από αυτήν όταν ένιωθα άβολα από ντροπή.

Η συνύπαρξη μας στο ίδιο σώμα συχνά ήταν αφόρητη. Αποφασίσαμε ότι έπρεπε να μείνει ένας από τους δύο μας. Τελικά έμεινα εγώ.

Τώρα μόνη μου στην αίθουσα αναμονής της κλινικής περιμένω την στιγμή της μεγάλης αλλαγής. Το σώμα μου ακέφαλο. Εμπιστεύτηκα το κεφάλι μου στα μεταμορφωτικά χέρια του μάγου χειρουργού. Φοράω το αγαπημένο μου μαύρο φόρεμα που έκρυβα καλά στην ντουλάπα μου. Ο παλιός μου εαυτός εξαϋλώθηκε μαζί με το κομψό κοστούμι του. Κάθεται δίπλα μου στο δερμάτινο καναπέ αλλά έχει γίνει σύννεφο. Κρατάω την μαύρη ομπρέλα που στάζει τον θρήνο του χωρισμού και της θυσίας μας. Κάτι πεθαίνει και κάτι γεννιέται, στοχάζομαι.

Ένα γλαροπούλι κάθεται στην παλάμη μου. Περιμένει καρτερικά να φορέσω το αλλαγμένο κεφάλι μου να με αναγνωρίσει. Ο χρόνος τελείωσε. Αύριο είναι η επόμενη μέρα. Θα πετάξουμε και οι τρεις μαζί ελεύθεροι σ' ένα άλλο ουρανό.

ΑΡΙΣΤΟΥΛΑ ΔΑΛΛΗ: Τα κλουβιά

Στη σοφίτα του σπιτιού μου έχω συγκεντρώσει αναμνηστικά αντικείμενα της πατρικής οικογένειας. Μαζί και την τελευταία οικογενειακή φωτογραφία λίγο πριν φύγει ο πατέρας στον πόλεμο. Την φυλάω σαν τον τελευταίο κρίκο αυτής της παράξενης σχέσης μας. Είμαι οκτώ χρονών. Φοράω το λευκό φόρεμα στολισμένο με δαντέλες. Τα μαλλιά μου είναι πυρόξανθα και στολισμένα με μεταξωτές κορδέλες. Νιώθω σπουδαία στην αγκαλιά του πατέρα με το παράξενο κίτρινο κουστούμι. Χανόμουν μέσα στα χέρια του που με έσφιγγαν παράξενα καθώς με γέμιζε φιλία αγάπης. Δεν είδα ποτέ το πρόσωπό του. Το κεφάλι του ήταν φυλακισμένο σε ένα σιδερένιο κλουβί. Το κουβαλούσε πάντα η μητέρα στο χέρι της και είχε το κλειδί κρυμμένο στο στήθος της. Δεν της άρεσε η αγάπη του πατέρα για μένα. Αδιάφορη με προσπερνούσε και με θυσίαζε με την σιωπή της. Συχνά φορούσε το κόκκινο σατέν φόρεμα με τα πολλά κουμπιά που την έκανε απόρθητη. Ήταν το δικό της κλουβί. Το πρόσωπό της είναι έξω από την φωτογραφία. Δεν έχω εικόνα της. Προσπαθώ να την φανταστώ, αλλά χάνεται στην ομίχλη.

Αντίθετα τα χέρια της με τα καλοσχηματισμένα δάχτυλα χαλαρά αγκαλιάζουν τον ώμο του αδερφού μου. Λίγο πριν από την εφηβεία με το βελούδινο πράσινο κουστούμι. Άκαμπτο παιδικό σώμα κάτω από την σκιά της μητέρας. Βουβός φόβος πλανάται πάνω από τα άδεια κλουβιά της οικογένειας. Ποιος έχει σειρά άραγε μετά τον πατέρα; Θεά Εστία και Θεά Κάλι η μητέρα περίμενε την επόμενη θυσία στον βωμό της δύναμης.

Τώρα η μητέρα δεν είναι ανάμεσα μας. Το κλειδί πλέον το κρατάω εγώ.

Ο πατέρας ξαπλωμένος στην κουνιστή πολυθρόνα δεν έχει τόπο για τις απολαύσεις. Δεν είναι πουθενά. Το λευκό κεφάλι του άδεια σελίδα για μνήμες. Βλέπω το συρρικνωμένο είδωλό του και τον συγχωρώ.

Τον αδελφό μου έχω χρόνια να τον συναντήσω. Δεν θα τον αναγνώριζα. Ξέχασα το πρόσωπό του από τότε που η γυναίκα του τον φυλάκισε στο κλουβί που του είχε χαρίσει η μάνα μας. Κάθε μέρα ανατρέχω στο μπαούλο της σοφίτας. Η νοσταλγία είναι το δικό μου κλουβί. Κοιτάζω το μέλλον μου έξω από το κλουβί.

Αύριο θα καθαρίσω την σοφίτα. Θα πετάξω όλα τα αναμνηστικά σιδερένια κλουβιά.

Βιογραφικό

Η Αριστούλα Δάλλη είναι Εικαστική Θεραπεύτρια – Συστημική Οικογενειακή Θεραπεύτρια, στο Ψυχοθεραπευτικό και Εκπαιδευτικό κέντρο Δια Βίου Μάθησης το "Ερμα".

ΒΑΛΙΑ ΚΑΡΑΜΑΝΟΥ: ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Περίμενε μέρες, ώσπου ένα βράδυ επιτέλους εκείνος ήρθε να την επισκεφτεί. Πρώτα διέκρινε τα παπούτσια του έξω από την πόρτα της, ένα ζευγάρι μαύρα γυαλισμένα σκαρπίνια. Άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματός της και τον βρήκε να κάθεται στον καναπέ. Ήταν όμορφος, πολύ πιο όμορφος απ' όσο τον θυμόταν, μόνο που φορούσε επίσης μια μαύρη μπλούζα, που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα ξανθά του μαλλιά. Δεν μιλούσε, αλλά την κοιτούσε με ένα ζεστό βλέμμα που ξεχείλιζε αγάπη. Η καρδιά της σκίρτησε, ένιωσε την γλύκα αυτού του βλέμματος να την τυλίγει και άφησε τον εαυτό της ελεύθερο να ξεσπάσει. Και τι δεν του είπε! Όλα της τα παράπονα, τον θυμό που την κατέτρωγε: γιατί ήταν πάντα μακριά της, δεν πήρε τις αποφάσεις του έγκαιρα ώστε να ζήσουν μαζί και- το κυριότερο- όταν έφτανε τόσο κοντά στο τέλος δεν της είπε ούτε μια λέξη, δεν έστειλε μια προειδοποίηση, ένα μήνυμα, παρά μονάχα αυτήν την σπαραξικάρδια, αινιγματική ανάρτηση στο διαδίκτυο. Αργότερα ακολούθησε και μια τυπική ανακοίνωση της οικογένειάς του για την απώλεια. Σαν να μην είχαν περάσει μια κόλαση κι έναν Παράδεισο μαζί, σαν να μην αγαπιόντουσαν από παιδιά. Έλεγε, έλεγε, φώναζε, έκλαιγε κι εκείνος δεν απαντούσε. Μόνο την κοίταζε και την καταλάβαινε. Κράτησε λίγο, αλλά της φάνηκε αρκετό. Μετά βυθίστηκε σε άλλες δίνες του ύπνου.

Την επόμενη μέρα ξύπνησε ξανά μόνη, αλλά μετά από κάμποσο καιρό το πένθος της είχε ελαφρύνει λίγο. Κάτι γλυκό την ζέσταινε μέσα της κι ας ξεθώριαζε στην βοή της καθημερινότητας. Έστω κι έτσι, του τα είχε πει κι εκείνος την είχε ακούσει. Ένα μέρος της οργής της είχε κατευναστεί, ο πόνος της είχε κάπως μαλακώσει. Ακόμα όμως δεν μπορούσε να τον συγχωρήσει που «έφυγε» έτσι απρόσμενα. Ίσως κάποια μέρα να το έκανε κι αυτό. Όχι όμως εκείνη την μέρα, ίσως όχι και την επόμενη.

Βιογραφικό:

Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1971, όπου ζω και εργάζομαι ως φιλόλογος. Παράλληλα αρθρογραφώ σε λογοτεχνικά περιοδικά (λογοτεχνικό δοκίμιο, σινεφίλ και βιβλιοκριτική).

Εργογραφία:

«Φωτογραφείον το Μάνεσι» (εκδόσεις Γαβριηλίδη 2009)

«Το Πηγάδι» (εκδόσεις Γαβριηλίδη 2011), συλλογή διηγημάτων, που μεταφράστηκε και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Δεσμός» του εκδοτικού οίκου Ιω.Μαυροειδάκου (Παρίσι, 2012).

«Αστεροειδής Γλυκάνισος» (εκδόσεις Γαβριηλίδη 2012)νουβέλα.

«Για σένα» (εκδόσεις Αστάρτη 2014)νουβέλα

«Λίβηθρα» (εκδόσεις Σαΐτα 2015) μυθιστόρημα

«Έκπτωτοι» (εκδόσεις Σαΐτα 2016) μυθιστόρημα

«Κόκκινα δέντρα» (εκδόσεις Ωκεανίδα 2017) μυθιστόρημα

«IN TENEBRIS» (εκδόσεις Φιλύρα 2020) μυθιστόρημα

«Kitsune 狐»: (εκδόσεις Φιλύρα 2021) μυθιστόρημα

•«LA GRÈCE, OMBRE ET LUMIÈRE»: (L' Editions Monemvassia, France 2020) Recueil de Nouvelles traduit du grec par Serge Belletti.

«Μαύρα»: (εκδόσεις Φιλύρα 2021) μυθιστόρημα

Έχει επίσης συμμετοχές σε πολλά συλλογικά έργα.

ΒΑΣΩ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ: Δειλινάζει νωρίς

Δειλινιάζει νωρίς εδώ στην εξοχή. Σφίγγω το σάλι μου και πλησιάζω τον απόγονο του Κλεάνθη. Ο Κλεάνθης ήταν αυτός που αγόγγυστα φιλοξένησε στην ξεσαμάρωτη ράχη του τα παιδικά μου χρόνια. Τώρα ο απόγονος μασάει αμέριμνα το γαϊδουράγκαθό του. Τα μεγάφωνα παίρνουν μπροστά. Τριγμοί ανακοινώσεων. Αφίξεις-Αναχωρήσεις.

Στέκομαι στις αναχωρήσεις παρακολουθώντας με να σιδερώνω-ιδέα δεν είχα- το γαλάζιο πουκάμισο του πατέρα. "Αυτό" είπε μαλακά. "Το κουστούμι είναι έτοιμο ` γραβάτα μπορείς να διαλέξεις εσύ ` για μια βόλτα στην πλατεία όταν φτάσουμε. Με τα καλά μου όπως παλιά." Μια μέρα πριν-είχα πια ιδέα- έπιασα και το σιδέρωσα ξανά και ξανά και ξανά. Τόσες φορές, όσες την επομένη σφύριξε στ' αυτιά μου ο ήχος της τσάπας άκαμπτος. Το χρώμα ατσαλάκωτο..

Δεμένη στο σάλι μου παρακολουθώ τον μακρινό εαυτό της επόμενης μέρας.

Περπατάει αργά, αφηρημένα. Δεν έχει ηλικία ούτε ιδιότητα. Τα πόδια του τρεμοπαίζουν στο αεράκι που ρυτιδώνει το κρεμασμένο σεντόνι θερινού σινεμά.

Αισθάνεται τους θεατές ανήσυχους. Απλώνει και μαζεύει στο ρυθμό ενός ασπρόμαυρου τοπίου. Σε μια γη χαραγμένη, σκασμένη από τη δίψα.

"Ένας θεατής" Νερό, λίγο νερό" φωνάζει. Παύση.

Οι θεατές αποχωρούν. Συνεχίζω τη διαδρομή κατά μήκος του πένθους. Ανάβω φώτα πορείας. Σκοτάδι. Ανάβω τη μεγάλη σκάλα και προχωράω. "Πρόσεχε τη μεγάλη σκάλα. Στραβώνει τους απέναντι" μου έλεγε πατέρα. Σβήνω τη μεγάλη σκάλα μήπως κι αναπόταμα είσαι. Πού είσαι πατέρα; Ανεβαίνω τη σβηστή μεγάλη σκάλα. Πού πάω; Θα γκρεμοτσακιστώ. Πιάνομαι από την άκρη της νύχτας δυνατά γρατζουνώντας την. Τα νύχια μου τριζοβολάνε. Τσακμάκια γίνονται. Μια λάμπα θυέλλης τα δάχτυλά μου πασχίζω αναμμένα να κρατήσω. Ν' αγγίξω το νήμα του πένθους. Να δω από πού και πώς αρχινάει σιγά- σιγά το ξήλωμα..

Εδώ στην εξοχή, μαζί με τον απόγονο του Κλεάνθη κατά το δειλινό κοιτάζουμε "εις τον άνω βυθόν των ακαταλήπτων πραγμάτων". Ευχάριστα πάνω μου, σφίγγω το σάλι από το ξηλωμένο νήμα.

Βιογραφικό

Η Βάσω Καρακώστα γεννήθηκε στο Αγρίνιο. Είναι καθηγήτρια Φυσικής Αγωγής και διδάσκει στη δευτεροβάθμια δημόσια εκπαίδευση, με ειδικότητά στους παραδοσιακούς χορούς. Έχει εκδώσει μια ποιητική συλλογή.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΚΟΥΡΟΥ - ΧΡΟΝΗ: Την επόμενη μέρα...

Παρούσες όλες οι αισθήσεις! Η σύνθεση πρώτα: τα έλατα σκουρότερα, λαμπερότερα τα πεύκα· τα μούσκλια με τις πρώτες σταγόνες ολοπράσινα· τα βράχια επιτρέπουν στα αειθαλή πουρνάρια να τρέφονται στις σχισμές τους και συνταιριάζουν το χρώμα τους με εκείνο του σύννεφου που τ' ακραγγίζει. Τα σύννεφα, ωστόσο, υποκλινόμενα στο γαλάζιο του ουρανού τού παραχωρούν που και που ανοίγματα για να προβάλλει. Οι ιτιές αντιστέκονται περισσότερο στο φθινόπωρο· χρυσίζουν πλατάνια και λεύκες, αλλά κανένα κίτρινο σαν της συκιάς και της μουριάς. Κι ανάμεσά τους, με ίδιο λάβαρο, τα κόκκινα κομπάκια από τις αγριοτριανταφυλλιές. Τιναγμένες οι καρυδιές, περιμένουν ανυπόμονα τη σειρά τους οι καστανιές.

Ο ήχος του νερού και του αέρα! Το νερό ακούγεται κεφάτο, δοξαστικό, τ' αβγάτισε η σημερινή μπόρα· άφησε το ράθυμο, τεμπέλικο τραγούδι του καλοκαιριού. Ελάχιστα τα κελαδήματα των πουλιών· που και που, οι αραιές, ψηλές τους νότες, αυτές που δεν μπορεί να φτάσει το νερό. Ο αέρας ακούγεται στα φύλλα που πέφτουν. Λες και θέλει να διευκολύνει τα δέντρα να απαλλαγούν από το περιττό βάρος. Όχι, δεν πρόκειται για κύκνειο άσμα των φύλλων. Κι ο άνεμος και τα φύλλα το ξέρουν πως ο θάνατός τους αγγέλλει μιαν άλλη ζωή.

Η όσφρηση! Η μυρουδιά της γης μετά τις πρώτες ψιχάλες της βροχής· μαζί κι όλα τα πράσινα –και ξέχωρα το καθένα– βάζουν το δικό τους μοιράδι· μαγειρεύουν έτσι τις αναλογίες που σε μεθάνε.

Αφή! Η πιο χαδιάρα από όλες τις αισθήσεις. Το αεράκι που δεν ακούγεται, υγρό, σαν να καθαγιάζει τον ιδρώτα· γλυκόπικρο, παίζει με τα μαλλιά και το πρόσωπο.

Κυρίως παρούσες οι άλλες αισθήσεις, κάπου εκεί στα κατάβαθμά μας, που δεν έχουν όνομα. Ολόιδιες με εκείνες του μακρινού προγόνου, είναι αυτές που λαχταρίζουν περισσότερο. Γιατί αναγνωρίζουν, αναθυμούνται, ξέρουν πως έφτασε ο καιρός της σποράς!

Πόσο θα ήθελα αυτά που φέρνουν οι πρώτες σταγόνες της βροχής, καταμεσής του δάσους, να τα μεταφέρω έτσι που να μην αποτελούν κακοπαθημένα, γλυκανάλατα λογοτεχνικά φύλλα.

Βιογραφικό

Η Γεωργία Κακούρου-Χρόνη είναι απόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, διδάκτωρ Φιλοσοφίας του ιδίου Πανεπιστημίου και κάτοχος masters του τμήματος Museum Studies του Πανεπιστημίου του Leicester. Διδάσκει στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Είναι υπότροφος του ιδρύματος Φουλμπράιτ. Έργα της: "Νίκος Καζαντζάκης - Νικηφόρος Βρεττάκος, δύο δημιουργοί συνομιλούν μέσα από το έργο τους" (Εκδόσεις "Φιλιππότης") και "Το αινιγματικό χαμόγελο της Ελένης" (Εκδόσεις "Λωτός"). Επίσης έχει ασχοληθεί με τη φιλογολική επιμέλεια βιβλίων. Πληθώρα άρθρων της, σε θέματα νεοελληνικής λογοτεχνίας και μουσειολογίας, έχει δημοσιευτεί σε επιστημονικά περιοδικά. Εργάζεται ως επιμελήτρια της Εθνικής Πινακοθήκης στο παράρτημα της Σπάρτης.

ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ: Την επόμενη μέρα

Το βροχερό δειλινό κηδέψαμε τη νεαρή Ιουλία που αυτοκτόνησε. Από έρωτα, είπαν, προδομένο. Την επομένη την είδαν πολλοί. Άλλος ντυμένη μ' άσπρο νυφικό να κάνει ισορροπία σε μονόκυκλο ποδήλατο παίζοντας στον αέρα πέντε πορτοκάλια και την καρδιά του προδότη. Άλλος στη θάλασσα μ' ανεβασμένο το φόρεμα, με το νερό μέχρι τα κρουστά της σφυρά και γύρω της να πετάνε πετροχελίδονα. Άλλος να πετάει πάνω από τις κεραμοσκεπές, έχοντας αγκαλιά την κατσίκα που την έλεγε Πηνελόπη. Και, τέλος, άλλος ντυμένη στα μαύρα, ανεβασμένη στη θεόρατη αχλαδιά, δίχως εσώρουχο, να στολίζει μ' ανθάκια λευκά το σγουρό της εφηβαίο. Όσοι την είδαν, την επόμενη μέρα, έχασαν τη φωνή τους, μέχρι την μεθεπόμενη. Όταν η φωνή τους επανήλθε, το βλέμμα τους είχε αλλάξει τελεσίδικα.

Βιογραφικό

Ο Γιώργος Χ. Θεοχάρης γεννήθηκε το 1951 στη Δεσφίνα Φωκίδας. Από το 1965 διαμένει στην Αντίκυρα Βοιωτίας. Είναι ποιητής, μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων. Διευθύνει το λογοτεχνικό περιοδικό "Εμβόλιμον" που εκδίδεται στα Άσπρα Σπίτια Βοιωτίας. Συμμετείχε, επίσης, στη σύνταξη της έντυπης εφημερίδας "Book Press". Έχει εκδώσει πολλά βιβλία ποίησης και έχει επιμεληθεί τον συλλογικό τόμο ιστορικών μαρτυριών "Δίστομο, 10 Ιουνίου 1944: Το Ολοκαύτωμα" (Σύγχρονη Έκφραση, 2010), που τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Χρονικού-Μαρτυρίας.

ΕΒΙΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: Γροθιά στο στομάχι

Πεινάω...πεινάω πολύ...

Δαγκώνω τα χείλη και ματώνουν.... Στις παλάμες μου έχω σημάδια απ' τις σφιγμένες μου γροθιές.

Το στομάχι μου γουργουρίζει τόσο που μου έρχεται να ουρλιάξω...

Δεν ξέρω πως βρέθηκα εδώ...Φοβάμαι...Είναι η επόμενη μέρα ,μάλλον μέρες από...το Κακό...

Δεν έχω μιλήσει σε κανέναν γι' αυτό...ακόμη τρέμω. Μόνος μου τα θυμάμαι , όσα μπόρεσα δηλαδή ...Προσπαθώ να συνδέσω όλα μαζί τα κομμάτια για να βρω απαντήσεις σε όλα αυτά που μου βασανίζουν το μυαλό.

Θυμάμαι όμως κάτι λίγα...

Ήτανε βράδυ, ίσως κοντά στο ξημέρωμα. Κοιμόμουνα, όπως , κάθε βράδυ στο δωμάτιο μου. Ήτανε ζέστη. Το θυμάμαι αυτό, γιατί κράτησα το παράθυρο ανοιχτό.

Είχα ακούσει νωρίτερα τον πατέρα μου να τηλεφωνεί και να ψιθυρίζει ανήσυχος.

Δεν κατάφερα ν' ακούσω πολλά.

Μόνο κράτησα μέσα μου το δικό του φόβο.

Φαινότανε άλλωστε στον τόνο της φωνής του και στο βλέμμα του.

Μία πρόταση μόνο... «Δες να βομβαρδίσουν για αντίποινα» ;

Δεν ξέρω τι είναι αυτά ,ούτε αν έχουν σχέση με την πείνα μου.

Τρόμαξα , αλλά μετά ήρθε ο Ταλίμ και παίξαμε γι' αυτό ίσως το ξέχασα. Ξάπλωσα τόσο κουρασμένος που αποκοιμήθηκα αμέσως...

Κρίμα...κι ήθελα το φιλί της καληνύχτας .

Ξύπνησα από δυνατές εκρήξεις ...σειρήνες και μετά... φωνές , κλάματα, πανικός...

Το δωμάτιό μου, ή μάλλον ότι απέμεινε απ' αυτό , είχε αρχίσει να καίγεται.

Έτρεξα...έψαξα τη μητέρα...τον πατέρα...το υπόλοιπο σπίτι.... Πού είχαν πάει όλα;

Έτρεξα ...δε θυμάμαι προς τα πού...φώναζα τη μητέρα...τον πατέρα...Κανείς...

Δεν ξέρω πώς έφτασα εδώ ,ούτε πόσες μέρες πέρασαν.

Κουβαριάστηκα εδώ, κάτω από ένα καρβουνιασμένο θάμνο. Εδώ κοιμάμαι και ξυπνάω. Βρώμικος...πεινασμένος...

Μόνο λίγο νερό κατάφερα να βρω χθες κι αυτό βρώμικο. Διψούσα τόσο που έκλεισα τα μάτια και το κατάπια μεμιάς. Έτρεχαν τα μάτια από τη μυρωδιά του...

Πεινάω...πεινάω πολύ...

Βλέπω θολά...ίσως ονειρεύομαι... Σηκώνομαι..περπατάω σ' ένα δρόμο μακρύ, πλατύ,
φωτεινό...Δεν θυμάμαι αν ήταν και πριν εδώ..
Η πείνα μου σαν να άρχισε να λιγοστεύει...Δεν πεινάω πια τόσο πολύ.
Τι περίεργο... Δε θυμάμαι να έφαγα κάτι.
Μάλλον άρχισε να σκοτεινιάζει... Άρχισα να νυστάζω...
Μάλλον...

Βιογραφικό

Ονομάζομαι Εβίτα Κωνσταντίνου. Γεννήθηκα στη Λεμεσό όπου και κατοικώ με τον σύζυγο και τα 3 μου παιδιά. Με την ποίηση και τη λογοτεχνία άρχισα να ασχολούμαι από τα χρόνια του Λυκείου. Σπούδασα στην Παιδαγωγική του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και εργάζομαι ως δασκάλα. Γράφω ποιήματα και στην κυπριακή διάλεκτο, καθώς και παραμύθια.

ΕΛΕΝΗ ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ: Την επόμενη μέρα την αναζητούσαν ματαίως.

Κάθε βράδυ σχεδίαζε να ανεβεί πάνω. Σε κείνη τη σκάλα. Να δει τη θέα από κει. Και όλο αύριο έλεγε κι ας ήταν μεσόκοπη πια. Λες και η ζωή ήταν στα πόδια της ένα παιχνίδι καινούριο κι είχε όλο τον καιρό μπροστά της να το παίξει. Ξεχνούσε ότι ο καιρός παραμόνευε πίσω απ' την πλάτη της. «Τη μέρα παριστάνω μέσα μου την κοπέλα και παίρνω δύναμη, καλά τα καταφέρνω, δε λέω, στέκομαι ακόμα στα πολύτιμα ποδάρια μου », σκεφτόταν. Αυτά τα πόδια ό,τι κι αν έλεγε, δεν την κρατούσαν πια ή καλύτερα την κρατούσαν δεσμώτη στο ισόγειο. Όμως ένα βράδυ το μυαλό της πήρε στροφές ανάποδες. Είπε να το αποφασίσει έστω και χωρίς τη σύμφωνη γνώμη των ποδιών της. Πήρε ανάσες βαθιές. Στύλωσε καλά το κορμί κι αγνόησε τη θέλησή τους που την οδηγούσαν προς το κρεβάτι για να ξεκουραστούν. Το σώμα διχάστηκε. Απ' τη μέση και πάνω στράφηκε προς την σκάλα κι απ' τη μέση και κάτω πήγαινε προς το κρεβάτι. Με πείσμα έσφιξε τα δόντια και τις γροθιές μπήγοντας τα νύχια στις παλάμες. Με πείσμα τα παρέσυρε προς την σκάλα- βάρος ασήκωτο, κατάδικος λες με αλυσίδες στους αστραγάλους. Πάτησε αποφασιστικά στο πρώτο σκαλί κι άρχισε να ανεβαίνει. Στην αρχή αργά αργά και με δυσκολία. Σκαλί με σκαλί και μετρούσε. Στη μέση παραλίγο να μείνει στο πλατύσκαλο της στροφής. Ανάσανε να πάρει κουράγιο και σαν να αλάφρωσε κάπως. Φτάνοντας στο σκαλί δεκαοχτώ ένας παγερός αέρας την πήρε στο πρόσωπο. Στάθηκε ξέροντας ότι είχε φτάσει. Άνοιξε μάτια τεράστια για να χωρέσουν αυτά που έβλεπε - όσα είχε ονειρευτεί για τη ζωή που δεν έζησε. Τα έκλεισε και τα ξανάνοιξε για να βεβαιωθεί. Αναρωτήθηκε αν έκανε καλά. Το ξανασκέφτηκε και γύρισε να κατεβεί πάλι. Μα σκάλα δεν υπήρχε.

Βιογραφικό

Η Ελένη Νανοπούλου γεννήθηκε στο Άργος. Σπούδασε Σκηνογραφία - Ενδυματολογία. Ζει στην Αθήνα και εργάζεται ως Σκηνογράφος-Ενδυματολόγος στο θέατρο, στον κινηματογράφο και την τηλεόραση. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές "Ολόγραμμα" (Δρόμων, 2009), "Η μνήμη των γυμνών λέξεων" (Δρόμων 2011), "Ποιήματα", Δίγλωσση έκδοση , Ελληνικά - Ισπανικά (Ενδυμίων 2012), "Ενδεχόμενα απογεύματος" (Ενδυμίων 2014), "Πιπέρι ή έστω κάτι να καίει" (Ενδυμίων 2017), "55 Τετραγωνικά ενήλικης ζωής " (Ενδυμίων 2018),. Με τα μάτια, Γκοβόστης 2021

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΤΕΡΑΚΗ: Μάνα

Σηκώθηκε από το πάτωμα, που είχε περάσει το βράδυ της, πότε ξαπλωμένη, να κοιτάζει το ταβάνι, παρακαλώντας για ουρανό, πότε οκλαδόν, με τα μάτια καρφωμένα στο πάτωμα, παρακαλώντας να μην υποχωρήσει και μείνει μετέωρη. Ίδρωσε να 'ρθει το πρωί.

Σηκώθηκε αποφασισμένη. Είχε διανύσει και τις τριακόσιες εξήντα μοίρες ενός άγριου κύκλου.

Ένα “κρακ” άκουσε, κι ένωσε τον πόνο στο δεξί της ισχίο. Πίεσε με τα ώριμα χέρια της τη μέση της, και προχώρησε αργά μέχρι το μπάνιο. Άνοιξε τη βρύση με δύναμη. Έριξε κρύο νερό στο πρόσωπό της, έφτιαξε πρόχειρα τα μαλλιά της και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη της. Του έμοιαζε του πατέρα της, αλλά, για πρώτη φορά στη ζωή της, βλέπει στα βουλιαγμένα της μάτια το βλέμμα της μάνας της. Χθες, που την κοίταζε κατάματα η μάνα της, καθώς άνοιγε πανιά και της ψέλλισε την αγάπη της, της έμοιαζε.

Βγήκε από το μπάνιο. Φόρεσε την αθλητική της φόρμα, τα αθλητικά της παπούτσια. Έριξε μια ματιά στο μεγάλο κρεβάτι – εκεί που για δέκα χρόνια είχε ριζώσει η κατάκοιτη, έρμη μάνα της. “Άδειασε ο χώρος”, σκέφτηκε, και σφίχτηκε η καρδιά της. Βγήκε έξω, κλείνοντας προσεχτικά την πόρτα, σαν να μην ξυπνήσουν οι άλλοι, που δεν υπήρξαν ποτέ στη ζωή της.

Ο νοτιάς τη συντρόφευε μέχρι το εργαστήρι γλυπτικής με πηλό. Άνοιξε την πόρτα. “Αααα, εσύ;”, άκουσε μέσα. “Πού χάθηκες, καλέ; Δεν άλλαξες πολύ, μόνο ασπρίζουν τα μαλλιά σου, ε;” Τουλάχιστον, θυμόταν να χαμογελάει. Χαμογέλασε. Φόρεσε την ποδιά της, τη μάσκα εργασίας, πήρε πηλό, κι άρχισε να ζυμώνει. Πήρε τα εργαλεία, κι άρχισε να χτίζει τη ζωή της τώρα απ’ την αρχή.

Βιογραφικό:

Η πρώτη συμμετοχή και βράβεισή της ήταν σε πανελλήνιο λογοτεχνικό σχολικό διαγωνισμό. Εξέδωσε την ποιητική συλλογή «Ενδιάμεσος Αντίλαλος», εκδόσεις Ίδμων, την ποιητική νουβέλα «Ο δραπετής», εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος, τα βιβλία «Η διαθήκη μου» και «Φύλο: Μονομάχος», εκδόσεις Βακχικών, και «Πλουτώνειο άλγος», εκδόσεις 24 γράμματα. Συμμετείχε στο ανθολόγιο νέων ποιητών των εκδόσεων Σίλφιον. Έχει μεταφράσει ποίηση του Ουκρανού εθνικού ποιητή Ταράς Σεβτσένκο. Υπήρξε μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών. Παράλληλα, δημοσιεύει σε διάφορα λογοτεχνικά περιοδικά.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ: Παγωμένο χαμόγελο

Μπροστά της άφιλος στέκει ο γραμμικός επιταχυντής· στενό, ψυχρό φορείο, ξέστρωτο από όποιον ή όποια φιλοξένησε λίγο πιο πριν. Τώρα ετοιμαζόταν, πάλι, με σπουδή. Χάρτινα καλύμματα μιας χρήσης, καθαρά. Στεφάνι στρόγγυλο χάσκει το στόμα του· αμίλητο, χωρίς να περιμένει μήτε liontάρια να περάσουν από μέσα του, μήτε τίγρεις ή πάνθηρες, μήτε άλλα αιλουροειδή σαν τις φορές, παλιά, που παιδί την πήγαιναν σε τσίρκο, όπου μέσα από φωτιάς στεφάνια οι θηριοδαμαστές έβαζαν αυτά τα περήφανα μα τότε τρομαγμένα ζώα να περνούν, σφυρίζοντας τα μαστίγια τους στον αέρα. Οι θεατές ξέφρενα την ώρα εκείνη χειροκροτούσαν κι αλάλαζαν, αγνοώντας των άμοιρων ζώων την τρομάρα, το πετρωμένο βλέμμα τους. Και το δικό της πάγωσε χαμόγελο, θυμάται, μπροστά στο ψυχρό στεφάνι του επιταχυντή, αυτήν, την επόμενη μέρα· από κείνη της πρώτης δοκιμής. Τότε που σημάδια της έβαλαν μ' ανεξίτηλο μελάνι στο γυμνό κορμί της και οριοθέτησαν την περιοχή για την ακτινοβολία.

Στις οδηγίες υπάκουη, αμίλητη. Σ' όλα τα καθέκαστα βουβή κι ακίνητη. Όπως φαντάροι νεοσύλλεκτοι μπροστά στον λοχία τους σε κέντρα κατάταξης, όπως λένε. Στο τέλος ακούστηκε ευγενικά η φωνή από το κουβούκλιο, έξω: «Τελειώσαμε, σηκωθείτε... Ντυθείτε!»

Ντύθηκε. Χαιρέτησε τον προσηνή χειριστή του επιταχυντή, που την καθοδηγούσε σ' όλα: « Μην κουνιέστε..», « Μην αναπνέετε..»... και τέτοια, μιλώντας απ' τον άλλον θάλαμο -το μονωμένο κουβούκλιο, έξω- με τα τόσα μόνιτορ και τις λυχνίες μπροστά του.

Ταίριασε ρούχα. Κούμπωσε παντελόνι, πουκάμισο κι απ' τον χώρο βγήκε. Έτσι κι η πρώτη επόμενη μέρα αυτής της πολυήμερης πορείας, που τώρα ξεκινούσε, πέρασε. Σε διαδικασία τόσο μικρή· μεγάλη σε συναισθήματα, όμως! Όλο κι όλο, είκοσι πρώτα λεπτά της ώρας! «Τόσο θα κρατούν κι όλες οι άλλες συναντήσεις». Έτσι της είπαν. Έξω μ' αγωνία περίμενε, στον τοίχο ακουμπώντας, η αγάπη της. Αναθάρρησε και γέλασαν κι οι δυο! Το βάφτισμα έγινε. Θ' ακολουθούσαν πολλές επόμενες μέρες.

Βιογραφικό:

Ο Θανάσης Τριανταφύλλου γεννήθηκε το 1950 στη Λάρισα όπου και διαμένει. Σπούδασε μαθηματικά στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και εργάστηκε ως καθηγητής μαθηματικών στη δευτεροβάθμια δημόσια εκπαίδευση. Διετέλεσε από το 1986 Διευθυντής διαφόρων Σχολικών μονάδων Δ.Ε. , υπηρέτησε ως Σχολικός Σύμβουλος και ασχολήθηκε με ζητήματα επιμόρφωσης καθηγητών, ως συνεργάτης-επιμορφωτής του Περιφερειακού Επιμορφωτικού Κέντρου (Π.Ε.Κ.) Λάρισας. Διετέλεσε μέλος και -στη συνέχεια- Πρόεδρος της Καλλιτεχνικής Επιτροπής του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Λάρισας («Θεσσαλικό Θέατρο»), κατά τα έτη 1989-1997. Είναι μέλος της Ε.Μ.Ε. (Ελληνικής Μαθηματικής Εταιρείας).

Έχει εκδώσει βιβλία σχετικά με τα Μαθηματικά και την Λογοτεχνία καθώς και πολλά βιβλία για μικρά παιδιά. Επίσης, κάνει συχνά δημοσιεύσεις σε επιστημονικά και μη περιοδικά και έχει έξι ανέκδοτες ποιητικές συλλογές.

ΚΑΙΤΗ ΠΑΥΛΗ: Εδώ θα μείνω

Ζω! ζούμε ακόμα! Σαν ψέμα φαίνεται, μα να που κρατώ την Κανέλλα κι αυτή αλλοσούσουμη ριγά στην αγκαλιά μου μ' ένα σιγανό κι οξύ ρόγχο.
Η οσμή του καμένου στην ατμόσφαιρα, νωρίς το απόγευμα, ήταν η πρώτη ειδοποίηση. Η δεύτερη, τα μαύρα σύννεφα που υψώνονταν πάνω απ' το απέναντι βουνό. Ανησύχησα, γιατί κάθε μέρα ξεσπούσαν φωτιές παντού, επιπλέον σήμερα φυσούσε δυνατός άνεμος «σαν το λίβα που καίει τα σπαρτά».
Τότε έπεσαν και τα πρώτα τηλέφωνα. Κινητοποιηθήκαμε όλοι στη γειτονιά, καταβρέχοντας με τα λάστιχα, μα όταν οι γλώσσες της φωτιάς κατηφόριζαν πια στη δική μας μεριά, λάβαμε το μήνυμα: ΕΚΚΕΝΩΣΗ. Να φύγουμε από τα σπίτια μας, γιατί κινδύνευαν οι ζωές μας. Να φύγω, να πάω πού; Όχι καλέ μου, όχι. Εδώ θα μείνω. Πού να πάω χωρίς εσένα; Εδώ μέσα είναι όλα τα δικά μας και ο ίσκιος σου εδώ μέσα πλανιέται ακόμα. Εδώ είναι η ψυχή μας γραμμένη παντού. Εδώ θα μείνω! Κανέλλα! Κανέλλα! Άρχισα να φωνάζω, αλλά αυτή άφαντη. Πάντα τον Αύγουστο είναι στους μεγάλους έρωτες κι εξαφανίζεται για ώρες, ακόμα και μέρες. Άνοιξα τις βρύσες κι έβρεξα παντού. Εδώ θα μείνω! Και τα βιβλία μας, καλύτερα βρεγμένα παρά καμένα.
Ένωσα την ανάσα της φωτιάς δίπλα μου κι ο καπνός μπούκωσε τη δική μου. Γέμισα την μπανιέρα και βυθίστηκα αποφασισμένη. Από πάνω άκουσα το βόμβο του αεροπλάνου και καταρράχτες νερού. Ύστερα τίποτα....

Πόσες ώρες πέρασαν; Συνήλθα βρεγμένη και πιασμένη παντού. Σιωπή. Άκουσα το γρατζούνισμα στην πόρτα. Η Κανέλλα! Σκουντουφλώντας άνοιξα κι αντίκρισα το κόκκινο της ανατολής τυλιγμένο στο μαύρο.
Την πήρα αγκαλιά και της χάιδεψα την τσουρουφλισμένη ράχη. Τη μάλωσα τρυφερά.
- Πού μπερμπάντευες Κανελλόριζα τέτοια νύχτα; Νιώσαμε η μια την καρδιά και την ανάσα της άλλης. – Ζούμε! της είπα κι αυτή με κοίταξε με τρομαγμένα ακόμα μάτια και νιαούρισε αδύναμα και παραπονεμένα.

ΚΑΙΤΗ ΠΑΥΛΗ: Μηλίτσα

*Μηλίτσα που'σαι στο γκρεμό τα μήλα φορτωμένη
Τα μήλα σου λιμπίζομαι και το γκρεμό φοβούμαι...*

Αν κάποιος κοίταζε τη Μηλίτσα σήμερα το πρωί στη γνωστή πολυθρόνα, έστω κι από πίσω, θα καταλάβαινε τη διαφορά. Η πολυθρόνα δεν ήταν όπως πάντα μπροστά στη μπαλκονόπορτα, αλλά τραβηγμένη στο πλάι κι η Μηλίτσα σκυμμένη, με τα χέρια κρεμασμένα στο πλάι, φαινόταν σαν να κοιμάται, αλλά αν την παρατηρούσε καλύτερα θα έβλεπε ότι μάλλον συρρικνωμένη έδειχνε, σαν να στράφηκε προς στο μέσα της και μάζεψε. Κι αν την κοίταζε από μπροστά θα έβλεπε το μαύρο σύννεφο και τα δάκρυα να κυλούν βροχή στο πρόσωπό της.

Πριν τρεις μήνες η επιστροφή του Δώρου την ανέβασε στα ουράνια. Άρχισε ξανά να ελπίζει. Ο Δώρος και η μάνα του, η κυρία Κλεονίκη, η παλιά της δασκάλα πιάνου μένουν απέναντι. Από το ατύχημα και μετά, όταν είχε καλό καιρό, το καρότσι της Μηλίτσας έβγαινε στο μπαλκόνι, απ' όπου αντάλλασσαν καλημέρες και τρυφερές κουβέντες.

Είκοσι μέρες τώρα πεθαμένη η κυρία Κλεονίκη. Μεγάλη θλίψη, γιατί ο θάνατος αυτός ξαναζωντάνεψε το μεγάλο πένθος για τη μάνα της. Μόνο ο Δώρος της έμεινε. Μα αυτός τώρα είναι διαφορετικός. Μιλά γρήγορα και δυνατά σαν να βιάζεται να προλάβει κάτι. Δεν τη χαϊδεύει πια με το βλέμμα. Της το είπε τις προάλλες, αλλά δεν τον πίστεψε. « Φεύγω, αδειάζω το σπίτι ».

Χτες είδε όλο το κουβάλημα. Τα ωραία έπιπλα φερμένα απ' την Αλεξάνδρεια πριν χρόνια, κατέβαιναν από τις σκάλες ή από το μπαλκόνι. Είδε και το πιάνο τελευταίο δεμένο με σκοινιά. Ένωσε ένα τσίμπημα σκορπιού στην καρδιά της. Το είδε να πέφτει λυμένο στο πεζοδρόμιο. Άααα! φώναξε καθώς σκοτείνιαζε ο κόσμος γύρω της και ξανάζησε τη δική της πτώση στο γκρεμό.

Φιλομήλα τη βάφτισε η νονά της μα η μάνα της πάντα τη φώναζε Μηλίτσα.

Βιογραφικό:

Η Καίτη Παυλή γεννήθηκε στη Λέσβο και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε Νεοελληνική Φιλολογία. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στη Μέση Εκπαίδευση. Το «Ανοίγω το παράθυρο» είναι το πρώτο της βιβλίο.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ ΑΛΟΓΟΣΚΟΥΦΙ: Πότε Κάπλαν-Πότε Διάολος

Είχε δημιουργήσει αντάρα. Θυμωμένος ξεφυσούσε κι όλα γύρω σηκώνονταν στον αέρα.

Ένοιωθε ότι υπήρχε ομίχλη. Ζούσε μέσα σε υδρατμούς. Σκούπιζε με το μανίκι, εκεί όπου καθρέπτες δεν υπήρχαν.

Ήταν αερικό και φαντασία. Εμφανιζόταν ξάφνου για λίγο και μετά σιγή.

Δεν είχε με ποιον να μιλήσει. Οργιζόταν, ρουθουνίζε ίδια χαλκοκέρατος ταύρος.

Με χάχανα απόγνωσης εξατμιζόταν μέσα στον λίβα. Τυφλή οργή και κατάρες ξεστόμιζε.

Σκεφτόταν ότι, ίσως, είχε μπει από απερισκεψία στον φούρνο της αντιπαραδείσου.

Κοίταζε το ρολόι στον καρπό αδημονώντας να βγει χορτασμένος απ'την αιώνια πυρρά. Εμφανιζόταν στην κοινωνία ντυμένος δράκος. Τα παιδιά του πατούσαν την ουρά, ενώ οι ξωμάχοι με σκουντιές βούταγαν την τσουγκράνα του για να χτενίσουν τα στάχυα σε δεμάτια.

-Δε με σέβονται οι άτιμοι, κοτζάμ Διάολο...Τι σου είναι ο κόσμος; Περνιούνται για χειρότεροι.

Αυτός σήκωνε αντάρα Αυγουστιάτικα. Είχε θυμώσει με τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Ήθελε να σταματήσει να είναι διάολος. Πρόσμενε σε μια επόμενη μέρα. Ένας αναπληρωματικός πεφτάγγελος επιτέλους να τον αντικαταστήσει. Αφηρημένος σύρθηκε σ' ένα άγιο μέρος. Ξωκλήσι στενό με χαμηλοβλεπούσα είσοδο. Είχε φυσήσει τα κεριά, όπως συνήθιζε για εκφοβισμό. Όλα περιστρέφονταν στον αέρα: χαλιά, στασίδια, καντηλιές. Κάποια παιδιά στον ναό του έριχναν αγιασμό με νεροπίστολα, αλλά κι αυτά ίπτανται σαν κοσμοναύτες σε διαστημόπλοιο. Λόγω αγιασμού τσιτσίριζε σαν ατμοποιητής, σχηματίζοντας φωσφορίζον νέφος.

Κι έτσι, ξεθύμανε ο ακατανόμαστος στην κουφόβραση παραμονές της

Μεταμόρφωσης του Σωτήρος. Κρέμασε ταμπέλα στον λαιμό «*Επιστρέφουμε τον Σεπτέμβρη*» και συνέχισε να ζει με την αγωνία της επόμενης μέρας. Ίδια μποέμ τραγουδιστής ή ποιητής χτύπαγε ρυθμικά το ξύλο και οι περαστικοί του ρίχνανε σε κέρματα το μάννα εξ ουρανού, άσχετα αν μάννα δε γνώρισε ποτέ.

Τα έβλεπε αυτά ο Θεός μονολογώντας λυπημένος:

-Θα τον ξαναπροσλάβω με σύμβαση αορίστου χρόνου. Άστον τώρα να βράσει στο ζουμί του. Από βαρεμάρα θα ζητήσει την πλάνη να ναι υποβολέας προπαγάνδας: Πότε κάπλαν και πότε διάολος της Τασμανίας...

Υποσημείωση :Κάπλαν (karlan) είναι η τίγρης στα τουρκικά, στο κείμενο αφορά την τίγρη της Τασμανίας που εξαφανίστηκε πριν τον Β'ΠΠ.

Βιογραφικό:

Κασσάνδρα Αλογοσκούφι. Γράφει πεζογραφία από το 2004. Συμμετείχε το 2021 σε πρωτότυπους συλλογικούς τόμους λογοτεχνικού ενδιαφέροντος

- 1.«Μένουμε Σπίτι-Μέρες & Νύχτες Καραντίνας», Εκδ. Ωκεανός(2021)
- 2.Τα Διακριθέντα Δοκίμια του Διαγωνισμού «Σεπτεμβριανά 1955», εθελοντική ομάδα Ρωμηών Πράξεις(2021)
3. AUThors, Α' Πανελλήνιος Διαγωνισμός Φεμινιστικής & Κουήρ Λογοτεχνίας(2021)
- 4.Τα βραβευμένα Διηγήματα & Ποιήματα, Εκδόσεις Κοράλλι(2021)
- 5.Τόμος Ι & ΙΙ, ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑΣ, Εκδ. ΚΕΦΑΛΟΣ 2021
- 6.Τα 20 βραβευμένα Διηγήματα Φίλοι Γαλλικού Σιδηροδρόμου(2021)
- 7.«Γράφοντας ή απεικονίζοντας τις στιγμές του Covid – 19», Παν/μιο Θεσσαλίας ΠΜΣ 1-βάθμια Φροντίδα Υγείας(2021)
- 8.Αφανείς Ήρωες του 1821, Εκδ. Νίκας(2021)
- 9.Ποιητικό Ημερολόγιο 2021,Εκδ. Άπαρσις(2020)

ΚΑΤΙΝΑ ΒΛΑΧΟΥ: Ο έρωτας της επόμενης μέρας.

Είχαν στην πλάτη τους πολλά χρόνια ζωής. Ο καθένας τα δικά του. Άλλος τόπος, άλλη γλώσσα, άλλος τρόπος. Είχαν κλείσει κύκλους. Διαφορετικούς ο καθένας. Και τους έλαχε εκείνο το αναπάντεχο «μαζί». Λίγο αργά, θα έλεγε κάποιος. Ποτέ δεν είναι αργά, θα έλεγε άλλος. Να και η πρώτη διαφορά μεταξύ τους. Εκείνη δεν πίστευε ότι την αφορούσε η επόμενη μέρα ενώ για εκείνον ήταν δεδομένη. Ξαφνιαστήκαν. Αναστατώθηκαν. Ενθουσιάστηκαν. Βιάστηκαν να γεφυρώσουν όλες τις διαφορές. Από τα παρελθόντα μέχρι τα μέλλοντα. Στην αρχή από μακριά. Έγραφαν γράμματα, πυρετωδώς, μέχρις εξαντλήσεως της φυσικής αντοχής τους. Έπρεπε να βρουν τον κοινό τόπο μέσα από λέξεις συχνά ανεπαρκείς. Κατέφευγαν σε επινοημένους μύθους, σε συμβολισμούς ονείρων. Κι όσο έγραφαν γράμματα, τόσο η απόσταση μεταξύ τους μικραίνει και τόσο μεγάλωνε η επιθυμία. Όταν έπρεπε να συντελεστεί το θαύμα, της έγραψε: «Όποτε θα είσαι έτοιμη, θα πετάξουμε μαζί». Κι εκείνη ήταν. Εμπύρετα συναντήθηκαν τα σώματά τους και πέταξαν. Ο λόγος υποκλίθηκε στην αφή. «Μας το χρωστούσε η ζωή αυτό το θαύμα» απολογήθηκαν ταπεινά στο σύμπαν, ευγνώμονες. Μια μικρή αμφιβολία έμενε στον ορίζοντα: Πόσο διαρκεί ένα θαύμα; Κι εκείνη, ξέροντας πόσους κόμπους δένει η σιωπή και πόσους λύνει ο λόγος, μίλησε. Στο θαύμα τους δεν ήθελε σκιές. «Φοβάμαι» είπε. «Φοβάμαι τον εαυτό μου. Για σένα φοβάμαι. Εσύ έχεις μια ιστορία απόλυτης σταθερότητας, που θέλω να σεβαστώ. Εγώ έχω μάθει να φεύγω. Θα το σεβαστείς;».

Έρθε η απάντηση σίγουρη, αυθόρμητη, πειστική. «Θα είμαστε μαζί» της είπε «όσο η κάθε μέρα μας θα μας κάνει να θέλουμε την επόμενη». Κι εκείνη παραδόθηκε. «Για να με βρίσκεις όταν χάνομαι» του ψιθύρισε και του χάρισε μια πυξίδα.

Η επόμενη μέρα τους δεν τελείωσε ποτέ. Εκείνος «αλλού» τώρα πια, αλλού εκείνη. Ακόμα ταξιδεύουν. Μαζί. Χωρίς πυξίδα.

Βιογραφικό:

Η Κατίνα Βλάχου γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1950. Σπούδασε αρχιτεκτονική στη Γαλλία και εργάστηκε στην Κολωνία, την Αθήνα και την Κέρκυρα, όπου ζει από το 1988. Έχει γράψει βιβλία πεζογραφίας και ποίησης. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί στα λογοτεχνικά περιοδικά 'Καταφύγιο', 'Πόρφυρας' και 'Νέα Εστία', καθώς και στο διαδίκτυο, και χρονογραφήματά της στον κερκυραϊκό περιοδικό τύπο.

ΚΛΕΙΩ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΑΚΗ: Όταν πήγαιναν για ύπνο

Όταν πήγαιναν για ύπνο, ο καθένας σε άλλο κρεβάτι- και στο κρεβάτι τους όταν έπεφταν μαζί, εκείνος σηκωνόταν πολλές φορές τη νύχτα, έφευγε κι ερχόταν ανήσυχος και άυπνος ως τα χαράματα.

Όταν έβγαινε φορώντας εκείνο το μαλακό καπέλο πάνω από τα μαλλιά που έπεφταν σιγά σιγά και γέμιζαν τον νιπτήρα και το μπάνιο.

Όταν γελούσε και σάρκαζε χαρούμενα στο τηλέφωνο με τους φίλους του, επαναλαμβάνοντας την αγαπημένη του επωδό, *όλα βαίνουν καλώς εναντίον μας*.

Όταν τον έβλεπε να νευριάζει και να ουρλιάζει δυνατά για ψύλλου πήδημα, συνέχεια έφερνε στο νου της πώς θα ήταν η επόμενη μέρα. Όταν η χημειοθεραπεία δεν θα απέδιδε πια και τα θεραπευτικά πρωτόκολλα θα τα είχαν εξαντλήσει ένα ένα, ορμονοθεραπεία και φάρμακα ακριβά που περνούσαν από εκατό συμβούλια για να εγκριθούν και ένεση φαρμαγκόν και, και. Τότε εκείνη θα έπρεπε να τον ακολουθήσει βήμα βήμα ως το τέλος, κι ενώ ήταν κρεμασμένη πάνω του για όλα τα καθημερινά πράγματα της ζωής, για όλες τις αποφάσεις τί θα φάνε, πού θα πάνε, ποιούς θα δούνε, τώρα θα ήταν μόνη απέναντι σε όλους και σε όλα.

Η μνήμη θα τον εγκατέλειπε και όλα τα συστήματα θα εγκατέλειπαν κι αυτά σιγά σιγά. Κι εκείνη θα έπρεπε να ακουμπάει πάνω στη θλίψη του, στην απελπισία του που θα μεγάλωνε και θα τους κατάπινε και του ς δυο. Θα του έλεγε αλήθειες βέβαια, θα αστειευόταν ως το τέλος, αλλά πώς. Χωρίς ελπίδα πώς θα πορεύονταν. Μαθημένη να ζει με αυταπάτες, και μετά όλοι μαζί πάνε στην ακρογιαλιά, έτσι που της άρεσε να τελειώνει τις δύσκολες περιστάσεις, όπως η Μελίνα στο *Ποτέ την Κυριακή*, τώρα, καθώς κλιμακωνόταν η φρίκη και το αδιέξοδο, πώς χωρίς καν το «μαζί» που τους στήριζε μέχρι τώρα- μαζί να καβγαδίζουν και να φιλιώνουν, μαζί να χαίρονται και να πονάνε, ένας εφιάλτης.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΔΡΟΥΓΚΑ: Η βαλίτσα

Ο παππούς ζητά από τη γυναίκα του να ετοιμάσει ρούχα για το νοσοκομείο. Η καρδιά του δεν είναι καλά και θα κάνει εξετάσεις. Η γιαγιά του βάζει ένα σατέν πουκάμισο, κάλτσες τρύπιες -δεν πρόλαβε να τις μαντάρει-, δυο σώβρακα που είχε για καλά από τα νιάτα του, την πολύχρωμη ρόμπα της· δεν έβρισκε τη δική του. Η βαλίτσα έχει χώρο. Κοιτάζει στο δωμάτιο έναν παλιό πίνακα, τον κατεβάζει, τον ξεσκονίζει, τον τυλίγει σε εφημερίδα και τον βάζει μέσα. Μετά προσθέτει και την παλιά εφημερίδα, για να 'χει ο παππούς να διαβάσει. Ρίχνει και δυο ζευγάρια γυαλιά πρεσβυπίας. Αυτά δεν τα φορά ο παππούς -είναι ραγισμένα. Η γιαγιά συνεχίζει να γεμίζει τη βαλίτσα. Διαπιστώνει ότι υπάρχει κι άλλος χώρος. Βάζει φρούτα μήπως και ο παππούς πεινάσει. Δεν βλέπει καλά και επιλέγει τα σάπια. Προσθέτει κι ένα ζευγάρι παπούτσια που πάντα τον χτυπούσαν, ρίχνει μια ομπρέλα φθαρμένη απ' τον καιρό και κλείνει τη βαλίτσα, που γέμισε. Ο παππούς κάνει εξετάσεις. Στην αναμονή η γιαγιά διαπιστώνει πόσα καλαμπαλίκια έβαλε. Αδειάζει τη βαλίτσα και πετά πράγματα. Σταδιακά η λειτουργία της καρδιάς του παππού βελτιώνεται.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΔΡΟΥΓΚΑ: Ο κύβος ερρίφθη

Πνίγεται και δεν βγάζει λέξη μπροστά του. Τόσες πρόβες έκανε στο κινητό πως θα το πει. Μέσα της το φωνάζει αλλά η φωνή της βγαίνει διστακτική και άηχη προς τα έξω. Δεν φαντάστηκε ότι είναι τόσο δύσκολο, τόσο οριστικό και τόσο αμετάκλητο. Χαμογελάει, όμως, συνέχεια. Είναι η πρώτη και η τελική της σκέψη κάθε πρωί. Θα αλλάξει τη ζωή της, θα της δώσει λόγους να αναπνέει και να δημιουργεί. Δεν πτοείται από την απάντησή του. Πονάει αλλά είναι σίγουρη. Ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου, πατάει το ένα πόδι της στη γη, πατάει και το άλλο. Βγαίνει έξω αποφασιστικά· δεν τον κοιτάζει. Το γεγονός κυριαρχεί στη σκέψη της και χαμογελάει πιο πολύ. Θα το κρατήσει μόνη της.

Βιογραφικό

Η Κλεονίκη Δρούγκα, είναι Πτυχιούχος Φιλοσοφικής ΑΠΘ, κάτοχος μεταπτυχιακού και διδακτορικού διπλώματος. Έχει εκδώσει ένα βιβλίο, «Ανήκει στο Ειδικό Εκπαιδευτικό Προσωπικό, Τμήμα Κινηματογράφου».

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Επιστροφή από τη Μόρα

Τα σύννεφα κατεβαίνουν απειλητικά αλλάζοντας διαρκώς σχήματα. Μεταμορφώνονται σε όψεις εφιαλτικές. Νάνοι αλλόκοτοι, γριές και γέροι με κάτασπρα μαλλιά, με δόντια σουβλερά και γαμπά νύχια. Άγριες μορφές που φωνασκούν - κύμβαλα αλαλάζοντα ψάχνοντας λεία. Ο άνεμος ο δυνατός διαλύοντάς τα, συνθέτει άλλες όψεις, για να τις ρίξει στη ρουφήχτρα που καταπίνει τα ερείπια της νεροποντής. Καθώς η σπείρα διαστέλλει τη χοάνη της, ξερνάει από τα σπλάχνα της απόκοσμο επινόημα. Βγαίνει σαν έκτρωμα κι αμέσως παίρνει τη μορφή γυναίκας νεραϊδίσιας. Μια Δεύτερη ακολουθεί στα κάτασπρα ντυμένη και ύστερα μια Τρίτη. Γλιστρούν στην επιφάνεια του νερού -αρπάζοντάς τον, για να γλυτώσει απ την καταστροφή, με τα ακαταλαβίστικα τραγουδιστά τους λόγια: «αζαντέ ζιζ ασκερουτινέ σακ αρεκ ορερ ντεζ ναμ μπιγκουζ αναάρμ σοντόου μπιντί ορουκ στανάμ σιλορακαλουτούμ ντεζ ναμ ουραχανάμ.

Η ενύπνια σκέψη ψάχνει για μια διέξοδο απ αυτό τον εφιάλτη. Ψάχνει το νευροδιαβιβαστή που θα την αφυπνίσει. Η καρδιά και το μυαλό δουλεύουν σε ένα σώμα που θέλει να σαλέψει, για να ξεφύγει απ την ατσάλινη παγίδα της ακινησίας. Κανένας μυς δεν αντιδρά ως τώρα στην ποθητή του επιθυμία -να βγάλει η ενύπνια συνείδηση από τη νάρκη αυτή το κοιμισμένο σώμα του.

Η πίεση ανεβαίνει και η καρδιά του πάει να σπάσει. Η άπνοια τον βύθισε στην άβυσσο. Πρέπει να αναδυθεί προτού εκραγεί - για στάσου, το νιώθει να.. να.. τώρα είναι που.. λίγο ακόμη και.. Την ύστατη στιγμή ένας νευρικός σπασμός αναστέλλει την κατάσταση. Είναι ο πολυπόθητος σπινθήρας. Η δύναμη της θέλησης -σωσίβιο σωτηρίας. Ο ζωογόνος πολυπόθητος αέρας γυρόφερε τους βολβούς των ματιών του και εκείνος άνοιξε τα βλέφαρα επιτέλους ανασαίνοντας βαθιά, με βουλιμία. Δεν ήταν πρώτη φορά. Το πάθαινε από μικρός. Μία κληρονομιά που του δωρήθηκε. Πετάχτηκε σπ' το κρεβάτι, τράβηξε τις κουρτίνες κι άνοιξε τα παντζούρια να πλημμυρίσει το δωμάτιο με το φώς της νέας μέρας.

ΛΙΖΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΔΟΥ: Η επόμενη μέρα

Το κάλεσμα ήταν ...η Επόμενη μέρα! (με την διευκρίνιση ότι θα μπορούσε να ήταν η επόμενη μέρα, μετά από εγκλεισμό, από θάνατο, από ανάρρωση, από ερωτική απογοήτευση ή, ό,τι άλλο...).

Δεν ακούστηκε άσχημο. Ίσως η δική μου επόμενη μέρα να περιλάμβανε όλα μαζί τα προηγούμενα ή και τίποτα από αυτά, σίγουρα όμως θα υπήρχε πάντα μια επόμενη μέρα. (Ακόμα και μετά τον θάνατό μας).

Συνήθως την επόμενη μέρα όλοι μας την σκεφτόμαστε σαν κάποια άλλη μέρα, σαν μια καινούργια μέρα (καλύτερη ή χειρότερη, δεν το εξετάζουμε). Η αλήθεια είναι πως η επόμενη μέρα δεν είναι μόνο η επόμενη της προηγούμενης, αλλά και η προηγούμενη της μεθεπόμενης. Έχοντας αυτό στην σκέψη μας οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι όλες οι μέρες, (επόμενες και προηγούμενες) δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ζωή μας. Τίποτε άλλο από την συνέχεια του ίδιου έργου. Μπορεί να φέρνει ευχάριστες εκπλήξεις σε κάποιους τυχερούς από μας, τραγικές εξελίξεις στους καταδικασμένους να υποφέρουν, ή μια απόλυτη επίπεδη πορεία δίχως ενδιαφέρον για τους περισσότερους.

Μετά από αυτόν τον κοινότοπο πρόλογο μπαίνω στο κυρίως θέμα.

Τον τελευταίο καιρό έζησα μια κατάσταση τόσο παράξενη που κάθε επόμενη μέρα της ήταν μια απρόσμενη έκπληξη. Η όλη κατάσταση έφερνε προς την παράνοια. Αυτό με έκανε να σκεφτώ πως η επόμενη μέρα έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον όταν ξεφεύγει εντελώς από τα συνηθισμένα, ακόμη και όταν η εικόνα της γεννάει φόβο. Όλον αυτό τον καιρό, πέρα από το ότι ζούσα συγκινήσεις ανακατεμένες με απορία, περίεργη ψυχολογική κατάσταση που ήταν πολύ δύσκολο να προσδιορίσω αν ήταν καλή ή κακή, άθελά μου σκεφτόμουν την επόμενη μέρα που θα ερχόταν, όταν η ιστορία (που εξ' αρχής είχε συγκεκριμένη διάρκεια),θα έφτανε στο τέλος της. Το τέλος ήρθε σε ένα αεροδρόμιο και μπορώ να πω ότι ήταν ήρεμο και προβλέψιμο. Ύστερα, επέστρεψα στην κανονικότητά μου (ωραία λέξη αυτή και της μόδας). Ε... λοιπόν , από κείνη την στιγμή, ζω μια επόμενη μέρα που δεν φαίνεται να έχει τέλος.

Εναλλασσόμενες ψυχικές διαθέσεις πηγαινοέρχονται, αναστατώνοντας τον ψυχισμό μου. Όλες οι μέρες που περνώ είναι η επόμενη μέρα εκείνης της παράξενης ιστορίας. Μιας ιστορίας που τελείωσε δίχως να... τελειώσει.

Αισθάνομαι λοιπόν την ανάγκη, κλείνοντας αυτή την νανοιστορία, να σας εξομολογηθώ, πως ζω μια επόμενη μέρα, που επιθυμώ να γίνει... προηγούμενη και αυτή αντιστέκεται, κρατώντας για τον εαυτό της τον ρόλο της επόμενης με άγνωστη διάρκεια !

Συμπέρασμα :

Δύσκολοι καιροί για πρώην και επόμενες μέρες ! Μια ανακατωσούρα ανεξέλεγκτη έχει καταφέρει να μετατρέψει τα ίχνη, μεταξύ πρώην και επόμενης μέρας σε ακαταλαβίστικο ιερογλυφικό !

Βιογραφικό:

Η Λίζα Διονυσιάδου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε αρχιτεκτονική στη Μόσχα, στα χρόνια της δικτατορίας και εργάστηκε στην Αθήνα και τον Πειραιά. Η πρώτη ποιητική δουλειά της με τίτλο "Εν λευκώ" ήταν μια αντίστιξη στην "Γαλάζια μηχανή" (Καστανιώτης), που εκδόθηκε ύστερα από τον πρόωρο χαμό του εικοσάχρονου γιου της, Γιώργου Φιλιππίδη, το 1997. Έχει εκδώσει 8 βιβλία πεζογραφίας.

ΜΑΡΙΑ ΓΥΦΤΟΓΙΑΝΝΗ: Πες μου Ταξίαρχε

-Πες μου Ταξίαρχε, τώρα που ελέγξαμε όλους τους αντιδραστήρες και βεβαιωθήκαμε ότι λειτουργούν σωστά, τι είναι ο Παράδεισος; Πώς λειτουργεί;

- Ωωωω Σμηνίτη τι με ρωτάς τώρα! Άκου λοιπόν.

Στον Παράδεισο ζουν οι ψυχές των δικαίων. Βρίσκεται στο εσωτερικό του Ήλιου, κρυμμένος από τα μάτια των ανθρώπων. Ένα πύρινο τείχος εκατομμυρίων βαθμών Κελσίου, η φωτόσφαιρα, περιβάλλει τον Παράδεισο. Εμείς εδώ είμαστε υπεύθυνοι για τη φωτόσφαιρα. Εντάξει μέχρι εδώ;

Η μόνη ώρα που οι άνθρωποι μπορούν να αντικρύσουν τον Ήλιο, είναι την Ανατολή και τη Δύση. Τότε σταματά για λίγο η σκέψη τους και αισθάνονται το μεγαλείο της Δημιουργίας. Πολλοί μελαγχολούν, ενθυμούμενοι αγαπημένα πρόσωπα που έχουν φύγει. Με κάποιο τρόπο, οι ψυχές στη Γη συντονίζονται με εκείνες στον Παράδεισο. Συγκίνηση, μελαγχολία, δέος, διακατέχουν τους ανθρώπους αυτές τις στιγμές. Σαν να υπάρχει -που υπάρχει- μια κρυφή σύνδεση με το Υπερπέραν.

Από την άλλη, οι Άγγελοι είναι φτιαγμένοι να διαφυλάττουν την τάξη στην Πλάση.

Από τις αμέτρητες Ταξιαρχίες, ανώτερη όλων είναι αυτή των Αγγέλων-Φυλάκων, υπεύθυνων για την προστασία των ανθρώπων. Συνομιλούν απευθείας με τον Θεό για κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Υπάρχει όμως και κάτι άλλο που τους κάνει μοναδικούς.

- Τι είναι αυτό Ταξίαρχε;

- Κάθε ψυχή που κρίνεται ότι πρέπει να μπει στον Παράδεισο, συνοδεύεται μέχρι εκεί από τον Φύλακα- Άγγελό της. Εκείνος την κρατάει στην αγκαλιά του με τόση προσοχή και αγάπη, σαν νεογέννητο μωρό. Και όντως, είναι ένα μωρό που αστράφτει από φως και τον κοιτάει με απορία και θαυμασμό. Κάποιες ψυχές αναγνωρίζουν τον Άγγελό τους, τον χαϊδεύουν ή του γελάνε ή του τραβάνε τα φτερά. Εκείνος, θεόρατος με το μωράκι στην αγκαλιά, προχωράει μέχρι την πύλη και το παραδίδει στον αρμόδιο. Έπειτα, πετάει και φεύγει. Αυτή είναι η είσοδος την ψυχής στον Παράδεισο.

-Κατάλαβες τώρα Σμηνίτη γιατί η σωτηρία της ψυχής είναι πολύ μεγάλο πράγμα;

ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΖΙΑΝ: Οι Λέξεις-Κλειδιά της κάθε επόμενης μέρας.

Γουχάν. Μπέργκαμο. Θεσσαλονίκη. Αθηναϊκά πάρκα. Πανικός. Επιδημία. Πανδημία. Σημειολογία. Διάγγελμα. Πατέντα. Αόρατος εχθρός. Απειλή. Νοσηρότητα. Συννοσηρότητα. Μεγάλη Επανεκκίνηση. Εμβόλιο. Σκεύασμα. Κολλάω. Μεταδίδω. Ανοσία. Αγέλη. Ακάλυπτος. Διασπορά. Θνησιμότητα. Θνητότητα. Δημόσιο. Ιδιώτης. Κοβιντ Ίντιοτ. Προνόμια. Φρίντομ πας. Αφήγημα. Πλύση εγκεφάλου. Ψυχασθένεια. Ψυχοπάθεια. Διαταραχή. Αρνητές. Μελέτες. Μπουρδολογίες. Ορθολογισμός. Εμπειρισμός. Παραλογισμός. Εγκλεισμός. Πληροφορία. Φέικνιούζ. Τρολ. Νούμερα. Κρούσματα. Περιστατικά. Φορέας. Κύμα. Μετάλλαξη. Παραπληροφόρηση. Τοξικότητα. Δραστικότητα. Ασφάλεια. Αποτελεσματικότητα. Προφανότητα. Αδιαβλητότητα. Σόσιαλ μίντια. Ινφλουένσερς. Κορονοπάρτι. Ιολόγος. Νυχτερίδα. Παγκολίνος. Έμβρυα. ΚόβιντΜαρί. Μωροί. Χειροκρότημα. Αντισηπτικά. Υποκείμενα νοσήματα. Κλινικός Φαρμακολόγος. Νοσηλευτής. Ειδικός. Επιτροπές. Ατομική ευθύνη. Μέτρα. Νέα μέτρα. Καραντίνα. Λόκντάουν. Ανοιχτοί χώροι. Κλειστοί χώροι. Μεταναστευτικό. Προσφυγικό. Ελλάδα. 2.ο. Πράσινα πιστοποιητικά. Μικροτσιπ. Λευκή βιβλος. SMS. Μπουνίτσες. Ανέμελος. Μίστερ Μπιν. Γκόλντεν Μπόι. Νεποτισμός. Βασιλιάς. Γυμνός. Ολοκληρωτισμός. Κομπλεξισμός. Ναρκισσισμος. Κερδοσκοπία. Πολίτικλικορέκτ. Λαϊκισμός. Λάδωμα. Πιόνια. Μίζα. Μάζα. Οπισθόκρουση. Λαμόγια. Πτώχευση. Επιτελικό κράτος. Συλλαλητήρια. Ψεκασμένοι. Ιδεοληψία. Εταιρείες. Τράπεζες. Όμιλοι. Λίστες. Ρουφιάνοι. Δολοφόνοι. ΜΜΕ. ΜΜΜ. Διαδίκτυο. Κοινότητα. Δεδομένα. 4η τεχνολογική επανάσταση. Ανεμβολιαστοί. Εκπαιδευτικοί. Αξιοκρατία. Παρτακισμός. Νεολογισμός. Καταναλωτισμός. Ύφεση. Απομόνωση. Παθολογία. Ιδεολογία. Φασισμός. Ρατσισμός. Φεμινισμός. Διχασμός. Διχόνοια. Ενσυναίσθηση. Φόβος. DNA. MRNA. Κύτταρο. Ακίδα. Ε.Ο.Φ. Παρενέργειες. Παράπλευρες απώλειες. Άδεια. Προσωρινή. Πειράματα. Πειραματόζωα. Ανοσμία. Πρωτόκολλο. Λοιμωξιολόγοι. Θρόμβοι. Μυοκαρδίτιδα. Παράλυση. Δικαιοσύνη. Δυστοπία.

Ουτοπία. Όραμα. Εξοπλισμός. Στολές. ΕΚΑΒ. Ασπίδα. Όπλα. Ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Εκπαιδευτικό νομοσχέδιο. Εργασιακό νομοσχέδιο. Πολυνομοσχέδιο. ΚΥΑ. Στέκα. ΥΠΠΟΑ. Ρητορεία. Ασφυξία. Μάσκες. Θέατρο. Μίτου. Παγκοσμιοποίηση. Μπλακλάιβσμάτερ. Φώτα. Κάμερα. Πάμε. Κοινωνικές αποστάσεις. Σταγονίδια. Υποχρεωτικότητα. Κανονικότητα. Μοριακό τεστ. Σελφ τεστ. Ράπιντ τεστ. Φόρουμ. Λέσχη. ΠΟΥ. Λόμπι. Πραγματικότητα. Εικονική πραγματικότητα. Ριάλιτι. Υπαρξιακή. Κρίση. Θρησκεία. Εκκλησία. Ησυχία. Τάξη. Ασφάλεια. Γιορτές. Παρελάσεις. Πανηγύρια. Έθιμα. Πιρπιρί. Ότκουτίρ. Ακρόπολη. Μπετόν. Λάιφστάιλ. Μειονότητα. Μειοψηφία. Κιούαρ. Μάρκετινγκ. Έμποροι. Λαοί. Φιλανθρωπία. Ανευθυνότητα. Πρόστιμα. Άσκοπες μετακινήσεις. Περιορισμοί. Απαγόρευση κυκλοφορίας. Φαρμακοεπαγρύπνηση. Μονοκλωνικά. Αντισώματα. Ντρώουνς. Ελικόπτερα. Κότερα. Οικόπεδα. Απαξίωση. Ελληνικό. Εκβιασμός. Κόβιντφρι. Αστυνομία. Στρατός. Θερμό επεισόδιο. Εθνικισμός. Ιερά. Όσια. Μεγάλος αδελφός. Ωχαρδεφισμός. Ύβρις. Άτις. Νέμεσις. Τίσις. Λουκέτα. Οικονομία. Εστίαση. Διασκέδαση. Λιανεμπόριο. Κλικινσάιντ. Κλικαγουέι. Σχολεία. Τηλεδιάσκεψη. Πιστοποιητικό νόσησης. Συνδικάτα. ΜΕΘ. ΕΣΥ. ΕΜΑ. ΕΥΠ. ΕφΝτιΕι. Κατάθλιψη. Καταστολή. Βία. 13033. Άσκηση. Ψώνια. Τελετές. Τουρισμός. Επενδύσεις. 5G. Κλιματική αλλαγή. Ενέργεια. Δάσος. Λεφτόδεντρα. Αγρότες. Υποσχέσεις. Δηθενιά. Αποζημιώσεις. Περιβάλλον. Καταστροφή. Ανεμογεννήτριες. Πράσινη ανάπτυξη. Σειρήνες. Συναγερμός. Προστασία. Καναπές. Κάσα. Φτώχεια. Αναστολή. Απόλυση. Δημαγωγία. Χειραγώγηση. ΚΕΣΥ. Θεσμοί. Πειθαρχία. Έλεγχος. Αξιοπρέπεια. Μπουνίτσες. Τύχη. Ψυχή. Βαθιά. Πόλεμος. Ειρήνη. Φως. Ελευθερία ή Θάνατος.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΖΙΑΝ: Φήμες λένε πως η επόμενη μέρα είναι κοντά.

Εμπρός καλό μου ριστάρτ! Μόλις διάβασα τη "Σπιναλόγκα" που αρέσει και στον πρωθυπουργό μας... Κούδος! Το λοιπόν που λέτε, πιστεύω πως η επόμενη μέρα θα ναι μια μέρα πολύ όμορφη, γιατί θα είναι και η τελευταία της πανδημίας, έτσι όπως την ξέραμε. Θα κάνουμε επανεκκίνηση! Θα έχουμε τα πράσινα πιστοποιητικά μας και θα είμαστε επιτέλους ελεύθεροι από τον αόρατο εχθρό! Εκτός από τους ψεκασμένους τζαμπατζήδες βέβαια, που όλο γκρινιάζουνε και όλα μαύρα τα βλέπουνε και λένε ότι τάχα μου ο κορονοϊός, η ανελευθερία και η φτώχεια ήρθαν για να μείνουν... Μα μόνο αυτοί δεν θα είναι ελεύθεροι σύμφωνα με τα νέα μέτρα! Εμείς οι τοιμπημένοι, θα έχουμε και πάλι την ελευθερία μας, θα χορεύουμε, θα πίνουμε, θα ακούμε μουσική, θα στεκόμαστε όρθιοι στα μαγαζιά, θα φιλιόμαστε, θα αγκαλιαζόμαστε, θα κάνουμε μπουνίτσες, με την άδεια του κράτους μας, θα απολαμβάνουμε όλα μας τα προνόμια! Στα τσακίδια ο ιός! Θα 'ναι δεν θα 'ναι μόνο ένα τριαντάρι τα εκατό οι "διστακτικοί", λέει η κυβέρνηση μας... Μα γιατί να μην το πιστέψω, αφού είναι από επίσημα χείλη... Πόσοι να 'ναι παγκοσμίως οι ατσίμπητοι; Καταγράφονται; Όσοι και να 'ναι, είναι σίγουρα μειοψηφία, αν χρειαστεί, θα τους

κλείσουμε όλους σε ...δομές! Μα γιατί να επιμένουν κάποιοι αντιδραστικοί ότι δεν λειτουργούν ή ότι μπορεί να είναι μέχρι και επικίνδυνα τα εμβολιάκια; Μα δεν τα δοκιμάσανε ήδη σε πειραματόζωα-ποντικοειδή; Και γιατί να πιστέψω τους συνομωσιολόγους που λένε ότι ζω σε εικονική πραγματικότητα, ότι την εξουσία την κατέχουν διαταραγμένοι και ότι πάντα μετά τον λοιμό, έρχεται λιμός και πόλεμος;;; Γιατί να θέλουν το κακό μου άγνωστοι, αφού εγώ δεν θέλω το κακό κανενός;! Α, ναι μη ξεχάσω να βάλω στη γάτα μου μικροτσιπ, μη μου το σκάσει... Έλα Αντουανέτα μου, πάμε κτηνίατρο, ήρθε η ώρα! Υ.Γ. Το κουμπί ποιός θα το πατήσει;;;

Βιογραφικό

Έχω σπουδάσει πολιτιστική διαχείριση και έχω παρακολουθήσει και μερικά μαθήματα δημιουργικής γραφής, έτσι, για την εμπειρία. Τα τελευταία χρόνια ασχολούμαι με τις δημόσιες σχέσεις και την επικοινωνία στη γειτονιά μου και τα πέριξ, ενώ τώρα παριστάνω και την μεταπτυχιακή φοιτήτρια μουσειολογίας, δοκιμάζοντας τα όριά μου και την υπομονή των γύρω μου...

ΝΑΝΣΥ ΕΞΑΡΧΟΥ: Τέλος εποχής

Πόσο σύντομο ήταν το φετινό καλοκαίρι! Πέρασε γρήγορα όπως και τα χρόνια της νιότης μου, τότε που όργωνα τον κόσμο ολόκληρο συλλέγοντας κομμάτια από μέρη μακρινά, με σκοπό να φτιάξω χώρον εύμορφον, μέσα του να στήσω το στρατηγείο των ονείρων μου, σκέπη ασφαλή να προστατεύει το κορμί του καλού μου. Αλλά ο καλός μου προστασία δεν γύρευε. Δεν είχα καταλάβει πως ο ίδιος ήταν σαν το νερό της θάλασσας, μια σαν παλίρροια και μια σαν άμπωτη, να έρχεται και να φεύγει ελεύθερος, να διαδέχονται οι χαρές τις λύπες στο αντιμάμαλο του έρωτα του. Σαν τον αφρό της θάλασσας ο άπιαστος έρωτας έσβησε, εξατμίστηκε. Έμειναν τα βάζα και τα χαλιά, αναμνηστικά από τα μακρινά ταξίδια, αναμνηστικά μιας εποχής που ξεμακραίνει καθημερινά σαν τον Υπερσιβηρικό που είδα να διασχίζει μακρινή στέπα της Ασίας. Μαύρη γραμμή που κινείται και παίρνει μαζί της τις εικόνες, τις στιγμές, τα φιλιά, τις αγκαλιές, τα λόγια τα ψιθυριστά. Όλα ένας καπνός ατμομηχανής που απομακρύνεται. Και εδώ, στο τέλος του καλοκαιριού, με ψάθινο καπέλο να με φυλάει από τις τελευταίες ακτίνες του ηλίου, γέρνω με τρυφερή φροντίδα στα φυτά του κήπου μου. Αυτά τουλάχιστον δέχονται, όχι, αποζητούν την φροντίδα μου. Φαίνεται πως εκείνος που θεωρούσα, σύντροφο, φίλο, αδελφό, δεν ήταν πλάσμα της στεριάς, αλλά θαλάσσια ανεμώνη, που πάλλεται λικνιστικά στο αλμυρό νερό, ανοίγει και γοητεύει μέχρι να πας κοντά και να την πλησιάσεις. Τότε κρύβει τα πλοκάμια βαθιά μέσα της, μεταμορφώνεται σε άλικο βολβό ακινησίας. Έτσι κι εγώ πήρα και φύτεψα βολβούς. Εκατό μυρωδάτοι νάρκισσοι ξεπροβάλλουν στον κήπο μου κάθε άνοιξη και μου χαρίζουν το άρωμα τους, αντάλλαγμα για το χώμα και την φροντίδα που τους έδωσα.

ΣΟΦΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ: Μαύρη Βέρα

Φάνταζε πανέμορφη νύφη η Φωφώ στα αέρινα της πέπλα. Της χτένιζε τα πλούσια μαλλιά η Μαρούσκα του Μαρκάτου.

Έκανε λίγο πίσω και τη θαύμασε.

"- Είναι κάπως χλωμή, θέλει κι άλλο βάψιμο, δε νομίζεις;" είπε η Θεώνη, που τη βοηθούσε.

Η Μαρούσκα σκούπισε τα χέρια στη μπροστοποδιά της.

" Έχεις δίκιο Θεώνη. Έλα, διόρθωσε το μακιγιάζ."

Το κορίτσι ήταν ντυμένο με το νυφικό της μάνας της. Ραμμένο στο χέρι από τη Ματούλα, την καλύτερη ράφτρα-τότε- του χωριού. Λευκή μουσελίνα, με δαντέλα στο κάτω μέρος. Ασημένιες πετρούλες άστραφταν στο μπούστο.

Η Θεώνη της πέρασε το κόκκινο κραγιόν στα χείλη.

Έκανε τέλεια αντίθεση με το σοκολατί της δέρμα και τα πυκνά ματόκλαδα.

Στο χαμηλό τραπέζι του σαλονιού φιγουράριζε ο δίσκος με τις μπομπονιέρες. Τα κουφέτα τυλιγμένα σε μαντήλια πλεγμένα με το βελονάκι. Της τα 'χε έτοιμα η βάβω της από καιρό. Για τούτη δω την ώρα.

Σιγά- σιγά άρχισε να έρχεται κόσμος απ' τη γειτονιά, να δουν τη νύφη.

Η Αλεξία απ' το μπακάλικο δίπλα, οι φίλες της, η Ξανθή και η Γεωργία.

Οι τρεις γιαγιάδες, ο ξάδερφος ο Θοδωρής.

Έρθε και η Ασημούλα, έφερε τα στέφανα, φτιαγμένα από λεμονανθούς.

Όποιος έμπαινε την φιλούσε. Στριμώχτηκαν όλοι γύρω της.

- Τι υπέροχο νυφικό! είπε η θειά Αγλαΐα.

-Τούτο το νυφικό το φόραγα εγώ σα νύφη. Ας το πάρει το κορίτσι μου που φεύγει πια απ' το σπίτι. Είπε μ' αναφιλητά η χαροκαμένη μάνα.

Φόρεσαν στην κόρη το κολιέ με τις πέρλες στο λαιμό.

Στο τέλος της πέρασαν τη μαύρη βέρα. Για να τη βρει έτοιμη -στο μνήμα- την επόμενη μέρα ο άντρας της, σαν έρθει από τα μαρμαρένια αλώνια.

Συνέχισαν για ώρες το μοιρολόι γύρω από το φέρετρο:

" Κόρη μ' εσύ μονάκριβη και αδικοχαμένη,
η γη που θα σε πάρει εσέ, άμε να λουλουδίσει"

Βιογραφικό

Η Σοφία Ελευθερίου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Σπούδασε στο τμήμα Χημείας του Πανεπιστημίου Πατρών. Από το 2000 εργάζεται ως Χημικός σε φαρμακευτική εταιρεία στην Πάτρα, όπου και μένει μόνιμα. Γράφει ποιήματα και διηγήματα που κατά καιρούς αναρτά στο διαδίκτυο. Κάποια από αυτά έχουν δημοσιευτεί σε ηλεκτρονικά περιοδικά και ιστότοπους. Έχει συμμετάσχει με το ποίημα "Χαραμάδα" στο ημερολόγιο ποίησης 2021 "Με το βλέμμα των παιδιών" των εκδόσεων Άπαρσις. Η γραφή είναι γι' αυτήν φυγή ελευθερίας.

ΣΟΦΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ: Χωρίς τίτλο

Λάτρευα τα Μαθηματικά. Κάθε τι που μου συνέβαινε στην ζωή μου, το μετρούσα και το συνέκρινα με αριθμούς.

Η αγάπη του όμως ήταν για μένα δύναμη, πάντα υψωμένη στο άπειρο.

Ήμουν ευτυχισμένη μ' αυτό το απόλυτο θεώρημα μου και δεν σήκωνα αμφισβήτηση από κανέναν.

Έτσι, κλείστηκα στο μικρό υποσύνολο του, χάνοντας τελικά την ταυτότητα μου.

Απ' όλους τους άλλους κρατούσα αποστάσεις, είτε με παρενθέσεις, είτε με κυματιστές καμπύλες, ακόμη και με σκληρά άγκιστρα, ενώ στην καλύτερη περίπτωση, με τους πολύ κοντινούς με χώριζαν κάποιες επαναλαμβανόμενες τελίτσες.

Ένα βράδυ, εντελώς τυχαία, ανακάλυψα ότι τελικά η αγάπη του ήταν δύναμη υψωμένη στο μηδέν, και εγώ πλέον μια αξιολύπητη μονάδα.

Την επόμενη μέρα ο μαθηματικός κόσμος μου καταποντίστηκε.

Οι ανισότητες, δίχως νόημα πλέον, τα τραχιά σύμβολα εξαφανίστηκαν και εγώ, για πρώτη φορά, βρήκα τον άγνωστο X στο δικό μου ανάστημα.

ΣΟΦΙΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ: Μάνα

Μετρούσε αιώνες η ελιά που αγκάλιαζε το πατρικό μας, ζητώντας μόνο λίγο νερό.

Τώρα οι ρίζες της σε προχωρημένη άνοια μπερδεύουν τις διαδρομές και αντί να χαθούν στο υπέδαφος, ξεπροβάλουν αναμαλλιασμένες έξω από το χώμα. Εκεί έβρισκα καταφύγιο στα παιδικά μου χρόνια.

Σήμερα δεν με αναγνώρισε, με κοιτούσε απορημένη με τα αμέτρητα μάτια της, ενώ το στόμα με τα σκασμένα χείλη στον κορμό της ήταν εντελώς ανέκφραστο.

Πήρα αμέσως ένα μεγάλο λευκό σεντόνι και την σκέπασα. Μαντάρισα τις σκισμένες ραφές της. Κουλουριάστηκα κάτω από το σεντόνι και αγκάλιασα σώμα μάνας.

Βιογραφικό:

Η Σοφία Τριανταφυλλίδου είναι πτυχιούχος του Τμήματος Τεχνολογίας Τροφίμων του ΤΕΙ Θεσσαλονίκης και συνταξιούχος τραπεζική υπάλληλος. Παράλληλα, έχει σπουδάσει και αγρονόμος-τοπογράφος, χωρίς όμως να ολοκληρώσει τις σπουδές της. Είναι παντρεμένη και έχει δύο παιδιά. Παρακολούθησε μαθήματα σε Εργαστήρι Δημιουργικής Γραπτής Έκφρασης

ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΜΕΤΑΞΑ: Κομήτης

«Θα πεθάνουμε όλοι. Το έγραφε η εφημερίδα. Το απόγευμα θα χτυπήσει η ουρά του κομήτη τη Γη...». Η τρομαγμένη φωνή του νεαρού παρέα με την άγνοια έσπειραν τον πανικό στο χωριό.

Παράτησαν τις δουλειές τους και μαζεύτηκαν στο προαύλιο της εκκλησίας. Λίγο πριν την ώρα της επερχόμενης καταστροφής γονάτισαν. Ο παππάς, για να μην πάνε «αδιάβαστοι», έψαλε τη νεκρώσιμη ακολουθία. Περίμεναν τον θάνατο καρτερικά. Τους παρηγορούσε λίγο που θα πέθαιναν όλοι μαζί και ταυτόχρονα.

Πέρασε το απόγευμα με ησυχία αλλά παρέμειναν ο ένας δίπλα στον άλλον. Το γκάρισμα ενός γαϊδουριού τούς έκανε να πεταχτούν επάνω. Σασπισμένοι, μην μπορώντας να επεξεργαστούν τα συναισθήματά τους, χωρίς να κοιταχτούν, έφυγαν βιαστικά. Μπήκαν στα σπίτια τους και διπλοκλείδωσαν!

Την επόμενη μέρα, στις 29 Μαΐου 1910, οι πρώτες αχτίδες του ήλιου γέμισαν τις καρδιές τους αγαλλίαση. Έτρεξαν έξω να δουν, να συναντηθούν, να μοιραστούν. Είχαν αποκτήσει πνευματική διαύγεια και διευρυμένες αισθήσεις. Παρατηρούσαν λεπτομέρειες που πριν τους ξέφευγαν. Ο καφές είχε υπέροχο άρωμα, η κάθε μπουκιά του φαγητού πλημμύριζε με γεύσεις το στόμα τους, τα κελαηδίσματα έφταναν στα αυτιά τους ως υπέρτατη μουσική, τα χρώματα τα ένιωθαν ζωντανά!

Κοίταζαν ο ένας τον άλλον με αγάπη. Πνοή συμφιλίωσης έπνευσε στην ατμόσφαιρα του χωριού. Συγχωριανοί, που είχαν χρόνια να μιλήσουν, αγκαλιάστηκαν. Είχαν διάθεση για δουλειά, για δημιουργία. Συνεργάστηκαν να καθαρίσουν το χωριό, ξεκίνησαν έργα κοινής ωφέλειας.

Όλα τα εποικοδομητικά συναισθήματα, ο αλτρουισμός, η ανιδιοτέλεια, η αγαθή και φιλόανθρωπη προαίρεση, η γενναιοδωρία, η διάκριση του αληθινού, η ενσυναίσθηση, η αγάπη είχαν εγκατασταθεί στις ψυχές τους. Ήταν, άραγε, τα αέρια της ουράς του κομήτη που τους επηρέασαν;

Οι άνθρωποι αυτοί πήραν μία γεύση από παράδεισο. Ίσως και ο κόσμος να γινόταν παραδεισένιος, αν προλάβαινε αυτή να μεταλαμπαδευτεί. Δυστυχώς κράτησε μόνο μία μέρα. Πέρασε από πάνω τους, την επόμενη του υποτιθέμενου επικείμενου θανάτου τους, σαν κομήτης.

Βιογραφικό:

Η Σπυριδούλα Μεταξά γεννήθηκε στην Κέρκυρα και σπούδασε Τεχνολόγος Ακτινολόγος. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα δημιουργικής γραφής. Τρία παραμύθια της και δύο μικρά κείμενα έχουν

συμπεριληφθεί σε δύο βιβλία. Εκδόθηκαν κατά τη διάρκεια των μαθημάτων στο Πολιτιστικό εργαστήριο Κέρκυρας.

ΤΙΤΣΑ ΔΕΡΝΙΚΟΥ: Η δική μου επόμενη μέρα

Η δική μου επόμενη μέρα είναι μια πρωταπριλιά, η πιο αληθινή μου μέρα. Ήμουν ήδη 18 ημέρες στο νοσοκομείο με κορονοϊό, όλοι όσοι ήταν έξω μάθαιναν ότι δεν θα με ξαναέβλεπαν, εγώ που δεν ήξερα τι μάθαιναν έλεγα ψέματα για να μην τους ανησυχήσω.

18 ημέρες ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι, όταν ήμουν ανάσκελα μετρούσα πόσα στηρίγματα είχε κάθε καλώδιο, και όταν ήμουν μπρούμυτα πόσα πλακάκια, όταν το μηχανήμα που ήμουν συνδεδεμένη άρχιζε να χτυπάει, μετρούσα πότε θα έρθει ο γιατρός να το δει και να το φτιάξει ή είχε έρθει πια η ώρα για τη διασωλήνωση. Τρεις ημέρες πριν βγω από το νοσοκομείο, έμαθα ότι έχω ξεφύγει τον κίνδυνο της διασωλήνωσης, όταν μου έβγαλαν το μηχανήμα και μου έβαλαν μόνο ρινικά το οξυγόνο, το έστειλα μήνυμα σε όλους, και άρχισε το κινητό μου να μου φέρνει μηνύματα αγάπης και ελπίδας, εκεί κατάλαβα ότι όλη αυτή η δύναμή μου ήταν η μισή δική μου, η άλλη μισή ήταν από όλους αυτούς που προσευχόντουσαν και παρακαλούσαν για μένα, από όλους αυτούς που με ήθελαν πίσω στη ζωή, και τη δική τους αλλά και την δική μου, και εκεί, εκείνη την περίεργη ώρα είδα ότι μου δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία να ξαναπιάσω τη ζωή μου από την αρχή, να μην ξανακάνω τα ίδια λάθη, να αναθεωρήσω τις αξίες μου... Πόσα δεν υποσχέθηκα στον εαυτό μου εκείνο το τελευταίο βράδυ στο νοσοκομείο!!!

Όμως εγώ εκείνη την πρωταπριλιά βγήκα έξω. 18 ημέρες μετά στον καθαρό αέρα, 18 ημέρες μετά στην αγκαλιά και στο ζεστό χάδι των ανθρώπων μου, αυτών που 18 ημέρες πριν έκλαιγαν για μένα.

Ποιες από εκείνες τις υποσχέσεις της τελευταίας νύχτας θα πραγματοποιηθούν, δεν ξέρω, ξέρω όμως ότι αυτή η επόμενη μέρα είναι η αρχή της νέας μου ζωής, μιας ζωής που αξίζει να έχει αγάπη, χαρές, γέλια και σφιχτές αγκαλιές.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ: Έλειπες

Έλειπες σχεδόν δέκα χρόνια από τον τόπο σου. Έμεινες σχεδόν δέκα χρόνια σε μια φυλακή φυσική και ψυχική που μόνος σου επέλεξες. Είπες πως έτσι έπρεπε να γίνει. Φορτώθηκες στην πλάτη σου βάρη άλλων, ευθύνες τρίτων. Ένας σύγχρονος Άγιος που γυρόφερνε σαν ανεπιθύμητη ερινύα σε μυαλά Φαρισαίων υποκριτών. Πέρασες πολλά, έμαθες ακόμα περισσότερα και επιβίωσες εκεί μέσα, χάρη στην τέχνη της μαγειρικής, που στην αρχή γνώρισες σαν αγγαρεία και ύστερα αγάπησες. Έγινε το αποκούμπι σου. Ο χρόνος σαν να κυλούσε γρηγορότερα και εκπαιδεύσουν ώρες για να γίνεσαι καλύτερος. Χαιρόσουν σαν μικρό παιδί, κάθε φορά που οι συγκρατούμενοι σε χτυπούσαν φιλικά στην πλάτη και σου έδιναν συγχαρητήρια. Ένωθες σαν να έβγαλες φτερά που σε ταξίδευαν μακριά από έγνοιες και σκοτούρες, μακριά από αποφάσεις και πείσματα που στοίχειωσαν τη ζωή σου. Το χαρτί της αποφυλάκισης σου, σε περίμενε πάνω στο γραφείο του Διευθυντή των φυλακών μαζί με ένα φλιτζάνι καφέ και ένα χαμόγελο. Όλοι είχαν μία καλή κουβέντα να πουν για σένα. Ήρθε η στιγμή της ελευθερίας σου φυσικής και ψυχικής. Μάζεψες τα λιγοστά σου πράγματα και το τετράδιο των συνταγών που είχες ευλαβικά σημειώσει όλες τις επιτυχημένες σου προσπάθειες. Γύρισες με το πρώτο λεωφορείο εδώ στον τόπο σου. Τι θα έκανες; Πως θα ζούσες; αναρωτιόσουν με απόγνωση. Η επόμενη μέρα φάνταζε ένα ανηφορικό, κακοτράχαλο βουνό στο μυαλό σου. Άντε στην υγεία μας. Μπα σε καλό μου, που τα θυμήθηκα όλα αυτά βρε ξάδελφε; Και τώρα επιχειρηματίας, με μαγέΡΙκο δικό σου, να έρχονται για να απολαύσουν τις γεύσεις σου ακόμα και από την πρωτεύουσα. Ως και τα κανάλια γύρεψαν να σου πάρουν συνέντευξη. Μεγαλεία. Δόξα σοι ο Θεός, λέω εγώ. Κανείς δε χάνεται.

Βιογραφικό:

Η Χριστίνα Μιχαηλίδου γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών Διοίκηση Επιχειρήσεων. Εργάστηκε πολλά χρόνια στον τομέα Εκπαίδευσης και Επιδόρφωσης ενηλίκων. Αρθρογραφεί σε ηλεκτρονικά περιοδικά και πρόσφατα εξέδωσε το πρώτο της βιβλίο.

ΧΡΥΣΟΦΙΛΗ ΚΟΝΤΟΥ: Η μοναξιά της

Η μοναξιά της είχε τον ήχο της φουσαρμόνικας. Οι άλλοι έφηβοι έβγαιναν, έπιναν, φιλιόντουσαν, διασκεδάζαν. Από τότε που διαγνώστηκε και άρχισε τα ψυχοφάρμακα κλεινόταν και έπαιζε φουσαρμόνικα. Φοβόταν μη την πιάσει κρίση, όπως τότε στο σχολείο που έκανε σαν λυσσασμένο σκυλί μπροστά σε όλους. Μικρή κοινωνία, της βγήκε το όνομα, “η λύσσα”. Το “ψυχωσική” δεν τους θύμιζε κάτι και το ξέχασαν γρήγορα. Μετά από αυτό περπατούσε στους διαδρόμους του σχολείου σχεδόν κολλητά στον τοίχο, αν μπορούσε θα έμπαινε και μέσα.

Κάθε μέρα η ίδια αποπνικτική ανυπομονησία, να περάσει γρήγορα, να έρθει η επόμενη. Να περάσει σαν σίφουνας και να μην προλάβει να κατακάτσει ο πόνος. Τη φουσαρμόνικα της την είχε αφήσει ο πατέρας πριν εξαφανιστεί. Κι άλλο βάρος στους εφηβικούς της ώμους, κι άλλη επιγραφή στο κούτελο μόλις πάταγε το πόδι έξω από το σπίτι.

Έβρεχε εκείνη την ώρα, ψιλά ψιλά. Με ένα λάθος φύσημα η μελωδία παραπάτησε. Αλλά δώσ’ του απ’ την αρχή, είχε πείσμα. Κι αυτό απ’ τον πατέρα, πριν τη φουσαρμόνικα. Μόλις τελείωσε το μουσικό κομμάτι, η βροχή δυνάμωσε και οι στάλες ακούγονταν σαν χειροκρότημα. Πήγε στο παράθυρο, το άνοιξε και υποκλίθηκε βαθιά.

Βιογραφικό:

Η Χρυσοφίλη Κόντου είναι 22 χρονών και μεγάλωσε στην Πάτρα.
Τώρα σπουδάζει στην Αθήνα στο Τμήμα Ψυχολογίας του ΕΚΠΑ.

ΚΩΣΤΙΑ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ: Επόμενη μέρα

Μουρούζη και Ηροδότου γωνία.

Στα ξεφτίσματα της δεκαετίας του '60.

Μετακόμιση σε εξέλιξη.

Φορτηγάκι ανοιχτό φορτώνεται τιςπραμάτειες ενός σπιτιού που το εγκαταλείπουν οι ένοικοι του.

Στο φως αδιάκριτων ματιών έπιπλα και αντικείμενα κάποτε προστατευμένα στον περίκλειστο χώρο μιας οικογένειας.

Καρέκλα με φθαρμένο περίτεχνο σκάλισμα ετοιμάζεται να στηθεί στην κορφή ετερόκλητων πραγμάτων, περίοπτη θέση γι' αυτό που κομίζει πάνω της.

Αιωνόβιος γέρων, ηγεμών του παρελθόντος, αμέτοχος τώρα, ατενίζει τον κόσμο από ψηλά.

Από τα ψηλά στα χαμηλά της επόμενης μέρας.

Από το θρόνο φθαρμένης οικοσκευής σε καινούργια έκπτωτη πραγματικότητα.

Το απότομο ξεκίνημα του αυτοκινήτου ενεργοποιεί τους σφιγκτήρες των δακτύλων στο ξύλινο κάθισμα, κίνηση αυτοπροστασίας ή εδραίωσης της θέασης του κόσμου από θέση πλεονεκτική πλέον, την τελευταία στη ζωή του, πριν η φθαρτότητα της σάρκας του τον περάσει στην άυλη πραγματικότητα του επέκεινα μιας επόμενης μέρας.

Βιογραφικό:

Η Κώστια Κοντολέων είναι συγγραφέας και μεταφράστρια. Έχει μεταφράσει περισσότερα από εκατό βιβλία, μεταξύ των οποίων έργα των: Τζόις Κάρολ Όουτς, Φίλιπ Πούλμαν, Τόμας Σάβατζ, Ρόαλντ Νταλ, Μάρκουσ Ζούσακ, Ρόμπερτ Κόρμιερ, Πένελοπ Φιτζέραλντ, Ρ. Κ. Νάραγιαν, Μάγια Αγγέλου, Μέλβιν Μπέρτζες κ.ά. Έχει τιμηθεί με διάφορα βραβεία· ανάμεσά τους ξεχωρίζουν το Κρατικό Βραβείο Μετάφρασης 1992, το Βραβείο Ελληνικής Εταιρείας Μεταφραστών Λογοτεχνίας 2003 και η διπλή αναγραφή της στον Τιμητικό Πίνακα της Διεθνούς Οργάνωσης Βιβλίων για τη Νεότητα (IBBY).

ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ: Μια επόμενη μέρα. Ευθύγραμμη και ομαλή.

«Πανέξυπνος αλλά τεμπελάκος», τον σύστησε ο πατέρας του και μου τον παρέδωσε για το πρώτο μας ιδιαίτερο μάθημα. Το μάτι του Γιάννη πετάρισε από ντροπή για τον προσβλητικό χαρακτηρισμό.

«Ε, όχι και τεμπέλης», φούσκωσε η αγανάκτηση στο στήθος και ξεβράστηκε απ' τα χείλη του.

Πολύ τον συμπαθώ τον Γιάννη. Άσος στο ποδόσφαιρο και πρώτος «gamer» στα ηλεκτρονικά. Ζαβολιάρικο ύφος, σπινθηροβόλο μάτι. Δύο χρόνια τώρα μπεινοβγαίνει σπίτι μου. Τον βοηθώ με τα μαθήματα του σχολείου. Το κεφαλάκι του κατελιημμένο από γήπεδα ποδοσφαιρικά και πίστες ηλεκτρονικές αρνείται να χωρέσει πράξεις αριθμητικές και μεγέθη διανυσματικά.

Καταφτάνει μετά την προπόνηση αργοπορημένος, λαχανιασμένος, με ανάσα μισή. «Γεια σας, κυρία! Τι κάνετε;» ξεφυσά και ξεφουρνίζει τις πιο απίθανες δικαιολογίες για τις ασκήσεις τις άλυτες, τις μισοτελειωμένες. Και πριν προλάβω να του θυμώσω, ταξιδεύει με βλέμμα ονειροπόλο στη μέρα που θα γίνει διάσημος ποδοσφαιριστής κι ο μπαμπάς του θα καμαρώνει. Γιατί τα «Μπράβο» του πατέρα λαχταρά ο Γιάννης κι ας είναι η σχέση τους σε μόνιμη κόντρα.

Καιρό είχα να τον δω. Ήταν σε καραντίνα. Οι δικοί του είχαν νοσήσει απ' τον ιό. Σήμερα ήρθε για μάθημα με το ποδήλατο. Δεν τον έφερε ο πατέρας του με τ' αυτοκίνητο. Στάθηκε απέναντί μου με πρόσωπο ωχρό και μάτια σκοτεινά.

«Ο μπαμπάς μου πέθανε το πρωί. Ο μπαμπάς μου πέθανε το πρωί στο Νοσοκομείο». Δύο φορές το είπε. Να τ' ακούσει... Να τ' ακούσω... Να το μοιραστεί...

Τρύπωσε στην αγκαλιά μου και σπαρταρούσε από αναφιλητά.

«Θα γράφουμε αύριο Φυσική... Υποσχέθηκα στον μπαμπά μου να γράφω καλά». Μετά το σχολείο, αργά το μεσημέρι, θέλει να αποχαιρετήσει τον πατέρα στο κοιμητήριο «αντρίκια», κρατώντας την υπόσχεσή του.

Κι όση ώρα τού εξηγούσα την ευθύγραμμη ομαλά επιταχυνόμενη κίνηση συλλογιζόμουν πως η επόμενη μέρα για τον Γιάννη μου, ακόμη κι αν αριστεύει στο διαγώνισμα, δεν θα είναι ούτε ευθύγραμμη ούτε ομαλή.

Βιογραφικό σημείωμα:

Η Ελένη Καραγιάννη γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Βέροια. Σπούδασε κλασική φιλολογία στη Φιλοσοφική σχολή του Πανεπιστημίου των Ιωαννίνων και εργάζεται ως φιλόλογος στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Αγαπά τη γραφή, την ανάγνωση, τους ανθρώπους με καθαρό βλέμμα και λαμπερό χαμόγελο. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά και έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Είναι υπεύθυνη σύνταξης του ηλεκτρονικού λογοτεχνικού περιοδικού ΓΡΑΦΕΙΝ.

ΚΑΛΛΙΡΟΗ ΜΑΚΡΗ: Ἡ επόμενη μέρα

Δελτάριο προς επιστήθιο φίλο

Πολύ άργησες. Καιρός να αφήσεις πίσω σου το αραξοβόλι της παραίτησης. Καιρός να κλείσεις τ' αυτιά σου στις σειρήνες της έντιμης ήττας και ποτέ πια να μη σηκώνεις λευκή σημαία στα βέλη των ενοχών. Θα σου πάρει σίγουρα χρόνο να αναπτερώσεις τους λιπόθυμους πόθους σου και να μερεμετίσεις τις αβαρίες στα ύφαλα του καραβιού σου· μην εγκαταλείψεις. Στο μεταξύ αναζήτησε κατάλυμα για τα παιδικά όνειρα που θα μείνουν πίσω· ανέκαθεν ήταν φιλάσθενα, κοίτα να μη σου ξεπαγιάσουν. Λούσε ύστερα το κορμί σου με νερό θαλασσινό, να φύγει το κατράμι του πένθους και δώσε επιτέλους το νόμισμα να πάνε οι πεθαμένοι καλοτάξιδοι. Τους αφιλόξενους τόπους της μνήμης μη τους φοβάσαι πια· μέσα σου κατοικούν, αγίασμα και φυλαχτό για τη ρότα σου. Κι όταν θα έρθει η επόμενη μέρα, θα τη νιώσεις στη φλέβα του λαιμού· τότε, γυμνός και έτοιμος, βάλε ξανά τη Γοργόνα στην πλώρη σου.

Βιογραφικό:

Ζω στη Χίο, όπου και εργάζομαι ως γιατρός. Αγαπώ τη Λογοτεχνία και ενίοτε υποπίπτω στο αμάρτημα της συγγραφής.

ΠΑΥΛΙΝΑ ΠΑΜΠΟΥΔΗ: Η επόμενη μέρα

Η επόμενη μέρα ήταν από αυτές τις κανονικές: με αραιές νεφώσεις και με το πρωινό δελτίο να αναφέρει τα συνηθισμένα- μερικούς βομβαρδισμούς, μια πυρκαγιά, τετραψήφιο αριθμό νέων κρουσμάτων, τριψήφιο διασωληνωμένων και διψήφιο νεκρών.

Εσύ, βέβαια, δεν μετρίοσουν ανάμεσά τους, κι ας στοίχειωνε τον αέρα από χθες το βράδυ η ψυχούλα σου.

Μέχρι χθες είχες όνομα όπως όλοι, αλλά τώρα ήσουν κι εσύ ένας αριθμός, ένας ανώνυμος νεκρός, όπως όλοι. Ούτε καν ως «δεκαεπτάχρονος αλλοδαπός» δεν θα αναφερόσουν ποτέ.

Ναι, θα μπορούσες να θεωρηθείς έφηβος. Όμως, είχες μια πλήρη ζωή.

Χάρηκες τον ήλιο και τον ύπνο, χάρηκες και τις φορές που δραπέτευες από τον ακάλυπτο, σκαρφάλωνες στη μεσοτοιχία και πήγαινες στο θέατρο Παρκ. Εκεί, αλήτευες μέσα στις τσουκνίδες και τα σάπια σκηνικά μέχρι να έρθω στην κυρία είσοδο να σε φωνάξω, να περάσεις μέσα από τα κάγκελα, να σε πάρω αγκαλιά και να γυρίσουμε στο σπίτι.

Χάρηκες κι έναν πολύχρονο, πλατωνικό έρωτα με την Ζιζή, την στοργική, επίσης στειρωμένη, φιλενάδα σου.

Δεν πείνασες, δεν δίψασες, δεν βασανίστηκες – μόνο μια φορά σε πετροβόλησε κάποιος αχρείος στον ακάλυπτο, κι έχασες ένα κυνόδοντα.

Πέθανες ήσυχα στις 18 Σεπτεμβρίου, ίδια μέρα που είχαν πεθάνει το 1982 κι η γιαγιά και ο Μάνος Λοΐζος.

Το πρωινό της επόμενης μέρας προχωρούσε. Τώρα απομακρυνόταν και το σκουπιδιαρικό κάνοντας φοβερό σαματά καθώς άλεθε τα πάντα.

Τι θα είχε μείνει πια από σένα; Ένα χυμένο μάτι, μια σπασμένη ουρά, μερικά σπαράγματα ματωμένης γκρίζας γούνας. Και ξέφτια του αγαπημένου σου παλιού άσπρου φούτερ μου, που μέσα του σε είχα τυλίξει κλαίγοντας.

– Ασπρούλα, αργά ή γοργά ο καθένας μας θα γείρη,

*θέλει δε θέλει, τη δαρμένη του την πλάτη,
κ' εσύ στα σκύβαλα κ' εγώ στο κοιμητήρι,
κι απ' της ζωής το σιχαμένο πανηγύρι
μήτε, σ' εμέ, σ' εσέ, που θ' απομείνη κάτι.*

έγραφε ο Κωστής Παλαμάς για τη γάτα του...

Βιογραφικό:

Η Παυλίνα Παμπούδη, ιδρυτικό μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων (Γ. Γραμματέας για 5 χρόνια) και του Κύκλου Ποιητών, σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών (Ιστορία – Αρχαιολογία) και παρακολούθησε μαθήματα Μαθηματικών στη Φυσικομαθηματική Σχολή και ζωγραφικής στην Σχολή Καλών Τεχνών στην Αθήνα, καθώς και στο κολέγιο Byam Shaw School of Art του Λονδίνου. Έχει εκδώσει 15 ποιητικά βιβλία, 5 πεζογραφίας και πάνω από 40 βιβλία δήθεν για παιδιά. Επίσης έχει κάνει περισσότερες από 20 μεταφράσεις λογοτεχνικών έργων, τρεις ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής, έχει γράψει στίχους για πολλά τραγούδια και έχει συνεργαστεί με το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Σήμερα είναι αρχισυντάκτρια του ηλεκτρονικού περιοδικού Περί ου, www.periou.gr

ΑΝΘΟΥΛΑ ΔΑΝΙΗΛ: Την επόμενη μέρα

Στα μάτια του η θλίψη μου

Στην Παυλίνα Παμπούδη

Με τα πόδια βιαστικά στην παραλία, μονάχη περιπατήτρια και χίλιες σκέψεις στο μυαλό. Δεν έδινα σημασία στ' αυτοκίνητα παρά σ' αυτόν μονάχα που είχε γίνει σκιά μου και όσο κι αν τον έδιωχνα αυτός ακολουθούσε. Ήταν στενός ο δρόμος. Για να τον αποφύγω έκανα ζικ ζακ· το ίδιο έκανε κι αυτός, μέχρι που μια στιγμή άκουσα φρένα αυτοκινήτου να τρίζουν άγρια και πιο άγρια την κραυγή. Γύρισα και κοίταξα· το αυτοκίνητο ανέπτυξε ταχύτητα κι εξαφανίστηκε, ενώ το έρμιο το σκυλί θρηνούσε και στο πίσω δεξί πόδι ήταν εμφανής μια πληγή· το δέρμα γδαρμένο και ματωμένο, ευτυχώς όχι σπασμένο. Τον πλησίασα γεμάτη τύψεις, εγώ έφταιγα.

Τον πήρα αγκαλιά, τον πήγα στο πλησιέστερο φαρμακείο, εξήγησα τι έγινε και ρώτησα τι θα μπορούσα εγώ να κάνω. Τον πήρα στο σπίτι και τον τάισα. Γιατροπορεύοντάς τον, είδα το ίχνος στο λαιμό του από λουρί. Γι' αυτό λοιπόν... Το ένστικτό του τον οδήγησε σε μένα κι εγώ ήμουν επιρρεπής, αλλά συγχρόνως ανίκανη να τον υιοθετήσω. Οι γονείς μου, παντελώς αρνητικοί, το ήξερα άλλωστε, του έδειξαν συμπάθεια, αλλά μέχρις εκεί. Τον άφησα να διανυκτερεύσει στην καγκελόπορτα. Την επόμενη μέρα θα φεύγαμε για την Αθήνα. Εκείνος φύλαγε με υπομονή τη θέση του στην πόρτα απέξω. Μπήκαμε σαν συνωμότες στο αυτοκίνητο και ξεκινήσαμε. Εκείνος έτρεχε πίσω μας με το κουτσό του πόδι. Κι όσο εκείνος έτρεχε τόσο εγώ έκλαιγα, σαν ν' άφηνα παιδί στους πέντε δρόμους. Μεσ στον καθρέφτη η φιγούρα του όλο λιγόστευε, μέχρι που χάθηκε.

Μια μαρτυρική εβδομάδα πέρασε μέχρι να ξανακάνω τη διαδρομή Αθήνα εξοχικό. Σταμάτησα εκεί που... Κατέβηκα. Δεν πέρασε λεπτό και να τος όρμησε απάνω μου, κουνώντας την ουρά, με μιαν απέραντη χαρά. Μια γυναικούλα με ρώτησε: «Μια εβδομάδα εδώ ... δικός σας είναι;». «Ναι», της είπα, κλαίγοντας εγώ κι ο σκύλος με τα μάτια τα θλιμμένα.

Βιογραφικό:

Η Ανθούλα Δανιήλ γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα, σπούδασε Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας, μετεκπαιδεύτηκε στη ΣΕΛΜΕ και πήρε πτυχίο με άριστα. Έλαβε διδακτορικό τίτλο με άριστα ομοφώνως στην Νεοελληνική Φιλολογία. Υπηρέτησε στη δημόσια Εκπαίδευση και στην Κεντρική Υπηρεσία του Υπουργείου Παιδείας. Δίδαξε Γλώσσα- Έκφραση και Λογοτεχνία σε πολλά επιμορφωτικά κέντρα (Αθήνα, Πειραιά, Μυτιλήνη, Κυκλάδες κ.ά). Έχει εκδώσει βιβλία για τους ποιητές Γιώργο Σεφέρη και Οδυσσέα Ελύτη, δυο βιβλία πεζογραφίας καθώς και μελέτες για την ποίηση και την πεζογραφία, γενικά. Άρθρα της, μελέτες και βιβλιοκρισίες δημοσιεύονται σε εφημερίδες και περιοδικά. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Φιλολόγων.

ΝΑΤΑΣΑ ΑΒΟΥΡΗ: Κουδούνια

Ήταν καλός καθηγητής. Κι άντεχε ακόμα. Οι υπόλοιποι της ίδιας ΕΣΣΟ είχαν προ πολλού συνταξιοδοτηθεί, «γεράσαμε Θανασάκη, γινόμαστε ρεζίλι στα παιδιά» κι άλλα τέτοια δογματικά, που ο ίδιος καθόλου δεν ενστερνιζόταν. Ναι, είχε μεγαλώσει, αλλά για γεράματα ούτε λόγος! Λίγο πριν την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς, λοιπόν, «ητοιμάσθη και ουκ εταράχθη»: ανανέωσε την γκαρνταρόμπα του, κουρεύτηκε αναλόγως, έμαθε τσάτρα- πάτρα τη νεολαιίστικη αργκό, έκανε τέλος πάντων το κουμάντο του και... ιδού ο Νυμφίος! Μεγάλος ντόρος επικράτησε. Οι συνάδελφοι συγκατένευαν νωθρά στην αλλαγή. Οι μαθητές, μουδιασμένοι αρχικά, έδειχναν συνεχώς αυξανόμενο ενδιαφέρον· τόσο, που άρχισαν την ψιλοκαζούρα. Όχι τίποτα ακραίο, να, σφυρίγματα, χειροκροτήματα, φιλικά χτυπήματα στην πλάτη. Στην τάξη, μεγάλη συμμετοχή· ίσως καθ' υπερβολήν- σκεφτόταν ενίοτε- μιας και συχνά οι φωνές σκέπαζαν τη δική του. Άρχισε να προβληματίζεται. Όμως η δημοφιλία του τον καθησύχαζε. Αυτό ήταν το πνεύμα της νέας εποχής. Αργά ή γρήγορα θα προσαρμοζόταν· ακόμα και σ' εκείνο το «Γεια σου Θανασάρα!» που άκουσε πρόσφατα, σημάδι- προφανώς!- μεγάλης οικειότητας...

Πέρασε έτσι κανα δίμηνο. Η «προσαρμογή» όμως αργούσε. Σε μια του εφημερία εντόπισε το σύνθημα «ΨΩΝΙΟ ΘΑΝΑΣΑΚΗ»· και σ' άλλη μια «ΡΕ ΘΑΝΑΣΑΚΗ, ΤΟΝ ΓΚΟΜΕΝΟ ΜΑΣ ΠΑΡΙΣΤΑΝΕΙΣ;». Ταράχτηκε. Άρχισε να ψάχνει λύσεις. Ρώτησε τον σύμβουλο, διάβασε βιβλία. Τίποτα. Άφαντη η προσαρμογή. Και η δική του και των παιδιών. Τέλος, σε μια από τις ατέρμονες αναζητήσεις του στο διαδίκτυο, σκόνταψε σε κάτι γνώριμο: το όνομά του φιγουράριζε σε μια «ομαδική» μαθητών του. Μπήκε από περιέργεια, ίσως κι από καμάρι. Το μετάνιωσε αμέσως. Η ονομασία «ΘΑΝΑΣΑΚΗ ΘΕΕ» καθόλου δεν προμήνυε τα χλευαστικά, χυδαία σχόλια που διάβασε. Μένεα έπνεε ο Θανασάκης όλη νύχτα! Σκαρφιζόταν ποινές κι ευφάνταστες αντεκδικήσεις. Θα τους έδειχνε αυτός, τέρμα τ' αστεία! Ποια νέα εποχή; Τώρα θα 'βλεπαν τον παλιό Θανάση! Μόλις ξημέρωσε, ντύθηκε, ξυρίστηκε, πήρε την τσάντα του κι έφυγε σφαίρα!

Στις 8.00 ακριβώς υπέβαλε την παραίτησή του.

Η Νατάσα Αβούρη είναι εκπαιδευτικός.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΝΔΥΛΟΠΟΥΛΟΣ: Την επόμενη μέρα

ΜΕΤΑ ΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ

Πριν σαραντίσει η Δέσποινα, οι γείτονές της ρίξαν τον φράχτη από το σπίτι της. Γυρνούσε η ψυχή της δυο βδομάδες γυρεύοντας τα ίχνη του, ψάχνοντας πού τελείωνε το βίος της. Σαράντα μέρες πέρασαν και κίνησε για τ' άστρα. Ξέχασε φράχτες κι όρια, κι έφυγε λυτρωμένη. Κείνοι που πράξαν τ' άδικο καμάρωναν ερήμην της για το κατόρθωμά τους, για ό,τι όσο ανέπνεε είχανε τόσο μάταια πασχίσει. Πού να 'ξεραν την ώρα που λυγίζανε τα σύρματα πως ένας άλλος φράχτης στο μυαλό τους υψωνότανε, ενόσω η ψυχούλα της ελεύθερη πετούσε.

Ο Γιάννης Κονδυλόπουλος είναι εκπαιδευτικός και ποιητής.

ΖΩΗ ΣΑΜΑΡΑ: Ταξίδι στην Εδέμ

Τι ηλικία κι αυτή; Ούτε μικρή να παίζει ξέγνοιαστη όλη μέρα, ούτε μεγάλη να πάει σχολείο. Ιντερμέδιο. Τότε εμφανίζονται όλα τα θαύματα. Τα πρώτα όνειρα, τα πρώτα βιβλία. Χωρίς ζωγραφιές εκείνη την εποχή, δίχως χρωματιστά μολύβια, άρα δίχως κενά στις σελίδες. Μόνο να διαβάσεις μπορούσες. Η γραφή ανήκε στο μέλλον.

Να περιμένεις με υπομονή την πρώτη γεύση ελευθερίας. Και έκστασης.

Θα γράφεις στο χαρτί, θα ταξιδεύεις στην Εδέμ. Πού αλλού;

Ξεκίνησε λοιπόν για ένα μικρό περίπατο. Να στρίψει μόνη δεξιά. Να δει το πέλαγο ολόκληρο. Να νομίζει πως γράφει...

Αρκετά περπάτησε. Θα τη φωνάζει η μάνα της. Και καθώς το σπίτι τους βρίσκεται στην άκρη του κάβου, η τρομαγμένη φωνή θα διαπερνά βουνά και λαγκάδια, όλο το νησί θα ακούει το όνομά της.

Μόλις κάνει να γυρίσει, αντικρίζει ένα πελώριο φίδι να κοιμάται κουλουριασμένο πλάι στο φράχτη που χωρίζει τη στεριά από τη θάλασσα. Δέντρο δεν φαινόταν πουθενά. Αρχικά δεν τρομάζει. Περπατάει αργά να μην το ξυπνήσει. Μα τα φίδια είναι πιο έξυπνα από τις γυναίκες. Δεν το έχει μάθει ακόμη, το κουβαλά μέσα της, όπως όλοι μας, όλες τις αρχέγονες γνώσεις.

Ωστόσο, το φίδι δεν κοιμόταν. Καραδοκούσε. Με μια κίνηση βρέθηκε πίσω της. Άλλαξε βηματισμό η μικρούλα. Έτρεχε πιο γρήγορα κι από το φίδι. Ή έτσι νόμιζε.

Πριν στρίψει για το σπίτι της, γυρνά δειλά να δει ξανά το φίδι, όρθιο, πλάι της. Κι όμως, εκείνο είχε επιστρέψει στη θέση του πλάι στον τοίχο. Ασάλευτο. Είχε πάρει από το πεπρωμένο του νέα αναβολή.

Δεν ήταν έτοιμη η ανθρωπότητα για έναν ακόμη μάταιο Κήπο της Εδέμ.

Την επόμενη μέρα, όμως, η μικρούλα είχε μεγαλώσει.

Βιογραφικό:

Η Ζωή Σαμαρά γεννήθηκε στην Κάρπαθο, όπου πήγε σχολείο και τελείωσε το γυμνάσιο. Σπούδασε κλασική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας, και συνέχισε τις σπουδές της στο Πανεπιστήμιο της Κολούμπια και αποφοίτησε ως διδάκτωρ της φιλοσοφίας. Τιμήθηκε και με το ανώτατο παράσημο του εθνικού Τάγματος της Αξίας από τον Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Δίδαξε θεωρία της λογοτεχνίας και του θεάτρου στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο. Είναι επίσης πρόεδρος της Εταιρείας Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδος.

Έργα: *Le Règne de Cronos dans la littérature française du XVIe siècle* (1983) Προοπτικές του κειμένου (1987) Για την Μαρία (1991) Ημέρες αβροχίας (1994) Υπόκριση θεατρικού λόγου (1996) Το πέραςμα της Ευρυδίκης (1997) Φωνή από την άλλη ακρογιαλιά. Μίλτος Σαχτούρης (ανθολογία – 1997) Τα άδυτα του σημείου (2002) Ο κατοπτρισμός του άλλου κειμένου (2003) Το βλέμμα του συγγραφέα. Πώς να γράφεις (ή πώς να μη γράφεις) θεατρικά έργα (2009)

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ: Ζήλεια

Ήταν λίγα χρόνια μαζί. Τους χώριζε μια εικοσαετία, ήταν μεγαλύτερη του, διαφορά που όμως δεν έπαιζε κανένα ρόλο στην ένταση των συναισθημάτων τους.

Είχε ξυπνήσει νωρίς, διάβαζε, όταν άκουσε βήματα και κατάλαβε ότι και εκείνη είχε σηκωθεί. Τον πλησίασε με εκείνο το πονηρό χαμόγελο που τόσο του άρεσε.

- Καλημέρα, κάνεις κέφι να πάμε στην Ανκώνα, τον ρώτησε

- Ανκώνα, σοβαρά; Πώς έγινε αυτό το θαύμα;

“Οι νέοι πρέπει να ταξιδεύουν και οι μεγάλοι να κρατούν τα σπίτια”, έλεγε συχνά.

- Τι κρίμα Θεέ μου, δεν είναι εύκολο να λείψω από το γραφείο αυτή την εποχή.

- Όχι βρε μικρό, του αποκρίθηκε γελώντας, όχι αυτή την Ανκώνα, λέω για το λιμανάκι στον Ευβοϊκό που δεν έχουμε πάει.

Λάτρευε τη θάλασσα, είχε μια σχέση μαζί της σχεδόν ερωτική. Ήξερε όλα τα λιμανάκια της περιοχής, καθόταν με τις ώρες, πολλές φορές και μόνη της. Έφυγαν αμέσως. Έφτασαν σύντομα, δεν βρήκαν κίνηση. Την άφησε και πήγε να βρει μια σκιά για το αυτοκίνητο. Κλείδωσε και άρχισε να περπατά προς το μέρος της με την χαλαρότητα που δίνει η προσμονή επικείμενων ευτυχισμένων στιγμών. Ήταν καθισμένη σε ένα βραχάκι. Πήγε κοντά της, ήταν δακρυσμένη.

- Τι έχεις; Πονάς κάπου; Μήπως χτύπησες;

Είχαν βλέπεις και είκοσι χρόνια διαφορά...

- Τίποτα, μην τρομάζεις, αποκρίθηκε ατενίζοντας με ένα βλέμμα λίγο θολό το πέλαγος. Να, είναι που κάποια πράγματα κάποτε τελειώνουν. Δε θα ξαναμπώ.

- Κρυώνεις;

- Όχι, μην ανησυχείς, μόνο κάτσε κοντά μου.

Έμειναν αγκαλιασμένοι σιγομιλώντας εκεί στην άκρη στο λιμανάκι μέχρι το σούρουπο και “περί λύχνων αφάς”, όπως της άρεσε να λέει, επέστρεψαν.

Την επομένη πέθανε ήσυχα. “Αδόκητος” ήταν ο θάνατος της, είπαν. Είχε φροντίσει όμως να αποχαιρετήσει την μεγάλη της αγάπη, την θάλασσα.

Βασανιζόταν καιρό από την απώλεια της αλλά και από ντροπή. Αναρωτιόταν πώς είναι δυνατόν μέσα στον τόσο πόνο του να ζηλεύει την θάλασσα...

Βιογραφικό:

Ονομάζομαι Βικτωρία Ευθυμιάδου, γεννήθηκα και ζω στην Αθήνα, είμαι δικηγόρος και αγαπώ τη Λογοτεχνία.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΤΕΝΤΗ: Η βιτρίνα

Εκείνο το κορίτσι που κοιμόταν πάνω στα χαρτόνια, έκλεβε το φως από την υπέρλαμπρη βιτρίνα πίσω της.

Φορούσε βρώμικα ρούχα, είχε το κεφάλι γερμένο σε ένα σακίδιο και ένα γατί στην αγκαλιά.

Κάθε τόσο γελούσε στον ύπνο της όμοια με τα μωρά όταν ονειρεύονται.

Εγώ είδα και μια λάμψη γύρω της, μπορεί όμως να ήταν οφθαλμαπάτη της νύχτας.

Για ώρα μετά, σκεφτόμουν ότι αν οι άνθρωποι θέλουν σώνει και καλά να προσκυνάνε εικόνες, οι αγιογράφοι θα έπρεπε να ζωγραφίζουν τέτοια κορίτσια. Αυτά που βαφτίστηκαν στο δρόμο, κοιμούνται στα πεζοδρόμια πάνω σε χαρτόνια, και ανάβουν κεριά από τα σκουπίδια για να ζεσταθούν.

Ξαναπέρασα το επόμενο πρωί μήπως τη συναντήσω.

Ο υπάλληλος του μαγαζιού με πληροφόρησε ότι την είχαν διώξει, γιατί οι πελάτες απέφευγαν να σταθούν μπροστά στη βιτρίνα.

Προσπερνούσαν βιαστικά και έμπαιναν στο διπλανό μαγαζί.

Βιογραφικό:

Γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Εργάζεται ως μεταφράστρια. Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε έντυπες ανθολογίες, στο περ. Εντευκτήριο και σε διαδικτυακά λογοτεχνικά περιοδικά και ιστολόγια. Επίσης, μικροδιήγημά της περιλαμβάνεται στην ανθολογία Proyecto

MARIANNA BENTΟΥΡΗ: Η επόμενη μέρα μετά από σένα

Μακάρι να έβρεχε ως να σβηστούν τα γραμμένα μας.

Ακόμη και τώρα που σιγοψηλώνουν ξανά τα μακρόνησα και ζεσταίνουν τα χνώτα των χαλασμάτων τους για τις νέες γενιές ασυμμόρφωτων, ό,τι δεν σε αφορά, δεν υπάρχει. Ακόμη και τώρα που το ένα πράγμα απαγορεύεται μετά το άλλο, φόρεσα την πιο καλή μου δικαιολογία κι ήρθα να σε βρω, αφήνοντας μόνο το πρόσωπο απροβάριστο, σαν τους τυφλούς.

Του κόσμου τα στρέμματα μού άφησες για να σου μακρύνω, κι εγώ ξανά και ξανά. Αθεράπευτα ηλιοκεντρική κι αρνήτρια κάθε αλλαγής. Κοντά σου, έστω κι απέναντι, έστω κι ανάμεσα σ' αυτούς που αγαπούν τη συμφορά. Όλη μου η υπερβολή θ' αποβεί εις βάρος του ανύπαρκτου μου βάρους. Μα ας είμαι κοντά, έστω και στον τελευταίο κύκλο του ωστικού σου κύματος.

Τέχνη μαγγανεία και συ ο Δαίμονάς μου. Ωραίος και κακός μα δικός μου. Γκρεμίζεις και πετώ. Βροντάς και ξανανοιίγω. Χαράζεις κι απ' το δάκρυ βλασταίνει ποίημα. Μην έχοντας από πού να πιαστώ, πιάνομαι απ' τη μαγική δύναμη που ελπίζω να έχει ο ίδιος μου ο λόγος και γράφω τον κατάδεσμό σου με κεφαλαία και χωρίς κενά. Τελικά, δεν χρειάζεται ν' αλλάξουμε εμείς. Αρκεί η σημασία των λέξεων – κυρίως των ονομάτων– ν' αλλάξει για μας. Γιάννης να μην σημαίνει Γιάννης. Ευλογία όχι ευλογία. Και κάποιος κανείς.

Γίνε ο έφορος του πιο φανταστικού μουσείου μου. Πούλα καλά και ακριβά και το πιο μέτριο εμπόρευμα. Αυτή είναι μια χάρη αξιοζήλευτη. Τάιζε το θερίο να μεγαλώνει. Ανάμεσα καλού – κακού δεσ, βασιλεύει το αρκετό. Το ένα σου βλέμμα.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Καϊτατζή - Χουλιούμη: Τώρα, εγκυμονούσα γυναίκα η ζωή

- «Κουράγιο...», ψιθυρίζει μια θολή μορφή, μεταμφιεσμένη αστροναύτης.
Ψυχοπομπός ή εκσυγχρονισμένος αρχάγγελος που παλεύει να την αρπάξει από τα χέρια του; Μα που βρίσκεται επιτέλους, πού; Μακριά απ' την ειδυλλιακή προσμονή. Πέρα απ' τους αβάσταχτους πόνους. Σε σύμπαν εξωκοσμικό. Η ίδια ή η σκιά της; Νεκρή ή ζωντανή; Μήπως έξω απ' τον εαυτό; Έξω από κάθε μορφή ύπαρξης μήπως; Έλεος... έχει το παιδί στα σπλάχνα της, το περιμένουν με λαχτάρα... «Έλεος, το παιδί τουλάχιστον... το παιδί...» προσπαθεί ν' αρθρώσει... Η ανάσα πνίγεται. Οι λέξεις κολλούν στα άκαμπτα τοιχώματα των φωνητικών χορδών.

- «Κουράγιο...» ακούει πάλι αμυδρά τον ψίθυρο στο αυτί... «Θα το πάρουμε με καισαρική, όλα θα πάνε καλά, θα δεις... κουράγιο». Αναθαρρεύει...

Πέφτει σε κώμα... η ζωή μια εντατική covid παλεύει με τους θεράποντες να ξαναγεννηθεί ελπιδοφόρο βρέφος.

Τώρα, εγκυμονούσα γυναίκα η ζωή, αδημονεί για την επόμενη μέρα... να έρθει στα ίσα της, να γεννήσει αγκαλιές, ν' ανθίσει χαμόγελα, να διώξει φοβικές νυχτερίδες που φτερουγίζουν αλλοπρόσαλλες. Να λειάνει τα σουβλερά αγκάθια που έμπηξαν οι απώλειες μέσα μας.

Έξω, οι μνηστήρες της ασχήμιας, οι εχθροί της φύσης, της ύπαρξης. Οι μεταλλαγμένοι αλιγάτορες με τους ατσαλένιους χαυλιόδοντες караδοκούν, ν' αρπάξουν απ' το το λαιμό τη διψασμένη δορκάδα.

Η ζωή τρέχει φοβισμένο ζαρκάδι στο δάσος. Προσπαθεί να γλυτώσει, μη της ορμήσουν σαρκοβόρα. Αναδύεται χαράματα, σφουγγίζει τα μάτια των πληγωμένων. Ξαναβυθίζεται στο σκοτάδι, στην άστοργη μάνα της που τη γεννά και μετά την καταπίνει μέσα της. Ευτυχώς επιτρέπει την επόμενη, και την επόμενη αυγή της... Άντε να μάθεις ν' αντέχεις τη δυσβάσταχτη αγωνία...

Ο νέος άνδρας σπρώχνει το παιδικό καρότσι θλιμμένος. Δακρύζει... Κάπου κάπου χαμογελά πικραμένα... Ο αθεόφοβος του σπάραξε την καρδιά... Ευτυχώς του χαρίστηκε η Ζωούλα... Δώρο πολύτιμο... Το κάθε βήμα τους, βήμα της, κάθε χαμόγελο, και δικό της... η ζωή και το θάμπος της... το μέγα μυστήριο και το θαύμα.

Βιογραφικό:

Η Δέσποινα Καϊτατζή-Χουλιούμη MSc, κλινική ψυχολόγος-ψυχοθεραπεύτρια έζησε στη Σουηδία, όπου ολοκλήρωσε τις προ- και μεταπτυχιακές σπουδές της στη Σχολή Εφαρμοσμένης Ψυχολογίας του Πανεπιστήμιο Ουψάλα Σουηδίας και στην συνέχεια εργάστηκε στην Ανοιχτή Μονάδα της Πανεπιστημιακής Ψυχιατρικής Κλινικής του ίδιου πανεπιστημίου. Δίδαξε στο ΤΕΦΑΑ Σερρών σε θέματα ψυχολογίας και ειδικής αγωγής.

Παράλληλα ασχολείται με την επιμόρφωση και εκπαίδευση ενηλίκων, ιδιαίτερα με ομάδες συμβουλευτικής γονέων, είναι Εκπαιδεύτρια Εκπαιδευτών Ενηλίκων και Δια Βίου Μάθησης. Βραβεύτηκε με το Β' βραβείο ποίησης (2003) της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (Π.Ε.Λ.), για το ποίημα "Πρόσφυγες" και με το Α' βραβείο ποίησης (2004) της "Ένωσης Συγγραφέων Ν. Σερρών", για το ποίημα "Διαδρομές".

Βραβεύτηκε για το διήγημα "Σφιχταγκαλιάσματα και φτερουγίσματα" (2006) από τις εκδόσεις "Ινδικτος".

Άρθρα, μελέτες και ποιήματα της δημοσιεύονται σε εφημερίδες και λογοτεχνικά περιοδικά.

ΓΙΟΥΛΗ ΖΑΧΑΡΙΟΥ: Ο Μύθος της Επόμενης Μέρας

Είμαι μια δυστυχής επόμενη μέρα. Εδώ που τα λέμε, νομίζω ότι όλες οι επόμενες μέρες είναι λίγο-πολύ δυστυχείς. Με ακολουθεί μοιραία, όπως και αυτές, ο Μύθος-της-Επόμενης-Μέρας.

Όλες οι ελπίδες και οι προσδοκίες έχουν φορτωθεί στην ταπεινή μου ύπαρξη, όλες τις μεγάλες αποφάσεις εγώ πρέπει να τις πάρω. Από μένα περιμένουν ότι σίγουρα θα πετύχω εκεί που οι προηγούμενες απέτυχαν - να κερδίσω, ας πούμε, τα χαμένα ή να κόψω μαχαίρι τις κακές συνήθειες· αισιοδοξούν ότι θα αρχίσω αυτό που εκείνες συνεχώς ανέβαλαν, ότι θα ανεβάσω το πεσμένο ηθικό και θα ανατρέψω την κακή διάθεση.

Για να μη μιλήσουμε και για τις συνέπειες της προηγούμενης μέρας, που πέφτουν όλες επάνω μου: εγώ είμαι που θα αντιμετωπίσω ψύχραιμα αυτό που εκείνη την πανικόβαλε, εγώ είμαι που θα συνειδητοποιήσω, συνήθως τραγικά, την απώλεια που αυτή έζησε· κι αν εκείνη γλεντοκοπούσε τρελά, δικό μου είναι το μεθεόρτιο δύσθυμο κενό - συν, προφανώς, ο πονοκέφαλος...

Δεν ξέρω πολλές επόμενες μέρες που να κατάφεραν να ανταποκριθούν ικανοποιητικά σε τόσες προσδοκίες και απαιτήσεις, αν και οι περισσότερες κάνουμε φιλότιμα ο,τι μπορούμε. Γι' αυτό σας λέω, βαριά η μοίρα της επόμενης μέρας... Όταν τελειώσει και παραδώσει τη σκυτάλη, βυθίζεται με ανακούφιση στην ανυπαρξία - και οι εκκρεμότητες ας πάνε στην επόμενη.....

Βιογραφικό:

Έχω σπουδάσει Ιστορία και Θέατρο, είμαι εκπαιδευτικός, μαθητεύω όμως δια βίου στα πάντα: στη μητρότητα, στη δουλειά μου, στις ανθρώπινες σχέσεις, στη φύση, στην καθημερινότητα. Είμαι αφοσιωμένη ερασιτέχνης του θεάτρου, του κινηματογράφου και του χορού, φανατική αναγνώστρια και μονίμως έκθαμβη ταξιδιώτισσα. Δεν έχω δημοσιεύσει, ευτυχώς, τίποτα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Μπούμπης και Λαουρεάνα.

Το νανο οίδημα τής Νανάς

Με λένε Μπούμπη και ΔΕΝ είμαι καλά. Τι Μπούμπη δηλαδή; Μπάμπης είναι το βαφτιστικό μου, αλλά αυτή η γλυκανάλατη η κυρά μου, η Νανά ντε, του Ζολλλάάά... η μελοδραματική και δακρύβρεχτος σπιτονοικοκυρά μου επιμένει να με φωνάζει «Μπούμπη». Δεν βλέπεις καλέ; Εβδομήντα κιλά τέρας είμαι. Ολόκληρος σκύλος. Σκύλαρος.

Αλλά το χειρότερο δεν είναι αυτό. Είναι που με απόκοψε από την φιλενάδα και την παρολίγον αρραβωνιαστικά μου, την Λαουρεάνα.

Αντιζηλία μεταξύ θηλυκών;

Σουρομάδημα;

Δεν ξέρω.

Το μόνο που ξέρω, που γνωρίζω καλώς, όπως λένε οι γραμματιζούμενοι μαθητές τού Άνουβι...

Το μόνο που κατέχω είναι πως η Λαουρεάνα είναι κόμματος! Ωραία, με μεγάλες, μακριές βλεφαρίδες, σε χρώμα μώβ που κάνουν κοντράστ [αντίθεση, πώς το λέτε;] με τις ξανθιές μπούκλες και τα ροζ κοκκαλάκια που κρατάνε καλοχτενισμένη την ατίθαση κόμη της.

Εκεί λοιπόν που άρχισα να χαλβαδιάζω το τετράποδο θηλυκό και να γίνομαι χαλί να με πατήσει και να κάνω κόλπα για χάρη της, να υποδύομαι τον παθητικό για να μην με φοβηθεί, να με συμπαθήσει, να με πλησιάσει και να καταδεχτεί να...

Να 'σου εκείνη η διαβολική αφέντρα μου, η γαλαντόμος εταίρα, η τρυφερή σπιτονοικοκυρά μου έρχεται και με...

Και με...

...στειρώνει [το είπα επιτέλους!].

Μάλιστα. Με στειώνει. Τι σου έφταιξα καλέ;

Σαν κι ελόγου σου είμαστε όλοι; Που πήγες κι έβγαλες μήτρα και ωθήκες για να μην γεννοβολάς διαρκώς σαν κουνέλα, αν και ιππεύεσαι ως σκύλα λυσσασμένη;

Τι λέω η ταλαίπωρος ψυχή όταν μανιάζω, όταν θυμώνω, όταν βρίζω και βγαίνω από τα ρούχα μου [τρόπος τού λέγειν].

Αλλά πετσί δεν θα ήθελα να αλλάξω και να γίνω άνθρωπος.

Γιατί;

Για να γενώ σαν εσάς;

Για να καβαλιέμαι και να τρέχω στους γιατρούς «δερματολόγους-αφροδισιολόγους» να καταπίνω υδράργυρο και λίθιο και αφέντι και άλλα παραισθητικο-διεγερτικά;

Αμ δε!

Βιογραφικό:

Ο Δρ. Κωνσταντίνος Μπούρας είναι ποιητής, Θεατρολόγος, κριτικός και επισκέπτης Καθηγητής στο ΕΠΑ. Έχει γράψει πάμπολλα βιβλία.

ΔΑΦΝΗ ΜΠΙΤΖΑΡΟΥ: Την επόμενη μέρα

Είδα τη ζωντανή-νεκρή μου αγάπη να σέρνεται στον άγνωστό του κήπο. Κάθε πράσινο φυλλαράκι κι ένα δάκρυ, κάθε γωνιά μια χαμένη ανάμνηση. Βήματα που ψάχνουν την παλιά ορμή. Σκέψεις θολές, χαμένες και η άγνωστη ζωή πίσω του. Χαμένες συνδέσεις μέσα στην άνοια, θυμάται ακόμα το σπίτι και ζηλωτικά το στοιχειώνει. Τα βήματα του σέρνονται αμφίβολα και διστακτικά, οι ήχοι βουλιάζουν μέσα στους τοίχους. Το βλέμμα του άλλοτε άδειο κι άλλοτε κοφτερό σα λεπίδι. Κοιτάζει μα δε βλέπει. Αλλάζει κόσμους άναρχα κι αδόκητα. Βγαίνει απρόβλεπτα και βίαια από τον κόσμο του, διστακτικά μπαίνει στον κόσμο των άλλων για να αποδράσει πίσω ξανά στο δικό του, χωρίς ειδοποίηση, σκέψη ή αιτία. Χάνεται για μέρες, ώρες και κάποια μέρα ξέρω δε θα ξαναβγεί.

Δεν είναι εδώ πια! Έφυγε αργά, τυραννικά κι ανεπαίσθητα ένα πρωί γλίστρησε μέσα στη χοάνη του κενού, άδειος από αισθήματα σκληρά φαγωμένα στο μέτωπο και στους άδειους πια κροτάφους. Το όνειρο πέρασε, η δημιουργία τέλειωσε, δεν έμεινε τίποτα που να θυμίζει ότι κάποτε υπήρξε κάτι άλλο. Άλλωστε πέρασαν τόσα χρόνια που είναι κάποιος άλλος. Η αρρώστια για μια ακόμα φορά, σάρωσε τα πάντα και έσβησε το συναίσθημα, την επικοινωνία και τέλος την ίδια τη ζωή.

Βροχή! Οι μνήμες ξεπλύθηκαν, τα αισθήματα παρασύρθηκαν από το νερό, η στοργή έπεσε στα χαντάκια των δρόμων. Άπλωσα το χέρι μου και τον κράτησα. Το χέρι του σαν ξένο σώμα γλίστρησε και έπεσε άτονα στο κενό. «Εδώ είμαι» ψιθύρισα και εκείνος κοίταξε στο βάθος και δε με είδε.

Την επόμενη μέρα, πίσω από το ασθενοφόρο ακολουθούσα κλαίγοντας. Όλη μου η φροντίδα σε δυο βαλίτσες, η ζωή μας κομματιασμένη από τις μπλε ριπές από τα φώτα του ασθενοφόρου, σκορπίστηκε στο βρεγμένο δρόμο. Η τελευταία πράξη του μαρτυρικού δράματος είχε παιχτεί χωρίς να υπάρξει ούτε θάνατος ούτε κάθαρση.

Βιογραφικό:

Η δρ. Δάφνη Μπιτζάρου γεννήθηκε στην Κέρκυρα και σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή Ιωαννίνων, στο Τμήμα Μέσων – Νέων Ελληνικών Σπουδών. Το διδακτορικό της το πήρε από το Πανεπιστήμιο του Τορόντο. Εργάζεται ως καθηγήτρια στο Τμήμα Βιβλιοθηκονομίας και Συστημάτων Πληροφόρησης.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΟΝΤΑΡΓΥΡΗ: Η επόμενη μέρα

Επιστρέφοντας από την εκκλησία, με τα βάγια ακόμη στα χέρια, με κατέλαβε μια πρωτόγνωρη προσευχητική διάθεση και άρχισα να παρακαλώ με δάκρυα στα μάτια για την έλευση ενός θαύματος στη ζωή μου. Η επανασύνδεσή μας ύστερα από έναν χρόνο χωρισμού ήταν το μεγαλύτερο θαύμα που θα μπορούσε να μου συμβεί, όσο και αν δεν τολμούσα να το παραδεχτώ ούτε σε μένα την ίδια.

Την επόμενη μέρα, μια ηλιόλουστη Μεγάλη Δευτέρα, το τηλέφωνο χτύπησε και μια άγνωστη γλυκιά φωνή ζήτησε να μου μιλήσει. «Είμαι η φίλη του Σ.» είπε. «Είμαστε μαζί εφτά χρόνια».

Ένιωσα σαν να μου γλίστρησαν από τα χέρια οι πλάκες που μου εμπιστεύτηκε ο Μωυσής για λίγο και έγιναν χίλια κομμάτια με εκκωφαντικό θόρυβο.

«Εφτά χρόνια;» επανέλαβα πιο δυνατά και από τις πλάκες που κομματιάστηκαν. Στα τρία δευτερόλεπτα που χρειάστηκα για να το ξεστομίσω νόμισα ότι ο κόσμος όλος χάθηκε κάτω απ' τα πόδια μου. «Μα πώς γίνεται; Εγώ ...»

«Έλεγε ψέματα και στις δυο μας» αποκρίθηκε η άγνωστη γλυκιά φωνή με μια ελαφρά ταραχή ή και συγκίνηση.

60 λεπτά κράτησε το τηλεφώνημα. Σε μια βιβλική ώρα μαζί με την άγνωστη γλυκιά φωνή βάλαμε κάτω ημερομηνίες, γεγονότα, εκδηλώσεις, τοποθεσίες. Δυο αλήθειες αναμετρήθηκαν σθεναρά, δυο κόσμοι, δυο πραγματικότητες. Εγώ, η χωρισμένη από σένα πέρυσι για ασήμαντο λόγο, και εκείνη, μαζί σου ακόμη, για εφτά ολόκληρα χρόνια, αλλά με ανεξέλεγκτη αγωνία για τα αισθήματά μου αλλά και για τα δικά σου για μένα.

Η άγνωστη φωνή της άλλης γραμμής ακουγόταν πια ρημαγμένη, διαλυμένη. Τη λυπήθηκα. Εκείνη παρέμενε θύμα. «Είμαι εξαρτημένη από αυτόν», μου δήλωσε με μια τρελή αποφασιστικότητα και αισθάνθηκα σύγκρυο.

«Από αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει για μένα ο Σ. Δεν μπορώ να διανοηθώ ότι μια γυναίκα υποφέρει εξαιτίας μου, έστω και άθελά μου. Όχι, όχι. Μείνε ήσυχη».

Έκλεισα το τηλέφωνο. Η Ανάσταση είχε έρθει, λίγες μέρες νωρίτερα από ό,τι συνήθως.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΙΑΚΟΥ: Η επόμενη μέρα / κόκκινο χιόνι

Όταν άνοιξαν την πόρτα κόκκινο χιόνι τριγύρω. Πάγος στο χρώμα της φράουλας. Είχαν μαζέψει τα παλτό των πεθαμένων. Δεκαπέντε χρόνια υπόγεια. Αυτοί που μείνανε λίγοι. Τους λέγανε όλους Μαρία και ξεχωρίζανε από το χρώμα των ματιών. Τα περισσότερα γαλάζια, απ' τα γαλάζια κάποια ήταν τυφλά. Πρώτα βγήκαν τα παιδιά. Τρία στο σύνολο, κακοφτιαγμένα με μαλλιά μέχρι τα γόνατα. Έβγαζαν κάτι ήχους και γέμιζαν το στόμα τους χιόνι. Κόκκινα είχαν γίνει τα ούλα τους, τα μάγουλα, τα αφτιά. Πίσω τους οι τυφλοί κάθισαν στο χιόνι. Έστρεψαν το κεφάλι προς τα πάνω. Ο ουρανός, ένα χωράφι από φράουλες. Λίγοι μεσήλικες προχώρησαν γρήγορα λέγοντας ρήσεις Ευαγγελίου. Ήθελαν δυνατά να ακουστούν μέχρι το τέλος του ορίζοντα. Τα παιδιά έφαγαν και κοιμήθηκαν μέσα σε μια σπηλιά. Όταν ξύπνησαν το χιόνι είχε λιώσει και ένας κόσμος από κατσαρίδες, σκαθάρια και μυρμήγκια είχε φανερωθεί καινούριος. Οι τυφλοί στέκονταν ακίνητοι στην ίδια θέση κοιτώντας τον ουρανό. Οι μεσήλικες είχαν τρύπες στις κοιλίες τους. Τα παιδιά ακολούθησαν τα έντομα και βρήκαν ένα σπίτι γεμάτο υπολογιστές και τρόφιμα. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένας αναπτήρας. Άναψαν φωτιά και έκαψαν τα πτώματα των συντρόφων τους. Την επόμενη μέρα είδαν το βίντεο της καταστροφής του κόσμου. Δεκαπέντε χρόνια πριν. Ένα ελικόπτερο προσγειώθηκε και πλάσματα με κόκκινο τρίχωμα τα πλησίασαν φιλικά.

Βιογραφικό:

Η Γεωργία Διάκου γεννήθηκε το 1995 στην Καρδίτσα, όπου και μεγάλωσε. Από το 2013 μένει στην Θεσσαλονίκη. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας (2017) του Α.Π.Θ και είναι φοιτήτρια του τμήματος Θεάτρου με κατεύθυνση Σκηνοθεσίας. Ποιήματά της έχουν δημοσιευθεί σε περιοδικά (Θράκα, Τεφλόν, Στάχτες, Bibliotheque). Πέραν της ποίησης ασχολείται και με τη συγγραφή πεζών μικρής φόρμας.

ΒΑΛΤΕΡ ΠΟΥΧΝΕΡ: Κάποτε

Ο γλάρος στέκεται ριζιμιός στο βράχο. Και με τα δύο πόδια άγαλμα. Και χαιρετά το χάραμα. Βοηθά τον ήλιο να σηκωθεί. Με όλη τη δύναμη των φτερών, με όλη την οξυδέρκεια του βλέμματος, ακίνητος και λευκός. Σέρνει το φως από τη θάλασσα, εγκαθιστά τον ήλιο στον ουρανό. Και μόλις αυτός κινηθεί μόνος του, σηκώνεται και φεύγει. Περνάει μπροστά στη φλεγόμενη σφαίρα και χάνεται στις ημέρας την έκταση.

Και αύριο θα είναι εκεί. Και μεθαύριο. Ο άσπρος άγγελος του φωτός.

Η επόμενη μέρα είναι και η προηγούμενη. Το απρόοπτο δεν αφορά τα μεγάλα. Στα αστρικά οι αλλαγές είναι ανεπαίσθητες. Αυτό που έπεται έχει ήδη προηγηθεί. Μόνο η γραμμή γνωρίζει την πρόοδο. Του κύκλου η αλληλουχία είναι το γύρισμα. Όλες οι γραμμές κυρτώνουν κάποτε. Σε κύματα, σε έλικες, σε ελλείψεις, σε κύκλους, σε κύκλους που κυλούν.

Ο επόμενος γλάρος την επόμενη μέρα είναι ίδιος. Ο γλάρος κατ' εξοχήν. Αυτός που με το μάτι του σηκώνει το φως και ενθρονίζει τον ήλιο στην οικουμένη. Ο γλάρος της αυγής, που βλέπει την ημέρα ολόκληρη έως τον αποσπερίτη· αυτός που πρωί σβήνει τον αυγερινό.

Και την επόμενη μέρα. Την επόμενη εβδομάδα, τον επόμενο μήμα, την επόμενη χρονιά. Την επόμενη ζωή. Τον επόμενο αιώνα. Αυτό που έπεται, έχει ήδη προηγηθεί. Ο γλάρος θα είναι εκεί. Ακούνητος, ριζιμιός στο βράχο. Όσο χρειάζεται. Ο ήλιος να μην πέσει, ο ήλιος να σταθεί και να βρει το δρόμο του.

Το αύριο είναι το χθες. Και το μεθαύριο χάνεται στην ομίχλη. Όπως στη λήθη το παρελθόν. Το μέλλον είναι κάποτε. Όπως κάποτε ήταν τα περασμένα. Κάποτε και το τώρα της στιγμής θα μπει στην ομίχλη. Το φθινόπωρο που δεν αλλάζει πια. Ο Οκτώβριος των αιώνων.

Κάποτε θα έρθει και η επόμενη μέρα.

ΒΑΛΤΕΡ ΠΟΥΧΝΕΡ: Η μηχανή

Στην κατασκευή της ιστορίας υπάρχει μια μηχανή, με γρανάζια και έμβολα, που σπρώχνει τη μία μέρα στην επόμενη. Κάτι σαν την καρδιά του χρόνου. Ένα χέρι που γυρίζει σελίδα, ένας ωροδείκτης που έκανε τον γύρο του ρολογιού.

Είναι πάλι πρωί και ο ουρανός είναι εκεί. Το λεωφορείο στη στάση και ο πρωινός καφές στην TV. Χτυπάει πάλι το τηλέφωνο της πεθεράς και η γραβάτα του χθες πεσμένη κάτω. Η μονότονη μελωδία του σώματος. Το αργό ξεκίνημα του μυαλού. Στις δημόσιες υπηρεσίες φωνάζουν: ο επόμενος.

Κάθε μέρα σημαδιακή. Οι επόμενες περιμένουν υπομονετικά στην ουρά, ώσπου τα μεσάνυχτα θα τις φωνάξουν. Από το άγνωστο σκότος του μέλλοντος μια υποφωτισμένη μορφή, ντροπαλή για τη γύμνια και ανασφαλής για το σχήμα, θα ξεκολλήσει από τον μαυροπίνακα. Γρήγορα θα ενδυθεί με γεγονότα και συμβάντα, απρόοπτα και απρόσμενα. Η επικαιρότητα και η μόδα φέρνουν τις αλλαγές.

Στον οίκο ενοχής μία μπαίνει μία φεύγει. Φορτωμένη με το φαρμάκι των βιωμάτων. Πάει στο άσυλο της ανάμνησης, ή άστεγη στο χάος της λήθης. Ή στη δομή του προσωρινού. Προς το παρόν. Στην αποθήκη που στοιβάζονται οι ζωές. Στο ενεχυροδανειστήριο της αμφίβολης μνήμης. Με την επόμενη κλείνει ο μικρός κύκλος μιας σύντομης ύπαρξης.

Οι επόμενες είναι αναπόφευκτες, οι ερχόμενες απαραίτητες· οι φευγάτες χάνονται στον ύπνο. Σε μια ημιζωή. Οι αγέννητες περιμένουν στα ωάρια τα σπερματοζώαρια του χρόνου, όταν ενώνεται με τη στιγμή. Αυτό το κομπολόγι είναι τεράστιο, όπως του χέρι του Δημιουργού. Ή και πιο μικρό, με χάντρες μετρημένες.

Κι όμως. Δεν είναι αυτονόητες. Μέρες είναι. Άστατες, ναζιάρες, δύσκολες. Η επόμενη είναι πάντα ένα θέμα. Μπορεί η τωρινή να μην έχει άλλη. Ο αδύναμος κρίκος. Missing link της υπόθεσης.

Βιογραφικό

Ο Βάλτερ Πούχνερ γεννήθηκε στη Βιέννη το 1947. Σπούδασε επιστήμη του Θεάτρου (Θεατρολογία) στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης και το 1972 απέκτησε τον τίτλο του διδάκτορα της Φιλοσοφικής Σχολής, με μια εργασία για το νεοελληνικό θέατρο σκaiών. Το 1977 ανακηρύχθηκε υφηγητής, στο ίδιο Πανεπιστήμιο, με μια διατριβή για τη γέννηση του θεάτρου στον ελληνικό λαϊκό πολιτισμό. Από τότε έχει εγκατασταθεί μόνιμα στην Ελλάδα. Δίδαξε επί δώδεκα χρόνια Ιστορία Θεάτρου στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Κρήτης. Από το 1989 διδάσκει στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, στην αρχή στο Τμήμα Φιλολογίας και από το 1991 στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών, το οποίο ίδρυσε και διατέλεσε επί πολλά χρόνια Πρόεδρος και Αντιπρόεδρος. Παράλληλα δίδασκε έως το 2006 Θεατρολογία στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης και έχει μετακληθεί πολλές φορές ως επισκέπτης καθηγητής σε ευρωπαϊκά

και αμερικανικά πανεπιστήμια. Το 1994 εξελέγη αντεπιστέλλον μέλος της Αυστριακής Ακαδημίας Επιστημών και το 2001 παρασημοφορήθηκε για τις επιστημονικές του επιδόσεις με τον "Αυστριακό Σταυρό Τιμής για την Επιστήμη και την Τέχνη". Έχει δημοσιεύσει περισσότερα από 100 βιβλία και 400 μελετήματα για θέματα του ελληνικού και βαλκανικού θεάτρου, της συγκριτικής λαογραφίας, των βυζαντινών και νεοελληνικών σπουδών εν γένει, καθώς και της θεωρίας του θεάτρου και του δράματος. Επίσης, έχει εκδώσει περί τις 20 ποιητικές συλλογές.

BANIA ΣΥΡΜΟΥ: Άδεια Κορνίζα

Τα βλέφαρά της ανοίγουν με δυσκολία όταν οι ακτίνες του χειμερινού ήλιου τρυπώνουν απρόσκλητες απ' τις γρίλιες. Το βλέμμα της ακόμα θολό και το σώμα της βαρύ σαν κούτσουρο, την πονά. Θα 'ναι απ' τα χάπια που πήρα χθες, σκέφτεται. Μόλις που καταφέρνει να βγάλει αργά τα χέρια της έξω απ' τα σκεπάσματα. Θαρρείς και το στρώμα κρατά το υπόλοιπο σώμα της ακίνητο. Γυρίζει το κεφάλι να δει την ώρα στο ρολόι του κομοδίνου. Είναι έντεκα. Δεν θυμάται πότε την πήρε ο ύπνος. Σαν να 'σβησαν όλα μεμιάς το προηγούμενο βράδυ.

Δίπλα απ' το ρολόι, η ματιά της στέκεται στην άδεια κορνίζα. Μικρή, οβάλ, από ξύλο λευκό, με σκαλιστά ανάγλυφα ανθάκια στη βάση. Την είχαν αγοράσει σ' ένα παλαιοπωλείο στη Φλωρεντία, σ' εκείνο το φοιτητικό ταξίδι με τη σχολή. Ο παλαιοπώλης περήφανος για το σπάνιο κομμάτι από κάποιο palazzo της πόλης, δεν είχε παραλείψει να τη συνοδεύσει με μια συγκινητική ιστορία για τον προκάτοχό της. Ήταν ιδέα του Πέτρου να την αγοράσουν. Έλεγε πως η τέλεια φωτογραφία χρειάζεται και την ανάλογη κορνίζα. Με επιδέξιες κινήσεις είχε τοποθετήσει την αυτόματη φωτογραφία που τους είχε βγάλει ένας πλανόδιος φωτογράφος λίγες ώρες πριν, στη γέφυρα Ponte Vecchio, με φόντο τον ποταμό Άρνο και το ηλιοβασίλεμα. Εκείνος της κρατούσε το χέρι και την κοιτούσε χαμογελώντας, ενώ εκείνη πόζαρε φιλάρεσκα φορώντας το ολοκαίνουργιο φλωρεντιανό ψαθάκι της με την μπλε κορδέλα. «Για πάντα», έτσι είχε βαφτίσει τη φωτογραφία και όπου κι αν ταξίδευε την έπαιρνε μαζί του. Όπως και τώρα. Της το ζήτησε ψιθυριστά μια μέρα πριν φύγει, σ' ένα από τα ελάχιστα διαλείμματα του πόνου: «Τη θέλω μαζί μου, κτέρισμα». Κι εκείνη του 'κανε το χατίρι.

Βιογραφικό:

Η Βάνια Σύρμου σπούδασε κλασσική φιλολογία στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και εργάζεται ως εκπαιδευτικός στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Έχει κάνει μεταπτυχιακές σπουδές στην Εκπαίδευση. Μεταφράσεις της από την αγγλόφωνη λογοτεχνία κυκλοφορούν από τις εκδόσεις *Μπιλιέτο*. Διηγήματά της έχουν βραβευτεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς και δημοσιευθεί

στα λογοτεχνικά ηλεκτρονικά περιοδικά: Fractal, Πλανόδιον – Ιστορίες Μπονζάι, Φρέαρ, το βιβλίο.net, Book Press, diastixo.gr, Θράκα, Περί Ου, καθώς και στην «Ανθολογία μικρού διηγήματος για τη νύχτα» από τις εκδόσεις κύμα (2017), στην Ανθολογία διηγήματος “Παράξενες Ιστορίες με γάτες” από τις εκδόσεις Κύμα (2017), στην Ανθολογία διηγήματος “Λόγος του ’18” από τις εκδόσεις τονivlionet (2019), στην Ανθολογία διηγήματος “Ιστορίες της Άνοιξης” από τις εκδόσεις Παράξενες μέρες (2019), στην Ανθολογία διηγήματος «Γύρω στα μεσάνυχτα» από τις εκδόσεις Παράξενες μέρες (2019), στη Συλλογή διηγημάτων της “Τερματικός Σταθμός και άλλα διηγήματα” από τις εκδόσεις Μπιλιέτο (2019).

ΦΩΤΕΙΝΗ ΦΛΩΡΟΥ: Εριφύλη ή Υακίνθη

Απόψε το αποφάσισε. Μετά από αναβολές. Ένα μικρό κομπόδεμα ο χρόνος του. Κάποτε έπρεπε να εξαργυρωθεί. Διαφορετική η επόμενη μέρα του, έτσι τη φανταζόταν, έτσι την ήθελε. Απόψε, λοιπόν, χωρίς αναβολή. Πρώτα οι επιστολές

κάθε μέρα

κάθε βδομάδα

κάθε μήνα

κάθε χρόνο.

Έπειτα οι φωτογραφίες, ασπρόμαυρες, με την παλιά kodak, δώρο του αδελφού από την Αμερική. Για καιρό αδιαφόρησε, ανέγγιχτη στο κουτί, κόκκινη γραμμή η ιδεολογία. Αλλά καταλύτης το βλέμμα της, μελί. Ξεχωριστό. Ξεσήκωνε την όραση και τη γεύση. Το γευόταν αυτό το βλέμμα και πλημμύριζε γλύκα το στόμα, το σώμα. Παρατεταμένη σιγή, αμηχανία, έπειτα ένα πρόσωπο, ένα χαμόγελο, ένα σώμα με ανοιχτόχρωμο ύφασμα, καλοκαίρι στην κόψη της πέτρας

Εριφύλη ή Υακίνθη.

μια βάρκα με πανί στο φεγγαρόφωτο, ένα νυφικό στεφάνι, με πέταλα λεμονιάς – ακόμη μυρίζουν.

Οι στίχοι, στο πίσω μέρος

«λύνει την κόμη της η νύφη / Κ' οι λεμονιές μεθούν τ' αηδόνια / τα έντομα μαζεύουν τα φτερά τους..» (Α. Εμπειρίκος),

με την επιμονή του γραφικού της χαρακτήρα.

Ασαφή περιγράμματα, χαράκτης ο χρόνος.

Τελευταίες οι μνήμες. Μπερδεμένα πράγματα. Δύσκολα μπαίνουν σε τάξη, επίμονες.

Όταν τις προκαλεί, τρυφερές και βασανιστικές, σαν τους λογισμούς της ηδονής.

Όταν απρόσκλητες έρχονται, σφίγγουν με τα τεράστια χέρια τους τον χρόνο, μέχρι να τον συνθλίψουν και μαζί του να χαθούν και αυτές. Η επόμενη μέρα του χωρίς μνήμες...

Η νύχτα επιμένει. Καμιά πρωινή ανταύγεια ακόμη. Τραβά τις κουρτίνες.
Προτιμότερο το απόλυτο σκοτάδι, που καταπίνει τους όγκους, σβήνει τα
περιγράμματα. Απέραντη μοναξιά νιώθει. Βγαίνει. Μόνον ο ήχος των βημάτων και
«η βελούδινη στρώση της σκιάς του» που τον ακολουθεί

χωρίς επιστολές

χωρίς φωτογραφίες

χωρίς μνήμες

Την επόμενη μέρα μεθυσμένες οι λέξεις αναπηδούν από τα χείλη.
Τα μάτια της, κλεψύδρες που τον χρόνο του μετρούν με τον ρυθμό τους.

.....

Η επόμενη μέρα, με το χθες και το τότε και πάλι ξημερώνει...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΟΥΣΚΑΡΙΝΗΣ: Οιδίππους, μία ημέρα μετά

Τρεις ημέρες ανέβαινε το βουνό ο νεαρός Οιδίποδας, τρεις ολόκληρες ημέρες και τρεις νύχτες χωρίς να σταματήσει ούτε μία στιγμή, να πάρει μία ανάσα κι έφτασε κατάκοπος στην κορυφή. Ποτάμι ο ιδρώτας κυλούσε από το γεροδεμένο του κορμί και πότιζε το έδαφος. Εκεί, στην κορυφή στάθηκε να ξεαποστάσει.

Έριξε τη ματιά του ολόγυρα, στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Από την κορυφή ξεκινούσε ένα τρίστρατο αμαξιτό κι έπρεπε να αποφασίσει ποιο δρόμο ακριβώς θα ακολουθούσε από τους τρεις. Πίσω του ο δρόμος από όπου είχε έρθει. Στα μάτια του ξετυλίχτηκε αμέσως ολόκληρη η ζωή του με κάθε λεπτομέρεια. Μπροστά του ο δρόμος που λογάριάζε να ακολουθήσει. Είδε τα πάντα μέχρι τον θάνατό του: δόξα, πλούτη, έρωτας, δύναμη, παιδιά, αλλά και βάσανα και δυστυχία, θάνατοι, προδοσίες, καταστροφές. Το δίλημμα μεγάλο. Κοίταξε με ελπίδα τον τρίτο, τα πράγματα του φαίνονταν πιο ομαλά. «Αυτόν θα πάρω», είπε με νόημα, «και ό,τι θέλει ας γίνει».

Η επόμενη ημέρα τον βρήκε να μαζεύει βότσαλα στην έρημη παραλία των Καμένων Βούρλων. Όλα του φαίνονταν ειδυλλιακά και η ζωή του πλούσιου και ισχυρού νοικοκύρη ιδιαίτερα ελκυστική. Τώρα τα πράγματα φαίνονταν καλά, αργότερα όμως θα άρχιζαν οι δυσκολίες που δεν τις είχε φανταστεί. Ίσως γιατί, από βιασύνη και επιπολαιότητα, δεν είχε προσέξει πως στο τέλος και αυτού του δρόμου τα πάντα ήταν ίδια με τον άλλο: δόξα, πλούτη, έρωτας, δύναμη αλλά στο τέλος θάνατοι, προδοσίες, καταστροφή, πίκρα και δυστυχία. Έτσι δεν ήξερε ακόμη τι τον περίμενε στο μέλλον, εκτός από τους μάντεις που προτίμησαν να σιωπήσουν, προς το παρόν, γιατί φοβούνταν, ίσως, τη μεγάλη δύναμη του άνδρα.

Έτσι συνέχισε να ζει ανέμελος μέχρι που το αύριο ήρθε και τον πλάκωσε ανέλπιστα, κατά τη γνώμη του, και τον κατάστρεψε για πάντα, γιατί το αύριο κανένας δεν μπορεί να αποφύγει, ό,τι και να κάνει.

Βιογραφικό:

Ο Ανδρέας Φουσκάρινης γεννήθηκε στην Ανδραβίδα τον Σεπτέμβριο του 1948, όπου εξακολουθεί να ζει και να εργάζεται στη μέση εκπαίδευση. Σπούδασε ιστορία και αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές: "Πρελούντιο", 1980, "Συμπληγάδες πέτρες και άλλα συναφή", 1982, Περικαλλείς διηγήσεις Χριστοφόρου του Πατζίνακίτου", 1983. Επίσης, έγραψε τη μελέτη : "Η ανολοκλήρωτη κοινωνία του Μεσοπολέμου στο βιβλίο του Δημήτρη Χατζή, Το Τέλος της Μικρής μας Πόλης", Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά. Υπό έκδοση βρίσκεται το

μυθιστόρημά του "Ναρκοθετημένα πεδία", μια εκτενής σειρά διηγημάτων καθώς και η συγκεντρωτική έκδοση των ποιημάτων του με τίτλο "Φρυκτωρίες".

ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗ: Το δύστυχο

*Το ζεστό νερό μου θυμίζει κάθε πρωί
πως δεν έχω τίποτε άλλο ζωντανό κοντά μου.*

Γιώργος Σεφέρης

Τα μάτια του έπεσαν στην εφημερίδα που ήταν αφημένη στο παγκάκι. Όχι πως ενδιαφερόταν για τα νέα, αλλά το δίστιχο του τράβηξε την προσοχή. Είχε αφιέρωμα στον ποιητή και ξεκινούσε μ' αυτό το ποίημα. Άρχισε να το διαβάζει με υποτίμηση – τι ποίημα είν' αυτό, δυο σειρές όλες κι όλες – αλλά οι στίχοι έγιναν αγκάθι στην καρδιά του. Σαν να μιλούσαν γι' αυτόν, να τον φωτογράφιζαν. «...Τίποτε άλλο ζωντανό κοντά μου», έτσι ήταν ακριβώς, δεν είχε τίποτα ζωντανό κοντά του. Πολλές φορές ούτε το ζεστό νερό.

Η μάνα του κάθε τόσο τον έδιωχνε απ' το σπίτι και έμενε από δω κι από κει, σε καταλήψεις και οικοδομές. Η Μαρία ούτε να τον δει μπροστά της, δεν άνοιγε την πόρτα ούτε απαντούσε στα τηλέφωνα. Με το δίκιο της. Ποιος θα ανεχόταν άλλη κοροϊδία.

Φίλοι δεν υπήρχαν. Μόνο γνωστοί. Νταραβέρια για τη δόση. Όλοι για την πρέζα. Μάνα, αδερφός, φίλοι, τώρα η Μαρία.

Το δίστιχο μιλάγε για το ξεπούλημά του «...τίποτε άλλο ζωντανό κοντά μου».

Σήκωσε τα μάτια απ' την εφημερίδα και άρχισε να ψάχνει τριγύρω.

- Έλα, ρε μαλάκα, σου λέω είμαι χαρμάνης από χθες.

Την επόμενη μέρα τον βρήκε ο υπάλληλος του δήμου ξαπλωμένο στο παγκάκι. Μέσα στο μπουφάν του ήταν διπλωμένη η εφημερίδα. Στην αρχή δεν κατάλαβε και πήγε να τον ξυπνήσει. Όταν είδε ότι ήταν παγωμένος, φώναξε στην ψλικάτζου:

- Κυρα-Σοφία, πάρε το εκατό, το παιδί θα είναι από χθες πεθαμένο.
- Κρίμα το παλικάρι, το δύστυχο.

Βιογραφικό:

Γεννήθηκα, μεγάλωσα –και μεγαλώνω ακόμα– στην Αθήνα, μαζί με τον σύζυγό μου και τις δύο κόρες μας.

Από μικρή με συνάρπαζαν οι ιστορίες των ανθρώπων. Αυτές που γράφουμε με τη ζωή μας και αυτές που ζούμε μέσα από τη γραφή.

Ίσως γι' αυτό έγινα ψυχοθεραπεύτρια. Έτσι, έχω την ευκαιρία να ακούω από πρώτο χέρι πολλές, μοναδικές ιστορίες και να βλέπω πώς, όταν μαζί με τους πρωταγωνιστές τους αλλάζουμε τα «σημεία στίξης», αυτές αποκτούν περισσότερο νόημα και λιγότερο βάρος.

Κάποτε ανακάλυψα τα δώρα της γραφής. Την απόλαυση του να βάζεις λέξεις στη σειρά και αυτές να παίρνουν σημασία, να αποκτούν φόρτιση και να γεννούν συναισθήματα.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ: Η επόμενη μέρα

Σκάλιζε ήρεμα τη γωνιά του κήπου με τους πανσέδες, τα σκυλάκια και τα ζουμπούλια. Δεν ξεχώριζα καλά τα χρώματα από μακριά. Έμοιαζαν χρώματα απλωμένα σε παλέτα. Πατούσε με τις παλάμες της το χώμα μουρμουρίζοντας και γελώντας σιωπηλά · μμμμμμ...χμ...χμ..

Η Άννα με τα καταγάλανα μάτια σαν βυθισμένους ωκεανούς.

Όσο αίμα κι αν πιεί το χώμα, ζητά κι άλλο · αχόρταγα · καρτερικά · ρουφά κάθε σταγόνα και την κερνά στα πλάσματα του. Κι αν το ποτίσεις με νερό, ξερνάει δάκρυα και “γιατί”.

Γίναμε από χώμα κι εκεί πάντα θα γυρίζουμε · ωραίοι, αμίλητοι, ακλόνητοι. Μ' αυτό το μειδίαμα της μαρμαρίνης Καρυάτιδας, ή της αινιγματικής Μόνα Λίζα; Αχ, αυτά τα πιξελ δεν είναι αρκετά για να αποτυπώσουν τέτοια χαμόγελα! Θα αλλάξω κινητό.

"Ο χρόνος είναι άχρονος". Να δεις ποιος το είπε αυτό... Για μένα είναι λίγος, πάντως. Ξεροσταλιάζω εδώ και έχει περάσει μόνο μία ώρα! Ή μία μέρα; Για την Άννα κυλούσε αντίστροφα · μέσα από το αίμα, το χώμα, το μειδίαμα και το μουρμουρητό της. Θα ήταν πολύ πρωί όταν άρχισε να σκίζει με τα νύχια της τη γη, αναμαλλιασμένη με τα μάτια γουρλωμένα. Ύστερα πήρε το φτυάρι από την αποθήκη. Τα χέρια της πλήγιασαν, αλλά εκείνη, εκεί έσκαβε, έκλαιγε και έσφιγγε τα δόντια. Μετά έσυρε την μαύρη σακούλα από την κουζίνα με κόπο και βογγητά και την έσπρωξε με όλη της την δύναμη στον λάκκο. Μια κραυγή ανακούφισης πετάχτηκε από τα σωθικά της. Τόσο δυνατή ήταν, που κόντεψε να μου πέσει το κινητό από τα χέρια και να σβηστεί το βίντεο!

Δεν άρθρωσε λέξη στο αστυνομικό τμήμα. Μόνο ένας γείτονας ψέλλισε " πώς ν' αντέξει το κατημένο το κορίτσι!"

Η φυλακή του μυαλού είναι πιο άγρια κι από πόλεμο. Κι όταν στη μάχη σκοτώνεις το γονιό σου από απελπισία, λένε πως χάνεις τα λογικά σου. Κοιτούσα την Άννα πίσω από το διπλό τζάμι.

Έβαλα το κινητό στην τσέπη μου και γλίστρησα έξω από το τμήμα, ακροπατώντας,

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΝΔΗΣ: Όπως η αρχή

Η επόμενη μέρα, η μέρα των γενεθλίων του. Τίποτα δεν ένιωθε. Πέρα από τη χαρά και τη λύπη κοίταζε ώρα τούτο το αδειανό χαρτί, μην μπορώντας να ξεχωρίσει το χρώμα του.

Δεν ήξερε αν η σελίδα ήταν μαύρη ή λευκή, αλλά σίγουρα κρατούσε ακέραιη εκείνη την γαλήνη που γέμιζε το βλέμμα του μερικές ώρες νωρίτερα, όταν ήταν βέβαιος πως βρισκόταν αντιμέτωπος με το τέλος.

Όμως, να. Όπως η αρχή, έτσι και μια φορά και το τέλος έρχεται κι εξαφανίζεται πάλι, αφήνοντας ανέπαφη στο διάβα της μονάχα την ερώτηση. Η επόμενη μέρα σε ποια προηγούμενη σελίδα να είναι άραγε γραμμένη;

Βιογραφικό:

Ο Βασίλης Πανδής γεννήθηκε το 1997 στην Κέρκυρα, όπου και ζει. Ποιήματα, μεταφράσεις και δοκίμιά του έχουν δημοσιευθεί σε έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές: Χάσμα βαθύ (Οδός Πανός, 2018), Ιόνιος ακολουθία (Οδός Πανός, 2019), Πρόλογος σε κάθε πιθανό μέλλον (Οδός Πανός, 2021).

ΚΛΑΙΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑΔΟΥ: Θεία Ρήνη

«Πες μας, θεία-Ρήνη, πες μας για τους κρεμασμένους.»

Και η θεία Ειρήνη καθόταν στο σκαμνί ανάμεσα στα παιδικά κρεβάτια, έφτιαχνε την μαύρη μαντήλα, έστρωνε την ποδιά, κοίταζε τις παλάμες της σαν να τις έβλεπε πρώτη φορά, ύστερα στήλωνε το βλέμμα πέρα απ' το παράθυρο, εκεί όπου το σούρουπο άναβε φωτιές στα Κιόσκια της Βάρνας πάνω στη Μαύρη θάλασσα κι άρχιζε τη διήγηση που ακούγαμε κάθε βράδυ όλο εκείνο το τρομερό φθινόπωρο.

«Την επόμενη μέρα, πέρασε ο Προβατάς με το καϊκι του, ήταν τυχερό, μας μάζωξε όλους, φώναζε να σταθούμε καθώς τρέχαμε αλαλιασμένοι με τους μπόγους μας, ό τι μπορέσαμε να φορτωθούμε όταν έφτασε το μαντάτο πως μας διώχνουν απ' τα σπίτια μας, μας σφάζουν, φώναζε και δεν καταλαβαίναμε πως ήταν η σωτηρία μέχρι που αναγνώρισε καναδυό και τους ονομάτισε. Πέσαμε στο νερό, δεν περιμέναμε να κατεβάσει βάρκα, μας ανέβασαν με τα σχοινιά, στριμωχτήκαμε μουσκίδι στην κουβέρτα, σταυροκοπιόμασταν. Κι αυτός δεν άνοιγε όλο το πανί, πήγαινε γιαλό-γιαλό μπας και βρει κι άλλα γυναικόπαιδα και τότε τους είδαμε. Ήταν εφτά-οχτώ νοματαίοι, μισόγυμνοι, δεμένοι, φυσούσε δυνατά, κουνιόνταν κρεμασμένοι, άφωνες καμπάνες, μύριζε καμένο χόρτο, σύννεφο ο καπνός πέρα στο Αϊβαλί και πίσω μας στα Μοσχονήσια. Ανάμεσά τους κι ο παπα-Μιχαήλ, μες στα αίματα η γενειάδα του και η παπαδιά τραβούσε τα μαλλιά της κι οδυρότανε κάτω απ' τα πόδια του. Τους κοίταζα, έσφιγγα το αγόρι μου κι απόμεινε η εικόνα τους στα μάτια μου. Μπήκε στο νερό ο κυρ-Γιώργης, έτρεξε κοντά της, αλλά είδε κι έπαθε να την πάρει από εκεί, με το ζόρι την ανέβασε στο σκαρί. Κι όλο κοιτάζαμε τριγύρω μη φανούν από καμιά μεριά οι Τουρκαλάδες. Ύστερα σήκωσε ένας ναύτης το πανί κι ανοιχτήκαμε στο πέλαγο. Τριγύρω η θάλασσα γιομάτη πλεούμενα. Όλα κατά τη δύση πήγαιναν, μακριά από την Τουρκιά. Είχαμε σωθεί», είπε και χάιδεψε το κεφάλι της πιο μικρής, της συνονομάτης της.

Βιογραφικό:

Η Κλαίτη Σωτηριάδου είναι ποιήτρια και πεζογράφος. Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Τελείωσε το Αμερικανικό Κολλέγιο Ανατόλια Θεσσαλονίκης, και το αμερικανικό Ben Lomond High School της πολιτείας Utah των ΗΠΑ. Παρακολούθησε μαθήματα αγγλικής φιλολογίας στο Deree απ' όπου έλαβε το δίπλωμα B.A. (1976) με Ανώτατη Διάκριση (Highest Distinction), και μεταπτυχιακά μαθήματα στη Σχολή Συγκριτικής Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου του Essex, απ' όπου έλαβε το δίπλωμα M.A. στη Θεωρία και Πρακτική της Λογοτεχνικής Μετάφρασης (1982).

Δίδαξε τρία χρόνια, ως εξωτερικός συνεργάτης, την Ισπανική κατεύθυνση σε εργαστήρια στο Μεταπτυχιακό πρόγραμμα Μεταφρασεολογίας της Φιλολογικής Σχολής του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου, και αγγλική λογοτεχνία (ποίηση, πεζογραφία, δοκίμιο και θέατρο) στο Αμερικανικό Κολλέγιο Ελλάδος Deree, καθώς και σε εργαστήρια μετάφρασης στο Ευρωπαϊκό Κέντρο Μετάφρασης (EKEMEL).

Μεταφράζει λογοτεχνία από τα γαλλικά, τα αγγλικά, τα ισπανικά και τα καταλανικά. Πήρε Βραβείο Λογοτεχνικής Μετάφρασης Ισπανόφωνης Λογοτεχνίας Instituto Cervantes 2016

Τα τελευταία δέκα χρόνια ασχολείται και με τη συγγραφή σεναρίων για την τηλεόραση και τον κινηματογράφο και θεατρικών έργων.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΑΚΡΟΓΙΩΡΓΟΥ: Οχτώ

Οχτώ απλωτές μέχρι τη σημαδούρα. Κι άλλες τόσες ως την άλλη. Να φτάσω μέχρι την τελευταία. Ύπτιο και μετά πρόσθιο. Λαχανιάζω. Μια μαχαιριά στο στομάχι.

Θα μπορούσα να το προλάβω. Τη σκότωσε χθες με το μαχαίρι κι ύστερα αυτοκτόνησε. Εκεί απέναντι. Στον βράχο. Το ηλιοβασίλεμα. Ήταν τόσο ωραίο το χθεσινό ηλιοβασίλεμα. Ακόμα και οι γάτες κοκαλωμένες το κοιτούσαν.

Ήρθανε στο νησί τον Απρίλη για σεζόν. Όμορφο ζευγάρι. Σαν την Τόκιο και τον Ντένβερ στο Κάζα ντε Παπέλ. Μετά αυτός άρχισε να κάνει σκηνές. Για τις φωτογραφίες στο instagram, για σχόλια στις αναρτήσεις. Ζήλευε πελάτες, συναδέλφους, όποιον την κοιτούσε, όποιον τη μύριζε. Ζήλευε ακόμα και την άμμο που κολλούσε στο κορμί της. Τον Ιούλη αποφάσισε να τον χωρίσει. Άκουγα από το διπλανό δωμάτιο τις φωνές, τα χτυπήματα, τα κλάματα κι ύστερα τις ερωτικές κραυγές τους.

Μια βδομάδα πριν, που κολυπήσαμε μαζί φορούσε κόκκινο μαγιό και αδιάβροχο μέικ απ που κρύβει τα σημάδια. Είπε πως φοβόταν κι εγώ την καθησύχασα. Ανάθεμα την ώρα που την καθησύχασα. Πήγαμε μέχρι την τελευταία σημαδούρα. Ύπτιο και μετά πρόσθιο. Κάποια στιγμή σαν να τον είδα να περνάει από την παραλία.

Προχθές μου είπε ότι μετρούσε τις μέρες μέχρι το τέλος της σεζόν. Μου 'πε ξανά για το πλάνο της να πάει Αγγλία, να σπουδάσει make-up artist.

Πέντε λεπτά πριν να κατέβαινα, δεν θα γινόταν το κακό. Θα 'τρεχα πίσω τους. Θα τον σταματούσα. Ή θα την κρατούσα. Να μην πάει. Γιατί πήγε;

Εκεί απέναντι, σαν κάτι να πέρασε. Μάλλον κάποια γάτα. Περιμένει το ηλιοβασίλεμα. Κι οι μαχαιριές ανυπόφορες. Στην κοιλιά, τα πλευρά, τον λαιμό, την καρδιά. Μετρώ οχτώ. Διπλώνομαι. Ν' αγκαλιάσω τη σημαδούρα. Να προλάβω. Η θάλασσα κοκκίνισε.

Βιογραφικό:

Η Γεωργία Μακρογιώργου γεννήθηκε το 1966 στη Νάουσα. Σπούδασε στο τμήμα Αγγλικής Φιλολογίας του Α.Π.Θ. και είναι κάτοχος μεταπτυχιακών τίτλων στη διδασκαλία των Αγγλικών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου και στη Δημιουργική Γραφή-Συγγραφή του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας. Ζει στη Θεσσαλονίκη, όπου και εργάζεται ως εκπαιδευτικός στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση. Το 2017 εκδόθηκε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο "Τύχη στα τείχη" (εκδόσεις Γαβριηλίδης).

ΔΑΝΑΗ ΤΣΟΥΛΙΑ : Ο «τρακτερίστας»

Ένα μπουκάλι νερό ακουμπούσε στο κάθισμα του εκδρομικού λεωφορείου. Στο διπλανό μισοκοιμισμένος ο επιβάτης «Μα για πού ξεκίνησε ο ευλογημένος, σε τέτοια ηλικία! Εκδρομή οδικώς στην Ευρώπη!». Και μόνος!

Συνταξιούχοι οι περισσότεροι ταξιδιώτες, στο όνειρό τους για μια εξόρμηση πιο πέρα από τα γνώριμα, «όσο κρατούν τα πόδια μας». Χαμόγελα και σχόλια τυπικά. Βαρύς, αμίλητος ο ταξιδιώτης στην θέση δέκα.

Τέσσερις μέρες απογείωσης στη σφαίρα της ξεγνοιασιάς. Χαλάρωσαν οι ρυτίδες, γλύκαναν τα μέτωπα. Μια παρέα όλοι, πιο ομιλητικοί,. Ανοίχτηκε δειλά κι αυτός, ο Ανέστης, με χαμόγελο μισοκρυμμένο στο μουστάκι.

Βραδινή κρουαζιέρα στον ποταμό ολοκλήρωσε την εκδρομή. Γλιστρούσε το πλοίο στα σκοτεινά νερά, άστραφτε πολύχρωμη η παραδουνάβια πολιτεία. Ο Ανέστης ο πιο ηλικιωμένος της ομάδας, καλοντυμένος, χωρίς ίχνος κόπωσης, σιγοψέλιζε τη μελωδία του πιάνου.

Στα σύνορα, στην επιστροφή, περάσαμε τον αυστηρό έλεγχο. Όλοι; Ο φίλος μας καθυστερεί. Ψάχνει τον σάκο, τις τσέπες. Δε βρίσκει την αστυνομική ταυτότητα...

Βλοσυρός ο αστυνομικός τον παρατηρεί πίσω από το τζάμι

Όρες αναμονής και αμηχανίας. Απανωτά τηλεφωνήματα στο ξενοδοχείο. Με ταξί θα στέλνανε το έγγραφο

Ζάρωνε συντετριμμένος ο Ανέστης στο παγκάκι του συνοριακού σταθμού. Ένα τσιγάρο και άρχισε την εξομολόγηση. Παιδί του Εμφυλίου, ανδρώθηκε στις χώρες του «ανατολικού μπλοκ». Επαναπατρίστηκε τα πρώτα πασοκικά χρόνια. Το 'χε τάμα να ξαναβρεθεί κάποτε εκεί.

«Είπα να αλλάξω, να βάλω καλά ρούχα χθες... κρουαζιέρα, για!... Δεν είδα ...Μου παράπεσε η ταυτότητα...». Η κυρά του θα την περιμάζεψε. Όμως πάνε χρόνια που 'έφυγε' η συντρόφισσα Νίκη. Από την εσωτερική τσέπη του σακακιού έβγαλε τη φωτογραφία της κι ένα φθαρμένο κόκκινο βιβλιάριο.

Αποσβολώθηκε μπροστά στην αχόρταγη χούφτα του ταξιτζή! Όχι, δεν ήταν, λέει, έτσι οι άνθρωποι ...

Αλύπητα ασυννέφιαστος ο ουρανός πάνω από την αχανή πεδιάδα που παλιά όργωνε ο «τρακτερίστας» Ανέστης. Οι κίτρινοι λεροί τοίχοι πίσω από τη σκυφτή του πλάτη έδειχναν ειρωνικοί.. Και στη μορφή του κίτρινο της ανημποριάς, της ήττας.

.

Η Δανάη Χασακή - Τσουλιά είναι φιλόλογος.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΖΕΒΕΛΕΚΑΚΗΣ: Ούτινος η επόμενη μέρα

Πεταλούδα του Νοέμβρη πέρασε απ' το πρωτοβρόχι στα κίτρινα τριαντάφυλλα. Η γη αίφνης άρχισε ν' αναπνέει βαριά κι η ανάσα της ν' ακούγεται σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη του σύμπαντος!... Ήχοι ανήκουστοι ωσάν σάλπιγγες βγαλμένες απ' τα σπλάχνα του Θεού. Κανείς δεν μπορούσε να τις εξηγήσει. Εξηγείται ο Θεός;...

Την επόμενη (ποιου χρόνου η επομένη, του έξω ή του μέσα;) έρχεται παιδικός μεταξοσκώληκας - στ' όνειρό μου, μάλλον, διότι όσα έλεγε διάφανα ήσαν σαν το τρεχούμενο νερό:

«Σαν την επιθυμία κι η τεχνολογία: όσο την κορεννύεις, τόσο αυτή φουντώνει. Κι ύστερα σε τρώει! Σου παίρνει λίγο λίγο την ψυχή. Ξελογιάστρα! Τα κάνει όλα για σένα και χαίρεσαι εσύ που είσαι το αφεντικό. Μα εσύ είσαι δούλος εκείνης...»

Φράση φράση μου χάριζε σε φίνο μετάξι το νανομήνυμά του...

«Βήμα δεν κάνεις χωρίς την αφεντιά της. Παρά φύσιν ζεις, αν λέγεται αυτό ζωή, το να ζεις κατά τεχνολογίαν. Αυτή είναι η αιτία που εσείς οι φερόμενοι ως άνθρωποι δεν δημιουργείτε πια μεγάλα έργα. Οι τέχνες σας γεμίσανε με μικρούλικά πραγματάκια. Ελάχιστοι αποδίδουν τον ηρωισμό της μέρας. Δεν μπορείτε να γράψετε ένα έπος για τις βροχές του Μάη, για τον άστεγο της γέφυρας, για τα παιδιά που πεθαίνουν της πείνας που τους στήσαν οι «πολιτισμένοι». Για τη φύση που καταστρέφετε δεν μπορείτε να συνθέσετε μια συμφωνία. Και όμως ετούτη η γη μπορεί όλους κι άλλους τόσους να χορτάσει. Θρύψαλα σπάσατε το μυαλό σας... Δεν αναπνέει η εικόνα στα μάτια σας, δεν πάλλεται ωσάν καρδιά, χρώματα δεν ανακατεύει. Χάσατε το συναίσθημά σας. Εμείς, τα ζώα, θα σας διδάξουμε συναίσθημα, ζωή!... Εσείς γίνεστε σιγά σιγά μετάνθρωποι –άνθρωποι γίνετε;- κι ούτε χαμπαριάζετε – σας αρέσει κιόλας!... Ο κόσμος αλλάζει πρώτα μέσα σου - το ξέχασες;... Γι' αυτό και σου περνούν τεχνολογία μες στο μυαλό και το γονιδιό σου...

Εύπνησα πάλι στο θολό τοπίο των ονείρων...

Βιογραφικό:

Ο Γιώργος Τζεβελεκάκης γεννήθηκε στον Βόλο. Έχει σπουδάσει Νομικά και δημοσιογραφία, έχει αποσπάσει πανελλήνια πρωτιά σε διαγωνισμό της Helmera, έχει εκδώσει δύο βιβλία με ποιήματα, ενώ ποιήματα και διηγήματά του έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και εφημερίδες καθώς και σε συλλογικές εκδόσεις.

Κ. Ζ. ΚΑΠΕΛΩΝΗΣ: Μια φωτογραφία παλαιά

Είναι μια φωτογραφία παλαιά, λέει στην αφιέρωση 1915, 13 Μαρτίου, με γράμματα καλλιγραφικά, γραμμένα με κονδυλοφόρο, του νεαρότατου του Γιάννη, μαζί με τον παππού μου εκ μητρός, εικονιζόμενοι σε φόντο σαν τα παλιά των υπαίθριων φωτογράφων, ή μήπως είναι στο χωριό, γιατί φαίνονται στο βάθος σπίτια φτωχικά κι αυτοί ακουμπούν τα χέρια εκατέρωθεν επί ενός τετράγωνου κιονίσκου με μισό τοιχάκι, προφανώς αξεσουάρ φωτογραφείου, που έβγαλε ο φωτογράφος εις το υπαίθρο για να διευκολύνει τη φωτογραφία, εικονιζόμενοι και οι δύο με ενδυμασία κρητική, ζωνάρι και γαϊτανογέλεκο, ο παππούς στα μαύρα, ένα δύο χρόνια μετά τα φονικά, ψηλότερος και ομορφότερος από τον Γιάννη, με το μουστάκι τσιγκελωτό, ο Γιάννης ξυρισμένος, αλλά στην κεφαλή κι οι δυο σαρίκι, του παππού μου πιο περιποιημένο, ευθυτενείς, ακίνητοι, ισχυρό κατευθείαν στον φωτογραφικό φακό το βλέμμα, δείχνει αυτοπεποίθηση και υπόσχεται μέλλον λαμπρό, μάλλον επειδή ετοιμάζονται να μεταναστεύσουν στην Αμερική και φαίνονται αποφασισμένοι, δεν είναι συγγενείς, μόνο φίλοι, συνομήλικοι, που τώρα ξέρουμε καλά πως πήραν άλλους δρόμους, αλλά στη φωτογραφία υπόσχονται συμπόρευση και μέλλον, αλλά από όσα ξέρουμε κατόπιν αυτό δεν προέκυψε, γιατί τα σχέδια των νεαρών εικοσιπενταετών είχαν διαφορετικό μέλλον και αναρωτιόμαστε, μα πού και πότε βγάλανε τη φωτογραφία; Γιατί το στήσιμο και το Cabinet Portrait δείχνουν τοποθεσία εξωτερικού, όμως η ημερομηνία δεν ταιριάζει, ή μήπως είναι λάθος η ημερομηνία και η φωτογραφία είναι μεταγενέστερη και μας παραπλανά ο αποστολέας, που στέλνει τη φωτογραφία στη θεία του Μαρία, που ενώ είναι ήδη δέκα χρόνια παντρεμένη την αποκαλεί με το πατρικό της επίθετο και όχι του συζύγου της, του θείου -εκ της μητρός του- του Κωσταδίου, αδερφού της μάνας του -κι αυτός παππούς μου εκ πατρός- και μας μπερδεύουν οι ημερομηνίες, τα συγγένεια και η υπογραφή που ξαναγράφεται, με άλλο μελάνι, κάτω από την αρχική υπογραφή, μισό γαλλικά, μάλλον εκ του ότι ταξιδεύοντας για μετανάστες στην Αμερική πέρασαν λίγο από τη Μασσαλία, όπου το Γιάννης Σαρής γίνεται Jean Sarridakis, για λόγους ακατανόητους, όμως παρόλα αυτά θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η φωτογραφία τραβήχτηκε στο Ρέθυμνο και ... την επόμενη μέρα της φωτογράφησης ...οι δυο νέοι εξασφάλισαν εισιτήρια για την Βραζιλία, για ένα ταξίδι που προσφέρεται για ανάπτυξη ογκώδους μυθιστορήματος.

Βιογραφικό:

Ο Κωστής Καπελώνης γεννήθηκε στις [18 Φεβρουαρίου](#) του [1952](#) στο [Ρέθυμνο](#).^[1]

Το 1976 αποφοίτησε από το τμήμα Μαθηματικών του [Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών](#). Κατά την διάρκεια των πανεπιστημιακών σπουδών, από το 1971 ως το 1976, υπήρξε βασικό στέλεχος του Θεατρικού Τμήματος του [Πανεπιστημίου Αθηνών](#), όπου συμμετείχε, ως ηθοποιός, στα έργα: Σπ. Μελά: “Παπαφλέσσας”, Σαίξπηρ: “Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας”, Αισχύλου: “Ευμενίδες”, Μπ. Μπρεχτ: “Ο κύκλος με την κιμωλία” και Π. Βάις: “Η Ανάκριση” και ως σκηνοθέτης στην “Ανάκριση” του Π. Βάις.

Το 1981 αποφοίτησε από τη [Δραματική Σχολή του Θεάτρου Τέχνης - Κároλος Κουν](#) και έκτοτε δουλεύει ως ηθοποιός και σκηνοθέτης. Τα χρόνια 1998-2000 είχε αναλάβει τη θέση του Καλλιτεχνικού Διευθυντή στο ΔΗΠΕΘΕ Κρήτης ενώ είχε ανέλαβε επίσης τη θέση του συμβούλου του καλλιτεχνικού διευθυντή του [Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος](#) (2000-2001).

Το 2002 ίδρυσε τον θίασο “Θ όπως Θέατρο” και παρουσίασε τα έργα «Παραμύθι από Χαρτί» (Βραβείο Δραματουργίας «Κároλος Κουν, 2003»), «Όταν ο Κολοκοτρώνης κάλπαζε προς Μαίριλυν» (2005) και «Περλιμπλίν και Μπελίσσα» (2013).

Ακόμη, έχει διδάξει σε σχολές υποκριτικής ([Θεάτρου Τέχνης](#), [Κ.Θ.Β.Ε.](#), κ.α.) αλλά και στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του [Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών](#).

Είναι εταίρος της Ελληνικής Εταιρείας Θεάτρου “Θέατρο Τέχνης”, Αντιπρόεδρος του Διοικητικού της Συμβουλίου και Διευθυντής της Δραματικής Σχολής του Θεάτρου Τέχνης.^[2]

ΟΛΓΑ ΤΣΙΦΟΠΟΥΛΟΥ: Η επόμενη μέρα

Η επόμενη μέρα θα ήταν δύσκολη το ήξερε. Αλλά δεν μπορούσε, έπρεπε να πάρει την απόφαση της, έπρεπε να κλείσει αυτόν τον λογαριασμό. Πόσο ακόμη θα την παίδευε τις νύχτες;

Πόσο ακόμη θα πάλευε με τη λογική, με τα πρέπει και με τα θέλω της; Τον αγαπούσε, το ήξερε, και αυτός την αγαπούσε και αυτό το ήξερε, αλλά αφού δεν μπορούσαν να είναι μαζί...

Το απόγευμα θα τον έβλεπε για τελευταία φορά, έτσι είχαν συμφωνήσει, για τελευταία φορά.

Πήγε και τον βρήκε να κάθεται στο παγκάκι τους. Σκεπτικός, μελαγχολικός. Έτσι όπως τον είδε από μακριά η καρδιά της ράγισε. Μόλις έφτασε κοντά την αγκάλιασε, της είπε ότι την αγαπούσε - γιατί έπρεπε να βρίσκονται μπροστά σ' αυτό το δίλημμα;

Από την αρχή ήξεραν αυτή η σχέση θα είχε τέλος. Έπρεπε να απολογηθούν, αυτή στον εαυτό της και αυτός απέναντι στην οικογένειά του.

Όταν τον είδε να κάθεται μόνος στο παγκάκι, αβοήθητος απροστάτευτος, κατάλαβε ότι θα ήταν πολύ δύσκολο να του πει αντίο.

”Σε θέλω μαζί μου, όσο δύσκολη και αν είναι αυτή η απόφαση” της είπε. Της έπιασε το χέρι, το χάιδεψε.

Κοίταξε το ρολόι της. Το ρολόι πάντα τους θύμιζε ότι ο χρόνος τους κυνηγάει.

Σηκώθηκαν όρθιοι την κοίταξε στα μάτια “Εγώ θέλω η επόμενη μέρα να είναι δικιά μας, με όποιες συνέπειες και αν θα έχει αυτό” της είπε.

Τον έσφιξε πάνω της, τον έπιασε από το χέρι και άρχισαν να προχωράνε μαζί για την επόμενη μέρα, με όποιες δυσκολίες και αν θα είχε .

Βιογραφικό:

Η Όλγα Τσιφοπούλου γεννήθηκε και μεγάλωσε στα Γρεβενά. Εργάστηκε πολλά χρόνια στον τραπεζικό τομέα. Πάντα έγραφε τις σκέψεις της στο χαρτί. Ό,τι την ενθουσίαζε και ό,τι την προβλημάτιζε.

Γράφει διηγήματα και ποιήματα καταγράφοντας με αυτό τον τρόπο τις σκέψεις της και τα συναισθήματά της. Διηγήματα της έχουν δημοσιευτεί στο περιοδικό Γράφειν.